

www.okumayISEV.com

HOWARD PYLE

ROBIN
HOOD

DİJİTAL e-KÜTÜPHANE

isev.org.tr

Howard Pyle

(1853-1911) Çocukluk yıllarında Philadelphia'da küçük bir sanat okulunda okudu. 1876'da illüstratörlük kariyerine başlayan Pyle'in öyküleri ve resimleri dönemin ünlü dergilerinde yayımlandı.

İllüstrasyonları kendisine ait olan pek çok öykü ve roman yazan Pyle'in ayrıca, Kral Arthur ve şövalyeleriyle ilgili efsanelerden yola çıkarak yazdığı kitapları da bulunmaktadır. (Robin Hood'un yazarıdır.)

ROBIN HOOD'UN İSYANI

Yüzyıllar öncesinde bir zamanlar, İngiltere'de kral İkinci Henri'ydi. Nottingham şehrinin yakınındaki yemyeşil Sherwood ormanlarının ağaçları arasında ün salmış bir asi yaşıyordu. Adı Robin Hood'du ve birçok önemli özelliklere sahipti. Robin ilk bakışta basit bir asi gibi gözükse de o, dürüst, cesur, adaletli ve fakirleri kollayan biriydi. O güne kadar oralarda okunu yayına onun kadar hızlı ve ustaca takıp atan ne bir insan gelmişti ne de onunla birlikte ormanlarda dolaşan neşeli yüz kırk genç gibi asiler görülmişti. Sherwood ormanlarının derinliklerinde çeşitli yoksulluklar ve sıkıntılar içinde yaşayan bu yüz kırk genç, içinde buldukları durumdan hiç şikâyet etmezler; günlerini okçuluk yarışmalarıyla, sırk dövüşleriyle ve kendi mayalandırdıkları içkileri içerek neşeyle geçirirlerdi. Karınlarını doyurmak için de Kralın özel olarak beslettiği geyikleri avlardı.

Ormandaki bu yüz kırk kişinin içinde asi olan sadece Robin Hood değil; hepsi asi oldukları için böyle toplumdaki uzak yaşıyorlardı. Buna rağmen gerektiği zamanlarda hemen yardımlarına yetiştiği için Robin Hood civardaki insanlar tarafından çok sevilirdi.

Size Robin'in nasıl asi olduğunu anlatayım:

O zamanlar Robin henüz on sekiz yaşında, oldukça sinirli ve girişken bir delikanlıydı. Günlerden bir gün, Nottingham şerifinin bir av yarışması düzenlediğini, birinciye de bir fıçı bira ödül vereceğini duydu.

Robin Hood bu haberi duyunca:

— O zaman, dedi. Ben de bu yarışmaya katılacağım. Yayımı gerip okumu fırlatınca bira fıçısı benim olacak!

Hemen yayını kaparak yanına bir sürü ok aldı, Lokley'den Nottingham'a doğru yollandı. Ancak Nottingham'a gitmek için, Sherwood ormanlarından geçmesi gerekiyordu.

Yola çıktığında Mayıs ayının sabah erken bir vaktiydi. Bahar bütün güzelliğiyle gözler önüne serilmiş, yemyeşil çayırlar çiçeklerle kaplanmıştı. Doğa canlanıyor, elma ağacının tomurcuklarına konan kuşlar cıvı cıvı şakıyorlardı. Genç kızların ve delikanlıların tatlı hayaller içinde birbirlerini süzdükleri bir mevsimdi bu...

Robin orman patikasında ilerlerken her taraftan mis gibi kokular geliyor, parlak ve taze yaprakların arasında minik kuşlar tüm sesleriyle cıvıdıyorlardı. Bir yandan ılık çalarak yürüyen Robin, diğer yandan da sevgilisi Maria'nın ıslık ıslık gözlerini hayal ediyordu. Doğal olarak, böyle zamanlarda her neşeli gencin hayalleri sevdiğiyle dolardı.

Ormanda neşeyle ıslık çalarak ilerleyen Robin Hood, büyük bir meşe ağacının altında oturmuş ormanlıklar gördü. On beş kişi kadar varlardı; büyük bir halka yaparak oturmuşlar, neşeyle yeyip içiyorlardı. Ormanlıkların hepsi yeşil çuha elbiseler giymişlerdi; o büyük ağacın altında oluşturdukları büyük halkayla güzel bir manzara sergiliyorlardı.

İçlerinden ağzı yemek dolu biri Robin'e seslendi:

— Hey, küçük delikanlı! Üç kuruşluk yayın ve beş para etmez oklarınla nereye gidiyorsun böyle?

Kendisiyle alay edilmesinden hoşlanmayan Robin, adamın bu sözlerine kızdı.

— Biraz daha iyi bakarsan benim yayımın ve oklarımın en az seninkiler kadar iyi olduğunu görürsün, ben Nottinghamshire Şerifinin ilan ettiği ok yarışmasına katılmak üzere Nottingham'a gidiyorum. Oradaki rakiplerimle okçulukta yarışacağız. Birinciye bir fıçı bira ödül var dedi.

Ormanlıklardan biri bir bira kupasını havaya kaldırarak:

— Ooo, vay canına, diye güldü. Bakın şu delikanlıya! Yavrucuğum, senin ne haddine, daha annenden emdiğin süt dudaklarında kurumamış; ağzın süt kokuyor! Yay çekecek hâlin yokken ne cesaretle Nottingham'daki kuvvetli okçulara rakip olabilirsin?

Cesur Robin:

— Ben, Tanrının izniyle üç yüz metre yükseklikteki bulutu vururum, diye cevapladı.

Konuşmasına hepsi güldü. İçlerinden biri:

— Evet, yüksekten attın! dedi. Sen çok böbürlenen biriymişsin, güzel çocuk! Buralarda okçuluğunu göreceğimiz bir hedef olmadığını bildiğin için at bakalım!

Başka biri daha lafa karıştı:

— Eh, bu şimdi sütü bırakıp biraya da başlar!

Bu sataşmalar Robin'i iyice kızdırdı.

— Hey, baksana, dedi. Şu tarafa çevir başını. İlerdeki geyik sürüsünü görüyor musun? Aradaki mesafe üç yüz metreden de fazla! Bak şimdi, Tanrının izniyle içlerinden biri cenneti uçacak!

Yayını eline alan Robin yaya bir ok yerleştirdi. Yay göğsü hizasına kaldırıp çekti ve bıraktı. Meydanı vızıldayarak geçen ok hızla ilerleyip gözden kayboldu. İleride sürüdeki hayvanların en irisi havaya sıçradı, cansız olarak yere yığıldı ve yeşil çayırlar, onun dereler gibi akan kanıyla kızıla boyandı.

— Evet, nasılmış ha? diye bağırdı Robin. Bu atışa ne buyrulur, baylar? Size bahsi kazanacağımı söylemiştim. Herhâlde bu geyik en az yüz elli kilo çeker.

Ormancılar öfkeden deliye dönmüşlerdi. En çok sinirlenen ilk konuşmaya başladı:

— Hayır, olmaz, diye haykırdı. Henüz bahsi kazandın sayılmaz. Senin attığın ok nereye düştü kim bilir! Bu geyiği sen vurmuşsan hayatının sonuna kadar senin yanından ayrılmam.

Bir diğeri:

— Sen ne yaptığının farkında değilsin, dedi. Kralımızın geyiğini öldürdün. Şimdi merhametli efendimiz ve hükümdarımız Kral Henri'nin kanunlarına göre kulağın kesilerek cezalandırılacaksınız.

Üçüncü adam:

— Yakalayın şunu! diye bağırdı.

Dördüncüsü:

— Bırakın, dedi. Daha çok genç, hayattan biraz zevk alın!

Robin Hood tek kelime etmedi, kederli bakışlarıyla bir süre ormancıları süzdükten sonra topukları üstünde dönerek hızla oradan uzaklaştı. Fakat kalbi öfkeyle çarpıyordu; ateşli kanı kaynıyor, içi içine sığmıyordu.

Robin'i serbest bırakan ormancı ise az sonra buna pişman olmuştu. Birayı fazla kaçırdığı için duygularının önüne geçememiş, delikanlının iddiayı kazanmasına öfkelenmişti. Birdenbire hiçbir şey söylemeden ayağa fırladı, yayını kaptı ve aceleyle bir ok taktı.

— Ben sana gösteririm şimdi, diye homurdandı.

Sonra gergin yayı bıraktı; ok Robin'in arkasından hızla ilerledi.

Bereket versin, ormancının kafası içtiği biranın tesiriyle dönüyordu. Yoksa Robin bir adım daha atamazdı. Adamın ilk oku, başının üç santim üstünden ıslık çalarak geçmişti.

Robin hemen arkasına dönüp yayını eline aldı ve bir ok taktı. Olanca sesiyle:

— Benim iyi nişancı olmadığımı söylüyordun. Şimdi de aynı şeyi söyle göreyim! diye bağırdı.

Ok şimşek gibi uçtu; adam bir çığlık atarak yüz üstü yere yıkıldı. Elindeki yay ileriye fırlamış, okları vücudundan akan kanla boyanmıştı. Diğerlerinin daha arkadaşlarına ne olduğunu anlamasına vakit kalmadan, Robin, ormanın derinliklerine dalıp gözden kayboldu. Adamlardan birkaç tanesi onun peşine düştüler ama yakalamak için pek de hevesli görünmüyorlardı; sonlarının arkadaşlarının sonu gibi olmasından çekiniyorlardı.

Sonunda hepsi toplandı, ölen arkadaşlarını yerden kaldırdılar ve Nottingham kasabasına doğru yola çıktılar.

Robin ise bu sırada yeşil ağaçların arasından koşarak ilerliyordu. Tüm neşesini kaybetmiş, hiçbir şeyden zevk almaz bir hâldeydi. Çün-

kü kalbinde huzur kalmamıştı; birini öldürmüş olmanın acısı ruhuna işlemişti.

— Aman Tanrım, katil oldum, diye haykırdı. Keşke onu vurmadan önce, yayı çeken parmağım kopsaydı!

Böyle sıkıntılı bir anı olmasına rağmen eski bir atasözünü hatırladı:

— Olan oldu artık; yumurta bir kere kırıldı mı tamiri imkânsızdır!

Bu olaydan sonra Robin ormanda yalnız yaşamaya başladı. Loxley’li kız ve erkek arkadaşlarıyla geçirdiği mutlu günleri bir daha yaşamamak üzere, orman onun ebedî yuvası oldu. Robin, sadece bir insanı öldürdüğü için değil, Kralın geyiğini öldürdüğü için de şiddetle aranan bir suçlu sayılmış, başını kralın sarayına getirecek kişiye iki yüz altın ödül vaat edilmişti.

İki nedenden dolayı Nottingham Şerifi, asi Robin Hood’u yakalayıp adalete teslim etmeye ant içmişti: Birincisi, söz konusu iki yüz altını kendisi almak istiyordu; ikincisi ise, Robin’in öldürdüğü ormancı akrabasıydı.

Robin, bir yıl boyunca Sherwood ormanlarında saklandı ve bu zaman içerisinde, kendisi gibi, şu veya bu nedenle toplumdaki kaçanlar etrafında toplandı. Bazıları, kışın yiyecek bir şey bulamadığı için Kralın geyiklerini avlamış, ormancılar tarafından yakalanacakken ellerinden kaçmış ve böylece kulaklarını kurtarmıştı; bazıları, topraklarının Kralın malı sayılmasına karşı çıkmıştı; bazıları da zengin bir baron veya manastır yöneticisi ya da güçlü bir derebeyinin hışmına uğramıştı. Kısaca, her biri şu veya bu nedenden kaçıp Sherwood ormanlarına gelmişti.

Bu şekilde bir yıl içerisinde yüzden fazla genç Robin’in etrafında toplanmış, onu kendilerine başkan seçmişler ve hep birlikte ant içmişlerdi. Bundan sonra, baron, şövalye, derebeyi, kim olursa olsun, haklarına tecavüz edecek herkesle dövüşecekler; haksız konulan vergilere, toprak kiralalarına ve para cezalarına karşı çıkacaklardı. Buna karşılık, gerektiği zaman fakir halka yardım edecekler ve kanunsuz şekilde ellerinden

alınan mallarını geri vereceklerdi. Bunun yanı sıra küçük çocuk, genç kız, kadın veya dul, hiçbir kadına kötülük yapmayacaklarına da ant içtiler.

Bu yüzden, bir zaman sonra, onlardan kendilerine hiçbir kötülük gelmediğini, tersine birçok fakir aileye zor zamanlarında yiyecek ve para yaptıklarını gören halk tabakalarında, Robin Hood ve arkadaşlarına karşı bir sevgi oluştu. İnsanlar, onları da kendilerinden kabul ediyorlar; Robin'in Sherwood ormanlarındaki kahramanlıklarının ve başarılarının büyük bir keyifle hikâye ediyorlardı.

Bir gün Robin sabah vakti neşeye uyandı. Ağaçların yaprakları arasında küçük kuşlar tatlı tatlı cıvıldaşıyorlardı. Adamları da uyanmıştı; taştan taşa zıplayarak, akan derenin soğuk sularında ellerini, yüzlerini yıkadılar. Sonra Robin şöyle dedi:

— İki haftadır tembel tembel oturuyoruz. Şimdi ben biraz adalelerimi çalıştırmaya gidiyorum. Fakat siz, benim neşeli arkadaşlarım, hepimiz burada kalıp benim çağırمامı bekleyeceksiniz. Eğer size ihtiyacım olursa üç defa boru çalacağım. Bunu duyunca hemen gelirsiniz, çünkü sizin yardımınıza ihtiyacım var dernektir.

Bu sözlerden sonra Robin Hood, ağaçların gölgelendirdiği düzlükten ilerleyerek ormanın sınırına ulaştı. Bir müddet oralarda dağ, tepe, dere, bayır dolaştı. Bir ara, bir ağacın gölgesinde dinlenen bir genç kız gördü; tatlı bir söyleşiden sonra ayrılıp yollarına gittiler. Bundan bir zaman sonra yaya giden güzel bir hanım gördü; başına güneş geçmemesi için ona kendi şapkasını verdi; kadın bakışıyla selamlayarak ona teşekkür etti. Bir süre sonra, eşeğe binmiş şişman bir papaz, kalkanı ve mızrağı güneşte ıslık ıslık parlayan yakışıklı bir şövalye, kırmızı kıyafetli bir lord uşağı ve Nottingham'dan gelen bir kasabalıya rastladı. Sonunda ormanın dışında bir odun kütüğünün köprü gibi uzatıldığı bir dereye doğru giden bir yola yöneldi. Bu köprüye doğru ilerlerken, karşıdan uzun boylu bir yabancı gelmekte olduğunu fark etti. Robin adımlarını sıklaştırdı yabancı da aynı şekilde hızlanmıştı. Çünkü o da köprüyü bir an önce geçmek niyetindeydi.

Durumu gören Robin ona:

— Dur orada, dedi. Önce güçlüler geçer!

— Demek öyle, diye cevap verdi yabancı. O hâlde sen duracaksın, çünkü ben senden daha güçlüyüm.

Robin:

— Şimdi kimin daha güçlü olduğu anlaşılır, dedi. Seni son defa uyarıyorum, olduğun yerde kal yoksa kaburga kemiklerinin arasına saplayacağım okla sana güzel bir Nottingham numarası gösteririm.

Yabancı:

— Asıl sen daha elini yayına götürmeden, vücudun kanlar içinde kalır, dedi.

Robin:

— Saçma sapan konuşma, dedi. Sen daha Tanrına veda edemeden benim okum senin gururlu kalbini delip geçer.

Yabancı:

— Korkaklar gibi böbürleniyorsun, dedi. Senin elinde kalbime nişan alacağın güzel bir yayın var. Benim elimde ise bu değnekten başka bir şey yok. Seni bununla karşılayacağım.

Bunun üzerine Robin:

— Ben şimdiye kadar cesur kalbim sayesinde kimseyi kendime korkak dedirtecek bir harekette bulunmadım. İşte yayımı ve oklarımı bırakıyorum. Eğer bana karşı çıkmaya cesaretin varsa, bir değnek bulup senin cesaretini görürüm, dedi.

Elindeki değneği eğip Robin Hood’u karşılamaya hazırlanan yabancı:

— Haydi o zaman, dedi. Gelmeni dört gözle bekliyorum.

Hemen hemen bir meşe ağacına tırmanan Robin, iki metre uzunluğunda düz ve çatalsız bir dal keserek geri geldi. O dalın üstündeki kabuğu soyarken, yabancı değneğinin üstüne eğilmiş, etrafına bakarak ısıklık çalıyor ve Robin’in hazır olmasını bekliyordu. Değneğini hazırlarken, Robin gözünün ucuyla yabancıyı inceliyor, onu tepeden tırnağa süzüyordu. Robin uzun boyluydu ancak yabancıнын boyu iki metre on

santim kadar vardı. Robin geniş omuzluydu ama yabancıнын omuzları Robin'inkinden bir parmak daha genişti.

Robin kendi kendine:

— Önemi yok, diye mırıldandı. Ben yine senin derini seve seve yağlarım, arkadaş!

Sonra yüksek sesle ona doğru haykırdı:

— Buraya bak! İşte değneğim hazır, sağlam ve sert. Bekle, şimdi sana geliyorum, cesaretini topla ve korkmadan karşımda dur. İkimizden biri aşağıdaki dereye yuvarlanıncaya kadar dövüşeceğiz.

— Kalbim heyecanla senin gelmeni bekliyor, diye bağırdı yabancı. Sonra, elindeki değneği başının üzerine kaldırdı, başparmağıyla parmakları arasında ses çıkartıncaya kadar eğdi.

Robin bir anda yabancıнын durduğu köprüye zıplamıştı bile. İlk hücumu o yaptı, değneğini yabancıнын kafasına doğru hızla savurdu. İsbet ettirebilmiş olsaydı, yabancı gıkını çıkaramadan dereye uçmuş olurdu. Fakat yabancı atik bir hareketle bu tehlikeden sıyrıldı ve karşı hücumu geçti. O da aynı şekilde Robin'e saldırdı; Robin de onun hamlesini savuşturdu. Bu şekilde neredeyse bir saat boyunca ikisi de oldukları yerde kaldılar, ne bir adım ilerleyebildiler ne de bir adım gerilediler. Bu durumda tam bir saat dövüştüler. Bu süre içerisinde ikisi de çeşitli hücumlar denediler; biraz derileri sıyrıldı, biraz canları acıdı, ancak ikisi de ne "Yeter" dedi ne de köprüden aşağı yuvarlandı. Arada bir durup dinlenirken, ikisi de şimdiye kadar böyle güçlü biriyle ilk defa dövüştüklerini düşünüyorlardı.

Sonunda Robin, rakibinin kürek kemikleri arasına değneğiyle öyle bir vurdu ki, yabancıнын ceketi kana boyandı. Robin değneğini o kadar kuvvetli indirmişti ki, yabancıнын köprüden yuvarlanmasına ramak kalmış ama son anda durumu kurtarmıştı. Bundan sonra o da Robin'e öyle bir değnek vurdu ki, Robin'in başından kanlar içinde kaldı. Robin öfkesinden deliye dönmüştü, tüm gücüyle yabancıya hücum etti. Fakat yabancı Robin'in hücumunu savuşturdu ve ikinci bir darbe ile Robin'i perişan etti. Robin baş aşağı suya yuvarlandı.

Kükrecesine kahkahalar atan yabancı:

— Evet, şimdi neredesin bakalım, delikanlı? diye bağıyordu.

Bu gülüşe dayanamayan Robin:

— Suyun içindeyim, diye cevap verdi. Akıntıyla aşağıya doğru sürükleniyorum!

Robin sonunda kendini toplayarak ayağa kalktı. Çıkardığı gürültüden ürken balıklar sağa sola kaçıyorlardı.

Derenin kenarına çıkan Robin yabancıya:

— Uzat elini, dedi. Sen cesur ve güçlü bir arkadaşsın. Sana ihtiyacım var. Bu sıcak haziran gününde kafam arı kovarı gibi kayıyor. Sen hem boyu posu yerinde bir delikanlısın hem de cesur birisin. Çünkü burayla Canterbury kasabası arasındaki geniş bölgede beni yenecek güçte biri daha yoktur!

— Sen de elindeki sopayı cesur ve güçlü birinin kullanacağı gibi kullandın doğrusu, dedi yabancı.

İşte tam bu esnada ağaçların yaprakları hışırdadı, dalları aralandı, hepsi de yeşil elbiseler giymiş, kırk kadar iri yarı erkek, başlarında neşeli Vill olduğu hâlde etraflarını sardı.

Vill:

— Yahu reis, diye haykırdı. Nasıl oldu bu iş? Tepeden tırnağa islanmışsın, su iliklerine kadar işlemiş.

Robin neşeli bir sesle:

— Neden şaşırıyorsun? dedi. Şu gördüğün güçlü delikanlı beni dereye yuvarladı ve zorla banyo yaptırdı. Bir de biraz patakladı.

— O zaman kendisi de ördek gibi yüzecek, dedi Vill. Hele eşek sudan gelinceye kadar dayak yesin de bak akli başına nasıl gelir. Yakalayın şunu, aslanlar!

Vill ile yirmi kadar arkadaş yabancıya üzerine atıldılar. Hiç vakit kaybetmeden saldırdıkları hâlde, yabancı onları karşılamaya çoktan hazırlanmış bekliyordu, sopasını etrafına salladı. Delikanlının karşısın-

dakiler kalabalık olmalarına rağmen, onu etkisiz hâle getirinceye kadar birkaçının kafası dağılmıştı bile.

— Dur, kendini zorlama, diye haykırdı Robin. İyi ve sağlam karakterli bir insansın! Sana bir kötülük gelmesini istemem. Dinle beni, iyi delikanlı, şimdi benim yanımda kalıp adamlarımın arasına katılırsan her yıl üç kat yeşil çuha elbiseden başka kırk mark aylık alacaksın ve ayrıca kısmetimize ne düşerse sana da hisse vereceğiz. Lezzetli geeyik eti ile besleneceksin, en güzel biradan içeceksin. Hayatımda senin gibisini görmediğim için benim sağ kolum olacaksın. Söyle, benim neşeli arkadaşlarıma katılacak mısın?

Kendisine saldırlmasına kızan yabancı:

— Bilemiyorum, dedi. Eğer sen okunu ve yayını da böyle meşe sopası gibi kullanıyorsan, benim dilimde senin gibisine erkek denmez. Benden daha iyi bir okçu varsa şurada, o zaman senin grubuna girmeyi belki düşünebilirim!

Robin:

— Şimdi, dedi. Benim nazarımda şövalyeliğe yükselebilen için, sana şimdiye kadar kimseye vermediğim bir fırsatı vereceğim. Hey Vill, dört parmak eninde bir ağaç kabuğu kes, şu meşe ağacına doğru seksen metre ileriye yerleştir. Yabancı sen de al şuradan bir yay ve ok. Okçuluğunu ispat et bakalım.

Yabancı:

— Tabi ki ederim, diye cevap verdi. Yalnız bana kuvvetli bir yay, düz ve pürüzsüz ok verin. Eğer vuramazsam, beni eşek sudan gelinceye kadar pataklarsınız!

Konuşması biten yabancı, yayların arasından en sağlamını seçti. Ucu tüylü düz bir ok ayırdı. Oku yaya taktı. Bu sırada Robin'in adamları kimi yere oturmuş, kimi otların üzerine uzanmış olarak yabancıya bakıyorlardı. Yabancı, oku yanağına dayadı ve gerdiği yayı birden bıraktı. Ok hızla giderek hedefin tam ortasına saplandı.

Robin:

— Gerçekten harika bir atış, dedi. İçimizde hiç kimsenin, bu kadar isabet ettireceğini sanmıyorum. Ama bir kere şansımı deneyeyim!

Robin, kendi yayını aldı; dikkatle seçtiği bir oku yaya gerdi. Bütün ustalığını kullanmıştı. Ok hızla yol aldı ve tam yabancının okunun üstüne çarparak, ikiye böldü.

Yabancı kendini tutamamıştı:

— Gerçekten mükemmel bir vuruş, diye haykırdı. İşte hakiki okçu böylesine denir. Ömrümde böylesini ilk defa görüyorum! Artık senin emrine girebilirim. Ölünceye kadar senden ayrılmam. Çünkü sen çok büyük bir okçusun?

Robin neşe içinde:

— Bugün fevkalade bir insan kazandım, dedi. Aziz dostum adın nedir senin?

— Büyüdüğüm yerde bana “Con Küçük” derler, dedi yabancı.

Bunun üzerine, sevimli hareketleriyle meşhur Vill söze karıştı:

— Bak küçük yabancı, dedi. Bu isim benim hoşuma gitmedi. Onu ters çevirerek kullanacağım. Hakikaten küçüklüğüne küçüksün; kemiklerin ve sinirlerin zayıf. Bu yüzden ben sana “Küçük Con” diyeceğim. Böylece senin isim baban sayılırım.

Bu sözlerden sonra Robin ve arkadaşları güldüler.

Robin:

— Bu isim sana gerçekten çok yakıştı. Bundan böyle sana Küçük Con diyeceğiz. Haydi, neşeli arkadaşlarım, bu güzel çocuğun şerefine bir ziyafet çekelim.

Böylece, dereye arkalarını çevirerek tekrar ormana daldılar.

Geldikleri yerlerden geçerek, ormanın göbeğinde gizlendikleri bölgeye vardılar. Burada ağaç kütüklerinden kendilerine kulübeler inşa etmişler, geyik postlarının üstüne yaprak sererek yatak yapmışlardı. Ortada koca dalları etrafa kanat açmış yaşlı bir meşe ağacı vardı. Ağacın altında yeşil yosunla örtülmüş bir sıra duruyordu. Robin Hood, ziyafetlerde ve eğlencelerde burada oturur, arkadaşlarını etrafına toplardı.

Orada büyük bir ateş yaktılar. Geyikleri ateşte kızarttılar ve bir fiçı bira getirdiler. Yemek hazır olunca hepsi sofranın etrafına sıralandılar, Robin Küçük Con'u sağına aldı; çünkü onu kendisine yardımcı yapmıştı.

Ziyafet sona erince Vill, söze başladı:

— Şimdi zamanı geldi. Şimdi bizim küçük kemikli bebeğe isim koyacağız. Öyle değil mi arkadaşlar?

Robin'in adamları hep bir ağızdan:

— Zamanı geldi, zamanı geldi! diye bağıştılar. Katıla katıla gülüyorlar, orman şen kakhahalarıyla çınlıyordu.

Vill:

— Şimdi yedi tane vaftiz babası lazım, diyerek grubun içinden yedi tane kuvvetli genç seçti.

Küçük Con, ayağa fırlayarak:

— Bir kişi yeter, dedi. Yedi kişiye ne gerek var?

Ancak yedi tane vaftiz babası birden üstüne yürüdü; kimi ayağın-dan yakaladı, kimi kolundan tuttu ve kımıldanmasına mani oldu. Karga tulumba Küçük Con'u ortaya getirdiler. Bu sırada diğer arkadaşları etraflarında halka olmuş, bu merasimi seyrediyordu.

Sonra, kafasında saç olmadığı için rahip seçilen biri öne ilerledi. Elinde bir kâse içki vardı. Ciddi bir sesle:

— Bu bebek kimindir? dedi.

Vill cevapladı:

— Bebek benimdir.

— Ona ne isim koyacaksın?

— Küçük Con ismini koyacağım.

Bunun üzerine Rahip taslağı Küçük Con'a döndü:

— Küçük Con, dedi. Şimdiye kadar sen bu dünyada gerçekten yaşamadın, sadece bulundun. Ama bana öyle geliyor ki, bundan sonra hakikaten yaşayacaksın. Yaşamadığın devirlerde ismin Con Küçük idi

ama artık yaşayacaksın ve adın da Küçük Con olacak. Seni bu isimle vaftiz ediyorum.

Sözlerini bitiren papaz, elindeki içki kâsesini Küçük Con'un başından aşağıya döktü.

ROBİN HOOD İLE ORMANDAKİ TENKEKİ

Bir önceki bölümde Robin Hood'un başını getirene iki yüz altın mükâfat vaat edildiğini, Nottingham Şerifinin, hem iki yüz altını kazanmak arzusu ile, hem de ölenin akrabası oluşu dolayısıyla Robin Hood'u kendi eliyle yakalamaya ant içtiğini ifade etmiştik. Ancak Şerif ne Robin Hood'un kahramanlığını, cesaretini ve Robin'in yanında ne kadar kendi adamı olduğunu bilmiyor, onu, sadece herhangi bir asi gibi kolaylıkla ele geçireceğini zannediyordu. Şerif bir an önce altına kavuşmak istediğinden hemen bir tutuklama emri çıkarttı. Bu tutuklama emrini Robin'e götüreceğ olana seksen altın mükâfat vaat etti. Fakat Nottingham halkı Robin'i şeriften çok daha iyi tanıdığı için, bu cesur asiyi tutuklama emri ile yakalayacağını sanan şerifle alay ediyor, bu işi üzerine alanın akıbetini çok iyi bildikleri için hemen hiç kimse bu vazifeye istekli olmuyordu. Aradan on beş gün geçmişti. Buna rağmen Şerifin durumunda herhangi bir iyiye gidiş görülmedi.

Sonunda Şerif şöyle dedi:

— Robin'in tutuklanma emrimi kendisine ulaştıracak olana çok parlak bir mükâfat vaat ettim. Ama hiç kimsenin bu işi yapmak istemeyişine çok şaşırdım..

Şerifin yakınında bulunan adamlarından biri:

— Saygıdeğer efendimiz, dedi. Sizin, Robin'in yanındaki insanlardan hiç haberiniz yok. Şerifin veya Kralın tutuklama emrinin onun nazarında ne kıymeti olabilir ki. Doğrusunu isterseniz, herkes kafasının patlamasından, ayaklarının kırılmasından korktuğu için bu vazifeyi üstüne almaktan çekiniyor.

Şerif:

— Görüldüğü kadarıyla, Nottingham'ın bütün erkekleri son derece korkak, dedi. Hükümdarımız Kral hazretlerinin mührünü taşıyan tutuklama emrine itaat etmeyecek kimseyi bana göster; onu, göğün tepesinde ipe gereyim. Mademki Nottinghamlı erkekler buna cesaret edemiyorlar, öyleyse ben de yabancı birini bulur onu yollarım. Çünkü Robin ve adamları muhakkak bu civarda bir yerde saklıdır.

Şerif hemen çok güvendiği bir tellalı çağırdı. Atını koşmasını emretti. Linkoln kasabasına gidip, bu vazifeyi yapabilecek kimseyi her kim olursa olsun, alıp kendisine getirmesini söyledi. Böylece, tellal hemen o sabah vazifesine doğru yola çıktı.

Nottingham'dan Linkoln'a giden tozlu yol, dağ ve tepelerin arasından bembeyaz görünüyor ve güneşte pırl pırl parlıyordu. Yollar o kadar toz toprak içindeydi ki, tozdan boğazı kuruyan tellal Mavi Domuz Hanı'nın tabelasını görünce, yolun yarısından çoğunu kat ettiğini düşünerek sevindi.

Han kapısının önündeki meşe ağacının altında neşeli bir grup gördü. Bir tenekeci ve iki yalınayak rahip yeşil çuha elbiseler giymiş krala ait orman memurunun meydana getirdiği bu grup, neşeli halk türküleri söylüyordu. Şarkı söylerken arada çeşitli soytarlık yapan ormancılar yüksek sesle gülüyor, rahipler, daha yüksek sesle gülüyor; fakat Tenekecinin kahkahası hepsininkini bastırıyordu. Lehim kutusu ve tenekesi meşe ağacının bir dalında asılıydı; bilek kalınlığındaki sopası da oracıkta duruyordu.

Ormancılardan biri, yorgun Tellala bağırdı:

— Arkadaş, gel sen de yanımızda otur. Hey, hancı! Çabuk hepimizin içkisini tazele.

Fazlaca yorulmuş ve susamış olduğu için, tellal, gruba katıldığına memnundu. İçlerinden biri:

— Hey, tellal, diye sordu. Bu kadar aceleyle götürdüğün haber nedir? Daha yolun çok mu?

Bu tellal gevezenin biriydi ve dedikodu yapmayı çok seviyordu. Hanın rahat sıralarından birine kasılarak götürdüğü haberi ballandıra ballandıra anlatmaya başladı. Bu sırada hancı kapıya dikilmiş, karısı elini önlüğünün cebine sokarak kulak kesilmişlerdi. Tellal ta başından anlatmaya başlamıştı. Robin'in ormancıyı nasıl öldürdüğünü, sonra da kanundan kaçmak için nasıl ormana gizlendiğini, ormanda nasıl yaşadığını; neler yediğini, nasıl eğlendiğini, ne gibi kanunsuz eylemlerde bulunduğunu; Kralın geyiğini nasıl öldürdüğünü; şişko baron, şövalye ve derebeylerini nasıl korkutarak ormandan geçirtmediğini; Şerifin Kralın mührünü taşıyan tutuklama emrini nasıl ona ilettirmek istediğini; ama Robin Hood'un böyle şeylere pabuç bırakmayacağını anlattı. Sonra, Nottingham halkının, kafalarının patlamasından korkarak niçin bu işi üstlerine almak istemediklerini; Linkoln'a hangi maksatla gittiğini açıkladı.

Neşeli Tenekeci:

— Nottingham civarında da Sherwood'da da sopasını benim gibi ustalıklı kullanacak biri daha yoktur, dedi. Çocuklar, ne duruyorsunuz, söylesenize, meşhur Herford kasabası fuarında latifeden hoşlanan deli Simon'u nasıl yenmiş; Sir Robert ve karısının önünde nasıl eşek sudan gelinceye kadar pataklamışım! Ben Robin Hood ismini yemin ederim ki, ilk defa işitiyorum. Gözünü budaktan sakınmayan kuvvetli ve cesur bir erkek olacak! Değirmendeki güzel kızın parlak gözleri ve namusum üzerine söz veririm ki, anamın oğlu olduğumu ispat edecek kudrete sahip olan ben, bu çapkın Robin Hood'un karşısına çıkmaktan zerre kadar çekinmem. Haşmetli Kralımızın mührüne kıymet vermeyen, saygı değer şerifimizin tutuklama emrine dudak büken asiye ben öyle unutamayacağı bir ders veririm ki, bir daha değil ayağını, parmağını bile kıpırdatamaz! Sözlerimi işittiniz mi çocuklar. Siz şahidim olun!

— O zaman sen tam benim aradığım cinsten bir adamsın. Şimdi hemen benimle gel, Nottingham'a dönelim.

Tenekeci, başını yavaş yavaş iki yanına salladı:

— Olmaz, dedi. Olmaz. Ben kimseyle bir yere kıpırdamam. Ben ancak kendi rızamla istediğim yere giderim!

Tellal telaşla:

— Yok, beni yanlış anladın, dedi. Elbette hiç kimse seni rızan olmaksızın bir yere kıpırdatamaz. Sen hiç kimseden korkmazsın, cesursun.

Tenekeci:

— Cesurum tabi, dedi.

Tellal:

— Fakat hayret ediyorum, doğrusu, dedi. Senin gibi cesur bir adam Şerifimizin tutuklama emrini Robin Hood'a götürmekten hiç çekinir mi? Evet pek büyük bir miktar değil, ama Şerifimiz, bu işi yapacak olana seksen çil altın verecek.

— O zaman seninle gelirim. Ama önce bekle de tene kemi, sopamı ve çekicimi alayım. Hele bir Robin Hood'u göreyim. Bakalım Kralın mühürünü taşıyan tutuklama emrine nasıl aldırılmazmış o! Ona gösteririm!

Böylece, hancıya borçlarını ödedikten sonra Tellalla Tenekeci atlarına binerek Nottingham'a döndüler.

Bu olaydan birkaç gün sonra, Robin Hood Nottingham'da neler olduğunu görmek maksadıyla yola çıktı. Elinde sağlam bir meşe sopası vardı ve yürürken sopayı parmakları arasında çevirip duruyordu.

İşte Robin Hood böyle yürürken, karşıdan bir tenekecinin neşeli bir şarkı tutturmuş, o tarafa doğru geldiğini gördü. Şarkı söylüyordu:

Robin:

Merhaba, arkadaş! diye seslendi. Nerden gelip nereye gidiyorsun?

Tenekeci:

— Banbury tarafından geliyorum, dedi.

Robin kederli bir sesle:

— Hey Tanrım! Bu güzel günün sabahında sana kötü bir haber vermek bilsen beni nasıl üzüyor!

Tenekeci, bir an önce öğrenme isteğiyle:

— Ya! öyle mi! dedi. Allah aşkına çabuk söyle. Senin de gördüğün gibi, ben tenekecilikle hayatımı kazanıyorum. İşimle gücümle meşgul olduğum için yeni haberler beni ilgilendirir.

Robin:

— O zaman, dedi. Mademki arzu ediyorsun, söyleyeceğim. Yalnız metin ol, çünkü vereceğim haber iyi bir haber değil, haber şu: İçki içtiği için iki Tenekeciyi hapsedmişler!

— Hay sana da verdiğin habere de lanet olsun! İyi insanlara çamur atmaktan başka bildiğin yok. Ama haber hakikaten üzücü... Demek iki arkadaş hapiste?

Robin:

— Yok, dedi. Sen haberin esas önemli yerini anlayamadın. Yanlış taraftan ele aldın. Haberin üzücü tarafı şu ki, iki tanesi hapiste olduğuna göre bunu işiten diğer tenekeçiler memleketi baştan aşağıya kadar arşınlayacaklar demektir!

Tenekeci:

— Aman Tanrım! diye bağırdı. Şimdi anladım. Senin verdiği kötü haberi ben iyiye yormaya kalkmışım meğer. İyi ama arkadaş, içki veya bira içiyor diye insanı hapis etmek doğru mudur? Bana kimse bir şey yapamaz.

Robin kahkahalarla güldü ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Bravo, Tenekeci. Aferin. Yaşa! Senin zekân pırıl pırıl parlıyor! Doğrusu yerden göğe kadar haklısın dostum! Çünkü ben de içkiyi pek severim. Haydi, benimle gel, seni Mavi Domuz hanına götürüyüm. Bakalım görüldüğün kadar çok içebilecek misin? Bahse girerim ki, sen çabuk şişersin. Fazla içemezsin. Nottinghamshire'in en güzel içkilerini, istediğin kadar benim hesabıma iç. Seni boğazına kadar içkiye gömeceğim!

Tenekeci:

— Bak, yemin ederim ki, dedi. Çeşitli şaklabanlıklar yapmana rağmen sen çok iyi bir insansın. Senden hoşlandım. Eğer seninle Mavi Domuz hanına gitmezsem eşek olayım!

Yan yana yürürlerken; Robin:

— Ee, arkadaş, dedi. Anlat bakalım, sende ne haberler var! Benim bildiğim Tenekeçiler çok şey bilirler, en taze haber onlardır.

Tenekeci:

— Bak, ben seni kardeş gibi sevdim, ey cesur delikanlı, dedi. Yoksa sana bildiklerimi dünyada söylemezdim. Ben, buralarda dolaştığı söylenen Robin Hood adında cesur bir asiye yakalamaya geldim. Cebimde, parşömen kâğıdına açıkça yazılmış, kanuni olabilmesi için üzerine koca kırmızı mühür basılmış bir tutuklama emri var. Ah, Robin Hood'u bir görsem. Mademki sen buralarda yaşıyorsun, belki tanırısın arkadaş!

Robin:

— Hayret, dedi. Tanıyorum gibi bir şey. Dur, hem daha bu sabah gördüm. Fakat Tenekeci, herkes onun çok kurnaz bir hırsız olduğunu söylüyor. Sen cebindeki tutuklama emrine dikkat et, yoksa cebinden aşırır da ruhun bile duymaz ha!

Tenekeci:

— Hayır, ondan korkan kim, kolaysa çalsın bakalım, dedi. Belki kurnazdır ama ben ondan daha kurnazım. Ah keşke şimdi karşıma çıksa... Erkek erkeğe dövüşürdük.

Tenekeci bu sözlerden sonra elindeki sopayı baston gibi salladı:

— Ne biçim adamdır bu? diye sordu.

Robin gülererek:

— Bana çok benzer, dedi. Boyu posu, yaşı tıpkı ben. Gözleri de benimki gibi mavi.

Tenekeci:

— Hayır, dedi. Sen çiçeği burnunda bir delikanlısın. Ben onu kara sakallı, çok iri yarı bir adamı olarak düşünüyorum. Nottinghamlılar ondan o kadar çok korkuyorlar ki.

Robin:

— Aslına bakarsan, dedi, ne çok yaşlı ve ne de senin kadar kuvvetli. Fakat halk onu usta bir sağ elin kullandığı silaha benzetiyor.

Tenekeci, sakın bir sesle:

— Söylediklerinin hepsi doğru olabilir. Fakat ben ondan daha becerikliyim. Mademki sen onu tanıyorsun delikanlı, beni onun yanına kadar götür. Eğer tutuklama emrini kendisine verirsem, Şerif bana seksen altın mükâfat vereceğini vaat etti. Ben de bu seksen altının on tanesini seve seve sana veririm. Bana onu göster, yeter ki!

Robin:

— Tabii gösteririm ama... dedi. Önce bana tutuklama emrini ver, bir bakayım; neticesi iyi mi olur, kötü mü, bir düşüneyim.

Tenekeci:

— Kardeşim mezardan kalkıp karşıma gelse, yine vermem. Robin Hood'un kendisini görünceye kadar hiç kimse onu benden alamaz.

Robin:

— Tamam, öyle olsun, dedi. Mademki bana göstermiyorsun, kime göstereceğini doğrusu merak ediyorum. Ama neyse, işte Mavi Domuz hanına geldik. İçeri girelim de boğazımızı ıslatalım.

Nottinghamshire bölgesinde Mavi Domuz hanından daha şirin bir yer yoktu. Hiçbir hanın etrafında ne böyle şirin ağaçlar vardı; ne de böyle nefis içkiler! Kışın şiddetle esen poyraz, kuytulara kar yağarken Mavi Domuz hanının göbeğinde gürül gürül yanan güzel bir ateş, dünyanın hiçbir yerinde yoktu. Robin Hood'la arkadaşları bu hanı çok iyi bilirlerdi. Çünkü ormanı karlar kapladığı zaman, şen arkadaşları Küçük Con, Vill ve David ile bu handa buluşup eğlenirlerdi. Han sahibine gelince; ağzındaki dili nasıl sıkı tutacağını bilir, aklından geçenleri daha dilinin ucuna gelmeden yutardı. Robin ve arkadaşları en iyi müşterileriydi ve gık demeden hesaplarını ödüyorlardı.

Robin Tenekeciye:

— Sen rahatına bak, dedi. Ben gidip içeri bir göz atayım.

Bize iyi şaraptan getirsin! Ben bunların huyunu bilirim.

Bu sözlerden sonra içeriye giren Robin, hancıya keskin şaraptan getirmesini fısıldadı. Az sonra hancı, istenilen şekilde içkileri getirdi.

İçkisini bir yudum alan Tenekeci:

— Harika bir şarap, dedi. Şimdiye kadar dudaklarımdan geçen en nefis içkinin bu olduğunu itiraf etmeliyim arkadaş.

Bu sırada, sadece dudaklarını ıslatmakla yetinen Robin:

— İç arkadaş, diye bağırdı. İstedığın kadar iç, afiyet olsun. Hey, Hancı, arkadaşşıma yine aynı fiçidan bir daha getir.

Tenekeci:

— Sana güzel bir şarkı söyleyeyim, dostum, dedi. Hayatımda böyle leziz içki içmemiştim. Püf... Daha şimdiden başım dönmeye başladı. Hey, Hancının karısı, gel sen de dinle; sen bir deri bir kemik delikanlı, sen de yaklaş! Parlak gözler üzerime dikildiği zaman çok daha neşeli söylerim, haydi!

Toparlanan Tenekeci, Kral Arthur'un devrine ait, Sir Gaceyn'in evlenmesi adını taşıyan bir halk şarkısı söylemeye başladı. O neşeyle söylerken, herkes bu asil şövalyenin hikâyesini ve Krala olan bağlılığını dikkatle dinliyordu. Fakat Tenekeci daha şarkısının sonuna varmadan içkisine ilave edilen ilaç tesiriyle dili sürçmeye, başı dönmeğe başladı. Önce dili dönmez oldu, sonra sesi kısıldı; daha sonra başı iki yana sallandı. Nihayet sanki hiç uyanmayacakmış gibi derin bir uykuya daldı.

Robin onun hâline kahkahalarla güldü, güldü ve usta parmaklarıyla cebindeki mektubu aşırıldı. Robin, daha sonra Hancıyı çağırdı:

— İşte, bize bugün geçirttiğin eğlenceli gün için al sana on çil altın. Kıymetli misafirine iyi bak. Kendine geldiği zaman on şilin borcu olduğunu söylersin. Vermek istemezse tenekesini, çekicini ve hatta ceketini bile alabilirsin. İşte, benimle başa çıkmak için buralara gelmeye kalkanları ben böyle cezalandırırım.

Yorgun Tenekeci ikindiye kadar uyudu. Ağaçların gölgesi uzamaya başlayınca uyandı. Önce göğşe baktı, sonra yere, sonra batıya ve daha sonra da doğuya. Kafasını toplamaya çalışıyordu. O anda zihni rüzgârla samanları uçmuş bir çuvala benziyordu. Önce neşeli arkadaşını hatırladı. Etrafına bakıp arandı, ama gitmişti. Sonra aklına sopası geldi, yere düşmüştü. Sonra tutuklama emrini ve bunu Robin Hood'a götürecek

olana vaat edilen seksen altın aklına geldi. Hemen elini cebine attı, ama bir şeycikler bulamadı. Bunun üstüne öfkeyle ayağa fırladı.

— Hey, Hancı! diye bağırdı. Benimle buraya gelen genç gitti mi?

Hancı, kızgın yağa su döker gibi, gayet sakin bir sesle:

— Acaba efendimiz hangi gençten bahsediyorlar? dedi. Ben efendimizin yanında bir genç görmedim. Çünkü yemin ederim ki; Sherwood ormanlarında sizin yanınıza yaklaşmaya kimsecikler cesaret edemez. Evet yanınızda biri vardı ama efendimizin onu tanıdığını sandım. Buradan gelen geçen pek azdır. Onun için tanımadığımız hemen yok gibidir.

— İyi ama ben ne bilirim... Ben kimi tanırım? Söyle bakalım, bu kadar yakından tanıdığın adam kim?

— Kim olacak. Buralılar ona Robin Hood diyorlar.

Tenekeci telaşla ayağa fırladı. Delirmiş bir boğa gibi, homurdanan bir sesle:

— Aman Tanrım? diye bağırdı... Sen benim, namuslu bir sanat erbabının senin hanına onunla geldiğini gördün de, onun kim olduğunu bildiğin hâlde bana hiçbir şeycikler söylemedin ha!

Şimdi ben de onun yerine seni tepelersem yeridir!

Tenekeci hemen sopasını kaptı. Sonra hancıya döndü. Dayak yemekten çok korkan Hancı:

— Hayır, hayır, diye bağırdı. Ben senin onu tanımadığını nereden bilirdim ki?

Tenekeci:

— Şimdi otur da Allah'ına dua et, dedi, Allah'tan ki ben sabırlı bir insanım kabak kafanı sana bağışladım. Bir daha müşterilerini aldatmaya kalkmazsın. Alçak Robin Hood'a gelince, şimdi doğru onu aramaya gidiyorum.

Tenekeci bu sözleri söyleyerek yola çıkmaya hazırlandı. Hancı önüne dikilerek kollarını, tavukları kışkırtmış gibi iki yana açtı. Alacağı paranın düşüncesi cesaretini arttırmıştı.

— Yoo, dedi, yavaş gel, bakalım. Borcunu ödemedен bir yere kıpırdayamazsın!

— İyi ama hesabı o görmedi mi?

— Hayır, sadece kendi içtiğinin parasını verdi. Sen ise, bugün tam on şilinlik içki içtin. Borcunu ödemedен sana buradan bir adım attırmam. Veyahut Şerifimize şikâyet ederim.

Tenekeci sesini yumuşattı: .

— İyi ama dostum, dedi. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim? Meteliğim yok ki!

Hancı:

— Bak, dostum, ben de sana bağışlayamam ya, dedi. Benim gibi bir insan için on şilin mühim bir paradır! Borcunu nakit olarak öde; paran yoksa ceketini, lehim kutunu ve çekicini bırak. Bütün bu bırakacaklarını on şilin etmez. Yine ziyanda sayılırım ama neyse, itiraz edecek olursan, kocaman bir kurt köpeğim var, onu üstüne salarım.

O çevredeki köpeklerin ne korkunç şeyler olduğunu bilen Tenekeci:

— Dur, dedi. Sakın ha! Neyimi istersen al, yeter ki sağ salım şuradan uzaklaşayım. Senin o alçak arkadaşını elime geçirince, yemin ediyorum, bana yaptıklarının cezasını ona çok pahalıya ödeteceğim!

Tenekeci bu sözlerden sonra, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ormana doğru ilerledi. Hancı, karısı ve kızı kapının önünde durarak arkasından baktılar ve bir hayli uzaklaşınca kahkahalarla güldüler.

Hancı:

— Robin'le ben, senin gibi eşeklerin kafasının derisini yüzeriz de, ruhun duymaz, dedi.

Bu esnada Robin Hood, ormandaki yoldan Fossa yoluna doğru gidiyordu. Ayın on dördü idi, dolunay etrafı gündüz gibi aydınlatmıştı. Uzun meşe sopası elinde, borusu belindeydi. İşte o ormandaki dar patikadan ıslık çalarak yukarı çıkarken, Tenekeci kendi kendine mırıldanarak, delirmiş boğa gibi başını iki yana sallaya sallaya yokuştan

aşağı iniyordu. Birdenbire yüz yüze geldiler. İkisi de bir an sustu. İlk konuşan Robin oldu.

Neşeyle gülerek:

— Vay, merhaba, bizim kuş! dedi. Nasıl içki güzel miymiş? Bana bir şarkı daha söylemek istemiyor musun?

Tenekeci bir an cevap vermedi. Sadece durmuş, Robin Hood’u tepeden tırnağa kadar süzüyordu. Neden sonra:

— Seni tekrar gördüğüme çok memnun oldum, dedi. Bu gün senin kemiklerini kırmazsam, bana da erkek demesinler.

Robin Hood neşeyle:

— Buyur! diye bağırды. Elinden geleni arkana koyma. Kemiklerimi kır kolaysa.

Bu sözlerden sonra sopasını kavrayan Robin Hood, savunma durumuna geçti. Tenekeci de sopasını sıkı sıkı tuttu ve tam karşısına dikildi. İki üç vuruştan sonra, karşısındakinin bu işte usta olduğunu anladı. Çünkü, Robin bütün vuruşlarını tehlikesizce savuşturmuştu. Tenekecinin gözünü açıp kapatmasına kadar geçen zaman içersinde Robin hücumla geçti ve şiddetli bir darbe indirdi. Sonra kahkahalarla güldü. Tenekeci onun kahkahasına büsbütün köpürdü ve bütün kuvvetini toplayarak yeni bir hücumda bulundu. Robin, yine Tenekeci’nin iki hücumunu savuşturdu. Fakat sıra üçüncüye gelince, Tenekeci’nin şiddetli vuruşuna dayanamayan sopası, kırıldı. Elinden düştü.

— Tüh, Allah kahretsin! Tam kırılacak zamanı buldu!

Tenekeci:

— Şimdi elime geçtin, dedi. Benim esirim sayılırsın. Eğer kaçırmaya kalkırsan, bu sopayla kafanı ikiye bölerim. Tenekecinin bu tehdidine Robin bir şey söylemedi; yalnızca belindeki boruyu aldı, dudaklarına götürerek üç defa öttürdü. Sonra:

— Bak, şimdi canım içki istiyor, dedi. İçmem lazım. Şimdiye kadar ben hiç kimseden emir alıp, önüne düşmedim. Hele böyle vücudum sapaşğlamken asla düşmem. Şimdi de senin emirlerini dinleyeceğimi

ve önüne düşeceğimi pek sanmıyorum. Hey, arkadaşlar; elinizi çabuk tutun!

Bunu derken, ağaçların arasından yeşil çuha elbiseler giymiş, altı gençle Küçük Con ortaya sıçradı. Küçük Con:

— Emret Reis, dedi. Niçin borunu o kadar kuvvetle öttürdün?

Robin:

— Şu tenekeciyi görüyor musun? dedi. Beni Nottingham'a götürmek istiyor. Ağaca asıp idam edeceklermiş.

Küçük Con:

— O zaman biz de onu ağaca asarız, diye bağırıldı. Sonra Tenekecinin üstüne atılmaya hazırlandı.

Robin:

— Bırak, dokunma, dedi. Çünkü o da erkek adammış. Sanatı Tenekecilik. Temiz karakterli bir arkadaş. Sen de benim neşeli arkadaşlarıma katılmak ister misin? Senede üç kat yeni çuha elbise, kırk mark aylık, ganimetlerden eşit miktarda hisse, ormanda neşeli ve eğlenceli bir hayat Sherwood'un gölgesinde hiçbir bela gelip bizi bulmaz istediğimiz gibi geyik avlar, yulaf ekmeği, bal yer, bol bol içki içeriz. Nasıl beğendin mi? Benimle geliyor musun?

— Gerçekten mi? dedi. Ben de sizin aranızda katılabilir miyim? Böyle eğlenceli hayat tabii ki benim de çok hoşuma gider. Beni aldatıp canımı acıttın ama senden hoşlandım... Mademki benden daha kuvvetli ve daha kurnazsın, senin emrinde çalışmayı seve seve kabul ediyorum. Şimdi sana söz veriyorum ki, bundan böyle sana itaat edeceğim ve ölünceye kadar sana sadık kalacağım.

Böylece hep birlikte bundan böyle Tenekeci'nin de yurdu olacak gizli sığınaklarına doğru yürüdüler.

ROBİN HOOD İÇİN TUZAK HAZIRLANIYOR

Çok geçmeden Tenekeci'nin Robin Hood'un hizmetine girdiği kasabada duyuldu. Tüm kasaba halkı, verdiği tutuklama emriyle Robin Hood gibi cesur ve mert bir asiye kolayca yakalayacağını sanan Şerifle alay ediyordu. Şerif, bu başarısızlığı üzerine son derece öfkelenmişti.

— Yüce Kral hazretleri şimdi bunu öğrenecek ve koyduğu kanunların bu asi ve çetesi tarafından nasıl hiçe sayıldığını öğrenecek. Ey Tenekeci, senin bu yaptığını arkana bırakacak değilim. Seni bir kere ele geçirdim mi, vallahi billahi Nottingham eyaletinin en yüksek ağacının tepesine asmazsam, bana da insan demesinler!

Şerif, daha sonra bütün adamlarına hazır olmalarını bildirdi. Vaziyeti Kral hazretlerine anlatmak üzere Londra'ya gideceklerdi.

Şerifin şatosunda bir heyecan ve telaş başlamıştı. Nottingham'daki bütün demircilerin ateşi sürekli olarak yanıyordu. Çünkü bütün demirciler Şerife ve adamlarına kalkan, zırh yapıyor veya onları tamir ediyordu. Bu işler iki gün, iki gece devam etti. Nihayet üçüncü günün sabahı her şey hazırdu. Böylece, Şerif ve adamları üçüncü günün sabahı, güneşli bir havada Nottingham'dan yola çıktılar. Tam iki gün, iki gece hiç durup dinlenmeden yürüdüler. Nihayet, uzaktan Londra kulesi göründü.

Kral Henri ve sevimli Kraliçe Elenor Londra'daki saraylarında büyük bir toplantı düzenlemişti. İpekli, saten ve kadifeden altın işlemeli elbiseler giymiş leydiler, cesur şövalyeler, nazik saray memurları bu toplantıda hazır bulunuyorlardı.

Şerif, saraya varır varmaz, doğrudan Kralın huzuruna kabul olundu.

— Tanrı, neşenizi kaçırmayın, dedi.

Kral:

— Neye geldin? diye sordu. Ne istediğini söyle bakalım!

Şerif söze başladı:

— Efendimiz ve haşmetli Kralımız, Nottingham civarındaki Sherwood ormanlarında, cesur bir asi yaşıyor. Adı Robin Hood...

Kral:

— Evet, biliyorum, dedi. Yaptığı işler saray erkânının kulaklarına kadar varmış bulunuyor. İsyankâr, küstahın biri... Bununla beraber, ben de onun gibi neşeli ve şen olmak isterdim!

Şerif:

— Lütfen Kral hazretleri, benim şimdi size anlatacaklarımı dinleyin, dedi. Çok kuvvetli bir adam tuttum ve sizin mührünüzü taşıyan tutuklama emrini bununla ona gönderdim. Fakat o haberciyi de atlatıp cebinden tutuklama emrini çaldı. Sizin geyiklerinizi öldürdü; kasabanın göbeğinde bile sizin emirlerinizi hiçe saydı.

Kral öfkeli bir sesle:

— Peki nasıl oluyor bu? Peki, sizin elleriniz armut mu topluyor? Böyle peşinde tam teçhizatı bir alay insanla karşıma gelmesini biliyorsun da, kendi memleketini kasıp kavuran silahsız bir tek haydutla başa çıkamıyorsun ha! Ben seni ne yapayım? Bu kadar adamı niye besliyorsun? Sen benim Şerifim değil misin? Nottinghamshire eyaletinde benim kanunlarımın hükmü yok mu? Kanuna itaat etmeyenleri, sana veya senin ailene zarar verenlerle demek başa çıkamayacaksın. Git, yıkıl karşımdan. Kafanı işlet, bu beladan kurtulmaya bak. Ve bir daha beni bu iş için rahatsız etme.

Şerif, üzüntülü ve hüzünlü bir kalple saraydan ayrıldı. Peşindeki pırlıl pırlıl süvarilere öfkeyle baktı. Kral, etrafındaki bu bir sürü adamı gördüğü için daha çok kızmıştı. Süklüm püklüm, Nottingham'a doğru hareket ettiler. Şerif çok düşünceliydi. Robin Hood'u yakalamak için kafasında planlar kurup duruyordu. Bir ara, atın dizginini çekerek:

— Şimdi, diye düşündü. Robin Hood'u bir kere kasabanın yakınına getirdim mi, ondan sonra kısıvrak yakalarım ve elden kaçırmam.

Düşünceler içindeyken kafasında şimşek gibi bir fikir çaktı. Bir yarışma tertip eder ve birinciye çok çekici bir mükâfat vaat ederdi. Robin

Hood atak ve cesur bir insan olduğu için, muhakkak bu müsabakaya katılmak isteyecekti. İşte, ona “Buldum!” dedirten şey bu fikirdi!

Ve böylece Şerif sağ salim Nottingham’a gelince ilk işi sağa sola adam yollayarak, eli yay tutan herkesin bu yarışmaya katılabileceğini, birinciye som altından yapılmış ok hediye edileceğini ilan etti.

Robin bu yarışmayı işittiği zaman, Linkoln kasabasında bulunuyordu. Alelacele Sherwood ormanlarına döndü ve arkadaşlarını etrafına toplayarak şunları söyledi:

— Neşeli arkadaşlarım, beni dikkatle dinleyin. Şimdi size Linkoln kasabasında duyduğum çok önemli bir haberi vereceğim. Dostumuz Nottingham Şerifi bir yarışma düzenlemiş. Her tarafa tellallar göndermiş. Birinciye som altından yapılmış bir ok mükâfat verilecekmiş. Şimdi içimizden birinin bu oku kazanması gerekiyor. Şimdi hepimiz oklarımızı, yaylarımızı alıp gidelim, bu yarışa katılalım. Muhakkak ki, çok eğleneceğiz. Ne dersiniz, arkadaşlar?

Robin susunca, David söz aldı ve şöyle dedi:

— Lütfen, beni dinleyin, efendimiz. Söyleyeceklerim çok önemli. Mavi Domuz hanından geliyorum ben. Bu yarışmaya ait orada çok şey işittim. Hancıdan aldım haberi, Şerifin adamlarından Bıçık Ralf söylemiş ona da. Bu yarışma, alçak Şerifin sizi tuzağa düşürmek için kurduğu bir tuzaktan başka bir şey değilmiş. Ne olur, efendimiz, gitmeyin. Esas maksadının sizi yakalamak olduğunu yediğim ekmek gibi biliyorum.

Robin:

— David, sen zeki bir gençsin, dedi. Yine eskisi gibi kulaklarını kırışte tut ve ağzını kapat. Akıllı bir insanın yapacağı iş budur. Nottingham Şerifi cesur Robin Hood’u ve yüz kırk arkadaşını yemleyerek kapana kısırdı dedirteceğimizi mi sandın? Hayır, sevgili David’ciğim, hayır. Evet, dedikodular neden bahsediyordu? “Acele işe şeytan karışır, önüne bakmayan, çukura düşer.” demezler mi? O hâlde biz de hileye hile ile mukabele edeceğiz. Şimdi kiminiz din adamı kisvesine bürüneceksiniz; kiminiz kaba köylü elbiseleri giyeceksiniz; kiminiz dilenci kılığına gireceksiniz! Fakat her ihtimale karşılık hepinizin yanında okları olacak. Bana

gelince, ben de yarışa katılacak ve altın oku hak etmeye çalışacağım. Nasıl, şen arkadaşlar, planımı beğendiniz mi?

Robin'in adamları:

— Çok güzel, fevkalade, mükemmel, diye bağıştılar.

Yarışma günü gelip çatığında Nottingham kasabasının hâli görülmeye değerdi. Şehir duvarlarının altındaki yeşil çayırların üzerine, tribünler yapılmıştı. Bu tribünlerde şövalyeler, leydiler, malikâne sahipleri, zengin tüccarlar, eşleri ile birlikte oturuyorlardı. Hepsi de şehrin yüksek sınıfına mensuptu. Tribünlerin nihayetinde, hedefe yakın bir yerde taht gibi bir yer ayrılmıştı. Nottingham Şerifi ailesiyle birlikte bu şeref tribününde oturacaktı. Hedefle atışın yapılacağı mesafenin arası kırk adımdı. Bir ucunda hedef, öbür ucunda çizgili bezden yapılmış bir çadır vardı.

Soylulara ayrılan yerlerin hedefe yakın kısmında, fakir halkın hedefin önünde birikmesine mani olmak için bir çit çekilmişti. Daha erken saatlerden itibaren, asillere ayrılan yerlere dolmaya başlamıştı. Yüksek sınıfa mensup seyirciler, faytonlarla veya dizginlerine gümüş çanlar bağlanmış atların üstünde akın akın geliyorlardı. Bu arada aşağı sınıfa teşkil eden insanlar da, gelip çitin arkasındaki yeşil çimlerin üstüne oturuyor veya uzanıyorlardı. Büyük çadırın içinde, yarışa katılacak okçular ikişer üçer kişilik gruplar hâlinde toplanmış, kimi eski atıcılığını anlatıyor, kimi yayını, oklarını son bir defa gözden geçiriyordu. Nottingham kasabası, şimdiye kadar böyle bir topluluk görmemişti. Bu yarışmaya katılmak için İngiltere'nin en iyi okçuları kalkıp Nottingham'a gelmişlerdi. Şerifin baş okçusu Kırmızı Şapkalı Gil; Linkolnlu Dikkon, Tairworthlu Ldam Del.

Tribünlerin hepsi, asiller, aileleri ve kızlarıyla tıklım tıklım dolmuştu ki, Şerif görüldü. Kendisi süt beyaz bir atın üstüne kurulmuş, karısı siyah kısrağa binmişti. Şerif, mor kadifeden bir şapka, kürkle süslenmiş yine mor bir elbise, giymişti. Ceketini ve diz kapaklarına kadar inen kısa pantolonu yeşil ipekliden yapılmıştı. Ayakkabıları siyah kadifedendi ve sivri burnu altın zincirle dizi hizasında tutturulmuştu. Boynunda altın bir zincir asılıydı ve yakasında kocaman bir yakut pırl pırl parlıyor, göz kamaştırıyordu. Karısı her tarafı kuğu kuşu tüyleri ile süslenmiş, mavi ipek kadife bir elbise giymişti. İkisi o kadar göz alıcı bir tablo meydana

getiriyorlardı ki, onlar at üstünde yan yana ilerlerken, asillerin arkasında kalan halk çılğınca tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu. Böylece, Şerifle karısı, silahlı muhafızların ellerinde kalkan ve mızrakları ile nöbet beklediği şeref tribünündeki yerlerini aldılar.

Şerifle karısı yerlerine oturdular. Şerifin bir işareti üzerine teşrifatçı gümüş borazanlar üç defa çaldı. Borazan sesi Nottingham duvarlarına çarparak neşeyle yankılandı. Erkekler olanca sesleriyle beğendikleri okçuya cesaret verirken, kadınlar ipek mendillerini sallıyorlardı.

— Haydi, Kırmızı Şapka, göster kendini!

— Yaşa Dikkon!

— Haydi, Vilyam!

Sonra teşrifatçı müsabakanın kurallarını ilan etti:

— Okçuların her biri, bulunduğu yerden yüz elli yarda uzaktaki hedefe ok atacak. Hedefe en yakın vuranların arasından on kişi seçilecek. Bu on kişi ikinci bir atış yapacak. Onların arasından da üç kişi seçilecek. Bunların arasından en iyi atışı yapan seçilecek ve mükâfatı o alacak.

Şerif, eğilerek dikkatli bakışlarını müsabakaya katılacak okçuların üstünde gezdirdi. Acaba Robin Hood da aralarında mıydı? Fakat Robin'in ve arkadaşlarının giydiği yeşil çuha elbiseli kimseyi göremedi. Şerif kendi kendine:

— Her şeye rağmen onun burada olması ihtimali kuvvetli, dedi. Kalabalığa karışmış olacaktır. Ama on kişinin seçilmesini bekleyelim. Muhakkak bu on kişinin arasında çıkacaktır. Aksi hâlde ben Robin Hood'u tanımıyor muşum demektir.

Okçular sırayla atışa başladılar. Halk, o güne dek bu kadar usta okçuyu bir arada ilk defa görüyordu. Okların altısı dairenin içine girmişti; dört tanesi siyah noktaya yaklaşmış ve yalnızca iki tanesi halkanın dışında kalmıştı. Son ok hedefe tam isabet edince halk sevinçle bağırdı. Çünkü mükemmel bir atıştı bu.

Bu atışlarla okçuların arasından on tanesi ayrıldı. Bu on okçunun altısı çok meşhurdu. Bu altı okçu şunlardı: Kırmızı;

Şapkalı Gilbert, Adam Del, Dikkon, Vilyam Hesli, Hübert Klov, Swithin Hertford.

Şerif, yanında duran silahlı muhafıza:

— Şimdi iyi bak, dedi. Robin Hood bu on kişinin arasında yok mu?

Muhafız:

— Yok, diye cevap verdi. Ben Robin Hood'a benzer birini göremiyorum, efendimiz. İçlerinden altısını gayet iyi tanıyorum. Yorkshire'li iki köylüye gelince, biri Robin Hood'dan daha uzun, öbürü daha kısa boylu. Robin'in sakalları sarıdır, şu al elbiseli dilencinin sakalı ise kapkara. Üstelik bir gözü de kör.

Şerif, öfkeyle dişlerini gıcırdattı:

— O zaman bu Robin denilen herif, alçak ve rezil olduğu kadar da korkak bir insan. Erkeklerin arasına, erkekçe katılmaya bile cesareti yok.

Biraz dinlendikten sonra on okçu tekrar yerlerini aldılar. Her biri ikişer ok attı, onlar ok atarken, halk heyecandan âdeta nefesini tutarak seyrediyordu. Fakat sıra sonuncu okçuya gelince, herkes şapkasını havaya fırlatarak sevinçle haykırdı. Çünkü bu gayet usta bir okçuydu.

Şimdi üç kişi kalmışlardı: Kırmızı Şapkalı Gilbert, al elbiseli yabancı ve Adam Del.

Şerif:

— Haydi, Gilbert, göster kendini, diye seslendi. Eğer birinci gelersen, ben de sana, mükâfattan gayrı yüz gümüş kuruş hediye vereceğim.

Gilbert terbiyeli bir sesle:

— Bütün gayretimle elimden geleni yapacağım, efendimiz, dedi. Muhakkak ki, herkes daima elinden geleni yapmak ister. Ama ben bugün bunu şiddetle arzu ediyorum.

Gilbert bu sözlerden sonra, ucu tüylü, dümdüz bir ok aldı. Yaya taktı, sonra yayını dikkatle gererek bıraktı. Ok dümdüz gitti ve merkezin bir parmak uzağına saplandı.

Halk:

— Gilbert! Gilbert! diye tezahürat yapıyordu.

Şerif kendini tutamadı, ellerini çırparak:

— Yemin ederim ki, kimse merkeze bu kadar yaklaşılamaz! diye haykırdı.

Hemen sonrasında yabancı ortaya ilerledi. Yayını hemen gerdi ve bıraktı. Göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısa zaman içerisinde çok süratle yol almış ve merkeze Gilbert'inkinden daha yakına saplanmıştı.

Şerif, hayranlığını gizleyemedi.

— Doğrusu bu fevkalade! diye bağırdı. Müthiş bir atış.

Atış sırası Adam Del'e gelmişti. Adam, dikkatle yayını gerdi, oku yabancıninkinin yanına saplanmıştı. Sonra, biraz daha; yakın mesafeden atışı tekrarladılar. Üçünün de oku en içteki siyah daireye saplanmıştı. Fakat bu defa Adam'ınki merkezden en uzaktaydı. Merkeze en yakın olanı ise yabancıninkiydi. Bir müddet istirahattan sonra üçüncü defa atış yaptılar. Bu defa Gilbert hedefine çok yaklaşmıştı. Mesafe ve hedefi itina ile hesaplamıştı. Okun merkezden bir milimetre uzağa saplanmasıyla halk hep bir ağızdan bağırdı, yer gök çığlıklarla inim inim inliyordu.

Şerif heyecanla:

— Bravo, Gilbert, diye haykırdı. Mükâfatı sen kazandın sayılır. Mükâfat senin hakkındır. Hey şimdi sen kendini göster bakalım, benim baş okçumu geçebilir misin?

Şerifin bu sözlerine cevap vermeyen yabancı, sadece atışa hazırlandı. Herkes susmuş, âdeta nefes almaktan çekinerek; yabancı'nın atışını merakla seyrediyordu. Bu sırada yabancı gayet sakin, yayını gerdi ve bir anda bıraktı. Ok yıldırım, gibi gitti; o kadar ki Gilbert'in okunun nihayetindeki tüylerden biri uçtu ve kırmızı şapkalınıninkinin yanına, hedefin tam ortasına saplandı. Bir zaman kimse bir şey söyleyemedi ve bağırmadı. Herkes hayretle birbirinin yüzüne bakakalmıştı.

Adam Del, derin bir nefes aldı; başını iki yanına sallayarak:

— Hayret, dedi. Kırk yıldan fazla bir zamandır ok atarım. Belki bugünkünden daha isabet ettirdiğim zamanlar olmuştur. Fakat hiç kimse bu yabancıyla boy ölçüşemez.

Adam Del, bu sözlerden başka bir şeycikler demeden oradan uzaklaştı.

Şeref tribünündeki yerinden sahaya inen şerif, yayının üzerine eğilmiş yabancıya doğru ilerledi. Bu usta okçuyu yakından görmek isteyen kalabalık bir meraklı kitlesi yabancıнын etrafını almıştı.

Şerif:

— Hey arkadaş, dedi. Mükâfatı kazandın. Adın nedir senin? Nereden geldin?

Yabancı:

— Adım Jack, dedi. Teviotdole'den geliyorum.

— Tamam, Jack, sen, şimdiye kadar gördüğüm en iyi okçusun. Eğer benim hizmetime girersen, yırtık pırtık ceketten daha iyi bir elbise veririm; her şeyin en iyisini yer, içkinin en iyisini içersin, her sene başında da seksen mark aylık alırsın. Yemin ederim ki sen bugün buraya gelmeye cesaret bile edemeyen Robin Hood'dan daha mükemmel bir okçusun! Söyle ahbab! Benimi hizmetime girmeyi kabul ediyor musun? Yabancı kaba bir sesle:

— Hayır, dedi. Kabul etmiyorum. Ben kendi kendimin efendisiyim. Şu İngiltere'de kimseyi kendime efendi yapmayacağım!

Şerif:

— O zaman defol istediğin yere git. Cehennem dibine kadar yolun var! diye bağırdı. Öfkeden sesi tir tir titriyordu.

Sözleri bittikten sonra topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı. Aynı gün, Sherwood ormanlarındaki büyük meşenin altında bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya katılan insanlara o günkü yarışmaları takip eden aynı kimselerdi. Yirmi, yirmi beş rahip, dilenci ve kaba köylü; o günkü müsabakada kazandığı altın oku elinde evirip çeviren bir gözü kör allar giyinmiş yabancı... Robin kahkahalar arasında gözünün üstündeki sarıyı çıkarıp fırlattı; al elbiseyi soyununca yeşil çuha elbisesiyle ortada görüldü. Sonra:

— Bunları atmak işten değil, ama dedi. Sarı saçları karartan boya kolay kolay çıkmaz!

Bu sözlere hep birlikte eskisinden daha yüksek sesle güldüler. Çünkü Şerifin elinden mükâfat alan Robin Hood'dan başkası değildi.

Hep beraber ziyafet sofrasına çöktüler; Şerife oynadıkları oyundan bahsettiler! Tebdili kıyafet eden her biri başlarından geçeni anlattı. Ziyafet bitince Robin Hood, Küçük Con'u bir kenara çekerek:

— Şerif! Sen bugün buraya gelmeye cesaret bile edemeyen Robin Hood'dan daha mükemmel bir okçusun! deyince kan beynime çıktı, dedi. Altın oku kimin kazandığını, kendi eliyle oku verdiği insanın kim olduğunu ve zannettiği gibi bir korkak olmadığını ona ispat etmeliyim.

Küçük Con:

— Efendimiz, dedi. Vill ile beraber gidelim. Sizin şişko Şerife, bir haberciyle hiç beklemediği haberi verelim!

Aynı gün öğleden sonra Şerif Nottingham'daki şatosunun büyük salonunda yemek yiyordu. Büyük ziyafet sofrasının etrafında sıralanmış seksen kadar asile hizmetçiler servis yapıyordu. Şerif masanın baş kısmında, diğerlerinkinden yüksek bir sandalyede oturuyordu. Karısı da yanındaydı.

Şerif bir ara:

— Size bir şey söyleyeyim mi? dedi. Bana öyle geliyor ki alçak Robin Hood muhakkak bugünkü yarışmalarda vardı. Fakat ben onun bu kadar korkak olduğunu bilmezdim. Şu bana küstahça cevap veren sersem kimdi acaba. Acayip hareketleriyle, diliyle olduğundan daha başka şeyler anlatıyor gibiydi!

Tam o sırada, Şerif henüz sözünü bitirmemişti ki, bir şangırtı koptu ve bir şey gürültüyle masaya düştü. Birkaç dakika sonra baştan aşağı zırhlar giyinmiş bir muhafız cesaretle ilerledi ve alıp Şerife götürdü. Bu, ucunda beyaz kâğıt sarılı bir oktu. Şerif, okun ucundaki kâğıdı açarak okumaya başladı. Okudukça alnında iri ter taneleri birikiyor ve öfkesinden yüzü kızarıyordu. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

“İnsanlar yüce Tanrıya şükrediyor,
Bugün neşeyle coşuyor Sherwood.

Çünkü elinizle verdiğiniz altın okun,
Sahibidir Robin Hood.”

Son derece öfkelenen Şerif:

— Bu nereden geldi? diye sordu.

Oku Şerife uzatan muhafız:

— Pencereden geldi efendim! diye cevapladı.

ROBİN, ARKADAŞI VİL’İ KURTARMAYI PLANLIYOR

Şerif, hiçbir şekilde amacına ulaşamayacağını ve Robin Hood’la başa çıkamayacağını anlamış olmanın şaşkınlığı içindeydi.

— Bu şekilde davranmakla kendimi aptal yerine koydum, dedi. Keşke, Kral Hazretlerine Robin Hood hakkında bir şey söylemeseydim. Kendi kendime başıma bela satın aldım. Şimdi muhakkak onu yakalamalıyım; yoksa Kral Hazretleri kafamı uçurur. Kanuni yolu denedim. Onun için son defa da kuvvete başvurmalıyım.

Kendi kendine bu kararı veren Şerif hemen dört muhafızını çağırdı ve düşündüklerini onlara anlattı.

— Hepiniz yanınıza tepeden tırnağa kadar silahlanmış adamlarınızı alın. Ormanda ayrı ayrı yönlere girin ve Robin Hood’a çok sinsi bir pusu kurun. Eğer içinizden birinin karşısına kalabalık bir grup çıkar, başa çıkamayacağını anlarsa hemen boru çalar; geri kalanlar boru sesini duyar duymaz acele yardıma koşarlar. Robin’i görür ölü veya diri her kim getirirse ona yüz gümüş; her kim onun adamlarından birini ölü veya diri yakalarsa kırk lira mükâfat vereceğim. Haydi, cesaretinizi toplayın ve kendinizi gösterin!

Tamamen silahlanmış altmış kişilik grup dört muhafızın idaresinde Sherwood ormanlarına doğru yola çıktı. Yedi gün yedi gece ormanı ta-

radılar, fakat yeşil çuha elbiseli bir tek insana bile rast gelmediler. Çünkü Robin Hood Mavi Domuz hanı sahibinden durumu öğrenmişti.

Haberi ilk aldığıında, Robin şöyle dedi.

— Kaba kuvvete başvuruyor ve kan dökmek istiyorsa, onun da yanındakilerin de Allah belasını versin. Çünkü yine kan dökülecek, birçok insanın canı yanacak. Ama ben kan dökülmesini, dövüş çıkmasını, kadınların kocalarını kaybederek ıstırap çekmesini istemiyorum. Şimdi ormana gizlenelim ve kimseye bir zararımız dokunmasın. Fakat kendimizi veya arkadaşlarımızdan birini kurtarmak için dövüşmek zorunda kalırsak o zaman hepimiz okumuzu, yayımızı alır kuvvetimizi ve ustalığımızı gösteririz.

Robin Hood'un bu sözlerini çeteye dâhil gençler pek beğendiler, kendi kendilerine:

— Şimdi Şerif bizi korkak sanacak, diye düşündüler.

Halk onlardan korktuğumuzu zannedecek, bize dudak bükecek.

Ancak Robin Hood itiraz kabul etmediği için düşüncelerini kendilerine sakladılar ve bir şey söylemediler.

Robin Hood ve arkadaşları tam yedi gün, yedi gece Sherwood ormanlarının kuytu yerlerinde gizlendiler ve bu zaman içinde yüzlerini gören olmadı. Fakat sekizinci günün sabahı erkenden Robin Hood çeteyi topladı ve şöyle dedi:

— Şimdi Şerifin adamlarının ne yaptıklarını görmeye kim gitmek ister. Ormanda yıllayacak değiller ya, bugün yarın elbette geri dönerler.

Bu sözler büyük bir ilgiyle karşılandı. Çeteciler yaylarını havaya fırlatarak sevinç çığlıkları attılar.

— Ben! Ben! Ben!

Adamlardan her biri kendisinin gitmesini istiyordu. Gönüllü gitmek isteyen cesur ve kahraman arkadaşların bu hâli Robin Hood'un göğsünü gururla kabartmıştı.

— Aslanlarım! dedi. Biliyorum hepiniz cesur ve samimisiniz. Hepiniz kuvvetli ve iyi gençlersiniz. Ama hepiniz birden gidemezsiniz. İcinizden birini seçeceğim. Bu işe Vill'i seçiyorum.

Rahip cüppesi giyen Vill, cüppenin altına, kolayca elini uzatıp çekebileceği bir yere, keskin bir pala taktı. Sonra, yola çıktı. Ormanın sınırına varıncaya kadar kimseye rastlamadı. Ormandan ayrılarak kasabaya giden yolu tuttu. Yolda Şerifin adamlarından iki grupta karşılaştı. Fakat sağına, soluna bakmadan, sanki dua etmekle meşgülmüş gibi doğru yolunda ilerledi. Nihayet Mavi Boğa Hanına vardı. Kendi kendine:

— Dostumuz hancı, şimdi ne var ne yok, her şeyi haber verir, diye düşünüyordu.

Şerifin adamlarından birkaçı, hanın önündeki avluda oturmuş içki içiyordu. Vill, hiç kimseyle konuşmadan uzaktaki bir sıraya ilerledi ve oturdu. Sopası ile avucunun arasında sanki içinden dua edermiş gibi başı yere eğikti. Hancının dışarı çıkmasına kadar orada, o vaziyette kaldı. Tabii Hancı onu tanımamış; hâlimden fakir ve zavallı bir din adama olduğunu anlayarak, kıyafetinden pek hoşlanmamasına rağmen bir köşede oturmasına ses çıkarmamıştı.

Vill, sessizce otururken kocaman bir kedi yanına yaklaştı ve dizine sürtündü; cüppesini bir parmak kadar yukarı kaldırdı. Vill, hemen eteğini indirdi, fakat bu, Şerifin adamlarına kumanda eden muhafızın gözünden kaçmamış, cüppenin altındaki yeşil çuhayı fark etmişti. O an için bir şey söylemedi ama içinden şunları tasarladı:

— Karşıdaki rahip filan değil. Namuslu, dürüst bir köylü, rahip kıyafetine girmez. Keza hırsız da aynı şekilde... Bu olsa olsa Robin Hood'un adamlarından biridir. Sonra yüksek sesle:

— Aziz Peder, dedi. Susamış ruhunu bir bardak bira ile huzura kavuşturmak istemez misin?

Vill sessizce kafasını salladı, sesinin tanınabileceğini düşünmüştü:

Muhafız tekrar:

— Aziz Peder, dedi. Bu sıcak günde ne tarafa gidiyorsun?

Vill, kimsenin tanımaması için sesini kalınlaştırarak:

— Canterbury'ye gidiyorum, evlat, diye cevapladı.

Muhafız üçüncü defa konuştu:

— Ey Aziz Peder, söyle bakalım, dedi. Canterbury'deki sizin hacılar cüppelerinin altına böyle yeşil çuha elbiseler mi giyerler? Hah! Hah! Yemin ederim ki, sen ya azılı bir hırsızısın yahut da Robin Hood'un adamlarından birisin! Şimdi eğer kılını kıpırdatacak olursan, yemin ediyorum kılıcımla seni ikiye bölerim!

Muhafız, bu sözlerden sonra havada pırl pırl parlayan kılıcını çekeerek yerinden sıçradı. Vill'i kıpırdamasına vakit kalmadan yakalayacağını sanmıştı. Fakat Vill cüppesinin altında gizli duran palanın kabzasını sıkı sıkı kavramıştı. Bunun için, daha muhafız yaklaşmadan palayı çekti. Muhafız, bütün kuvvetiyle kılıcını indirdi; fakat görüp göreceği rahmet bu kadardı. Vill, hemen bu darbeyi savuşturdu ve muhafıza karşı hücum geçti. Sonra yaradan çok canı yanan ve üstü başı kan içinde kalan muhafızın gözü dönmüştü. Yere düşerken bile Vill'in dizlerine atıldı. Bu arada arkadaşları da yetişip, üstüne çullandılar. Vill, o hâlde bile, Şerifin adamlarından birine daha hücum etmişti ama miğfere çarpan palanın hızı kesilmiş, adam derin bir yara almış, fakat ölmemişti. Bu sırada, bayılan muhafız, tekrar Vill'e sarılarak onu yere yıktı. Vill'i tekrar yerde gören Şerifin adamları iştahlandılar ve yeniden üstüne çullandılar. Biri şiddetle kafasına değneği indirdiği gibi başından süzülen kanlar yüzünü örttü. Vill, baygın bir hâlde yere yıkıldı. Fakat kendisini o kadar erkekçe müdafaa etmişti ki, başına üşüşen Şerifin adamları ellerini sürmeye cesaret edemediler. Daha sonra kalın halatlarla kollarını, bacaklarını sımsıkı bağladılar. Ancak bu şekilde Vill'i yenebilmişlerdi.

Büyük ağacın altında oturmuş bekleyen Robin Hood, Vill'in ne gibi haberlerle döneceğini düşünüyordu ki, birden ormana giden yoldan iki köylünün koşarak o tarafa geldiklerini gördü. Mavi Boğa Hanı'nın güzel Maken'i de adamlarla beraberdi. Birden Robin'in yüreği ağzına geldi. Çünkü bu üç kişinin daima kötü haber getirdiğini bilirdi.

Yanına geldikleri zaman, nefes nefese bağıldılar:

— Vill'i yakaladılar!

Robin genç kıza:

— Böyle kötü bir haberi senin gibi güzel bir kızın getirmesine üzüldüm doğrusu, dedi.

Genç kız, tazının önünde kaçan tavşan gibi, soluk soluğa:

— Kendi gözlerimle gördüm, dedi. Galiba yarası da çok ağır... Adamlardan biri elindeki mızrağı beyninin ortasına indirdi. Halatlarla sıkı sıkı bağladılar ve Nottingham'a götürdüler. Daha biz Mavi Boğa Hanı'ndan çıkmadan, yarın asılacağı haberi etrafa yayılmıştı bile.

Robin borusunu dudaklarına götürdü ve üç defa kuvvetle öttü. Birer ikişer adamları etrafını almaya başladı. Az sonra bütün kadro oradaydı.

Robin Hood:

— Arkadaşlar, hepinize hitap ediyorum, dedi. Sevgili arkadaşımız Vill'i Şerifin adamları esir almış. Bunun için şimdi bize, oklarımızı, yaylarımızı kavrayıp, onu kurtarmak düşünüyor. O bizim için hayatını nasıl tehlikeye attıysa, şimdi biz de onun için hayatlarımızı tehlikeye atacak ve onu kurtaracağız. Öyle değil mi, arkadaşlar?

Yüz kırk çeteci hep bir ağızdan bağıştı:

— Tabii ki öyle! Kurtaracağız!

Ertesi gün hepsi birden, fakat ayrı ayrı yönlerden yola koyuldular. İkişer, üçer kişilik gruplara ayrılarak, Nottingham duvarlarının altındaki dereye buluşmayı kararlaştırmışlardı. Daha sonra Nottingham duvarlarının altındaki dereye hepsi bir araya geldiklerinde Robin şöyle dedi:

— Şimdi yeni bir haber alana kadar burada gizleneceğiz, dedi. Çünkü ihtiyatlı davranmak zorundayız ve eğer arkadaşımız Vill'i Şerifin elinden kurtarmak istiyorsak bunu yapmamız gerekiyor.

Uzunca bir süre dereye gizlendiler. Güneş bir hayli yükselmişti artık. Hava sıcaktı. Yolda, yaşlı bir gezginci rahipten başka kimsecikler yoktu. İhtiyar adam, Nottingham'ın kül rengi duvarlarına paralel uzanan yolda

yavaş yavaş ilerliyordu. Robin, görünürlerde başka kimsenin olmadığını anlayınca, David'i yanına çağırır ve ona şunları söyledi:

— Şimdi delikanlı fırla, dedi. Git şu gezginci rahiple konuş. Nottingham'dan yeni ayrıldı. Belki Vill'e ait bir şeyler duymuştur.

David hızla dereden uzaklaştı. Hacının yanına gelince selam vererek:

— Selam, Aziz Peder, dedi. Acaba Vill ismindeki asiye ne zaman darağacına gelecekler, biliyor musun? Ta nereden onun idamını görmeye geldim, sakın geç kalmış olmayayım!

Gezginci Rahip:

— Çok yazık, delikanlı, diye bağırdı. Kendisini savunmaktan başka bir suçu olmayan gürbüz bir delikanlı için bu sözleri söylediğin için sana yazıklar olsun!

Rahip, bu sözlerden sonra elindeki sopayı hiddetle yere indirerek, üzüntülü bir sesle devam etti:

— Fakat çare yok! Bu işin sonu bu! Hemen bugün, akşama doğru, güneş alçaldığı zaman, üç yolun birbirine kavuştuğu yerde, Nottingham kapısının seksen metre ilerisinde zavallıyı asacaklar. Şerif, Nottingham bölgesindeki bütün asilere ibret olsun diye herkesin görebileceği bir yerde asılmasını emretmiş. Evet, Robin Hood ve adamları belki asidirler, belki hırsızdırlar; fakat şimdiye kadar bir dul kadının, bir genç kızın, bir çocuğun kılına dokunmamışlar. Hep zenginlerle, alçaklarla uğraşıyorlar. Vill gibi kahraman bir delikanlının asılması kalbimi burkuyor. Eğer Vill'in efendisi, bunu haber almışsa muhakkak gelir, onu, düşmanlarının elinden kurtarır.

Delikanlı sevinçle bağırdı:

— Sen çok yaşa, Aziz Peder! Haklısın! Şayet Robin'le adamları bu civarda iseler, muhakkak onu bu feci sonuçtan kurtarırlar! Fakat sen içini ferah tut, Peder. Eğer Vill'in bir kılına hata gelirse, onun intikamı fazlasıyla alınacaktır.

Bu sözlerden sonra David ihtiyarın yanından ayrıldı ve hızla uzaklaştı. Fakat rahip kendi kendine:

— Bu delikanlı, bir kahramanın idamını görmeye gelecek züppe şehirlilere hiç benzemiyor, diye mırıldandı. Neyse, inşallah Robin Hood uzaklarda değildir. Ee, o zaman sen seyret manzarayı!

Kendi kendine mırıldanarak konuşan rahip yoluna devam etti.

David olanları Robin Hood'a anlattıktan sonra Robin, arkadaşlarını çağırdı. Onlara şöyle dedi:

— Hemen doğruca Nottingham'a gidelim, halkın arasına karışalım. Fakat gözlerimizi birbirimizden ayırmayarak üç yol ağzına geldiklerinde mümkün olduğu kadar Vill'e yaklaşacağız, icap etmedikçe kimseyi öldürmeyin; çünkü kan dökülmesinden nefret ederim. Fakat öldürmek zorunda kalınca da bir darbe ile öldürmeye bakın.

Nöbetçiler kale duvarlarında borazan çaldığında güneş ufukta epey alçalmıştı. Herkes telaşla Nottingham'a doğru koşuyordu. Sokaklar ana baba günüydü. Çünkü bu borunun meşhur Vill'in idamını haber verdiğini öğrenmeyen kalmamıştı. Az sonra kale kapıları ardına kadar açıldı; başlarında pırl pırl elbiseler giyinmiş Şerif olduğu hâlde, baştan aşağıya kadar zırhlar takmış muhafızlar gürültüyle dışarı çıktılar. Muhafızların ortasındaki bir arabada boynunda ilmik, ayakları bağlı Vill dikiliyordu. Yaralanıp fazlaca kan kaybettiği için solan yüzü, güneşli bir günde gökte görünen ayı andırıyordu. Saçı saçları kanlarının kurumasıyla top top olmuş ve alnına dökülmüştü. Kaleden çıkınca başını sağa sola çevirdi. Kendisine dostlukla ve acıyarak bakan bir sürü yüzün arasında bir tane bildik sima görmedi. Birden kalbine kurşun gibi bir şeyin çöktüğünü hissetti. Buna rağmen cesaretini toplayarak:

— Sayın Şerif, diye bağırdı. Elime bir kılıç ver; yaralı olduğum hâlde seninle ve adamlarınla kanımın son damlasına kadar dövüşmeye hazırım.

Başını geri çevirerek gözlerini Vill'e diken Şerif:

— Yok öyle yağma! dedi. Sen kılıç darbesiyle değil, layık olduğun bir şekilde adi bir hırsız gibi darağacında can vereceksin!

— O zaman hiç olmazsa ellerimin bağıını çöz. Elimde hiçbir silah olmadan, çıplak ellerimle seninle ve adamlarınla dövüşeceğim Senden hiçbir şey istemiyorum; sadece beni bugün astırma!

Vill'in bu sözlerine Şerif kahkahalarla güldü:

— Neden bugün astırmayayım? Bugün keyfin yerinde değil mi? Alçak hırsız kendine gel! Ne olursa olsun, kararım kesindir. Bu gün muhakkak asılacaksın. Üç yolun birleştiği yerde cesedin sallanacak ve herkese ibret olacaksın. Leş kargaları vücudunu gagalayarak delik deşik edecekler.

Vill dişlerini gıcırdatarak:

— Ödleğ herif! diye bağırdı. Korkağın birisin sen! Efendimin bir eline geçtin mi, bugün yaptıklarını çok pahalıya ödeyeceğini hiç aklından çıkartma! O sana bunun hesabını sorar! Seni paramparça eder. Zaten her cesur arkadaşın isteği de bu! Seni tanıyan, adını duyan bütün cesur köylülerin ve reisimizin alay mevzuusun! Sen o kadar alçak, o kadar rezil bir insansın ki, cesur ve kahraman Robin Hood'ua asla yakalayamayacaksın.

Şerif öfkeden kudurmuş bir hâlde:

— Demek öyle! dedi. Ben senin reisinin alay konusuyum ha! Ben de seninle alay edeceğim öyleyse. Asıldıktan sonra, vücudunun her bir uzvunu paramparça ettireğim.

Şerif bu sözlerden sonra atını mahmuzladı ve Vill'e bir kelime daha söylemedi.

Kafile, yavaş yavaş şehrin kapısına geldi. Vill, arabanın içinden ilerdeki dağları, tepeleri ve Sherwood ormanlarının başladığı yeri görüyordu. Gittikçe alçalan güneşin çiftlik evlerini yer yer kıvıla boyayışını görüp, sevimli kuşların cıvı cıvı ötüşlerini, otlaktan dönen davarların seslerini duyduğu zaman, içi heyecanla kabardı ve tuzlu gözyaşları bakışlarını bulandırdı. Gözlerinde biriken yaşları göstermemek için başını öne eğdi. Böylece, şehir duvarlarının dışına çıkıncaya kadar başını önünden kaldırmadı. Fakat başını kaldırdığı zaman sevinçle irkildi, Kalbinin içinde hopladığını âdeta hissetmişti. Servud'daki neşeli arkadaşlarından birini

görmüştü. Sonra hızla gözlerini etrafta gezdirdiği zaman, etrafının tanıdık çehrelerle dolu olduğunu anlamıştı.

Fakat aralarında birçok silahlı muhafız vardı.

Kalabalığın dört bir yandan etraflarını aldığını gören Şerif, kuvvetli sesiyle:

— Haydi, geri çekilin! diye bağırdı. Yol açın! Bu kadar yaklaşacak ne var? Haydi, size söylüyorum, geri çekilin!

Birden bir gürültü oldu ve muhafızlarla mücadele başladı. Vill dönüp bakınca bu kadar gürültü çıkartanın arkadaşı Küçük Con olduğunu gördü.

Küçük Con'un koluyla ittiği muhafızı bir darbeye yere yıkarak:

— Asıl sen geri çekil! diye bağırdı ve bir sıçrayışta Vill'in bağlandığı arabaya sıçradı.

— İnşallah, bir kılına zarar gelmeden buradan sağ salim kurtulursun Vill, dedi. Eğer sana bir şey olursa, ben de yanında ölmek isterim. Ben bir daha senin gibi arkadaşı nereden bulabilirim?

Bir anda Vill'in el ve ayaklarını bağlayan ipleri kesti. Vill, hemen arabadan yere sıçradı.

Şerif, deli gibi haykıyordu:

— Buna isyan derler! Yakalayın, hepinize emrediyorum, yakalayın şunu? Sakın kaçırmayın!

Şerif bu sözlerden sonra atını Küçük Con'un üstüne sürdü. Havaya kaldırdığı kılıcı Küçük Con'a savurdu. Fakat Küçük Con, tam zamanında başını eğdi, kılıç başının üstünden vızıldayarak geçti.

Hamleyi atlatan Küçük Con, bir metre havaya zıplayarak:

— Olmadı, Şerif hazretleri, diye bağırdı. Şimdi elinizden kılıcınızı alacağım için özür dilerim.

Bu sözlerden sonra bir darbeye Şerifin elindeki kılıcı düşürdü.

— Baksana Vill! Şerif hazretleri kılıçlarını sana ödünç verme lüt-funda bulundular! Sen benim sırtımı alarak ilerle. Ve kendini müdafaa et. Şimdi imdat kuvvetleri yetişir.

Şerif kızgın bir boğa gibi kükredi:

— Gebertin şunları!

Aceleyle arka arkaya duran iki arkadaşın üzerine doğru atını mahmuzladı. Telaş ve öfkesinden elinde silahı olmadığını unutmuştu.

Küçük Con:

— Yaklaşma Şerif, diye haykırdı. Yaklaşma!

Henüz sözünü bitirmemişti ki, bir boru sesi işitildi ve bir ok, Şerifin iki santim başının üstünden vızıldayarak geçti. Bunu bir hayhuy takip etti. Çığlıklar, inlemeler arasında, güneşte parlayan kılıçların birbirine kuvvetle çarpışı işitiliyordu. Kimi “İmdat! İmdat” kimi “Yaşasın!” diye bağıırıyordu.

Şerif olanca sesiyle bağıırıyordu:

— İhanet! İhanet! Geri çekilin! Geri çekilin! Yoksa hepimiz öleceğiz.

Sonra Şerif, atının dizginlerini gererek ve onu geri geri yürüterek ve kalabalığın arasından sıyrıldı.

İstemiş olsalardı, Robin Hood’la arkadaşları o gün Şerifin adamlarının yarısını öldürebilirdi. Fakat kalabalığı yararak kaçmalarına müsaade ettiler. Korkutmak için arkalarından ok atmakla yetindiler.

Vill, Şerifin arkasından seslendi:

— Hey! Sen gitme, kal! Eğer yüz yüze gelmekten böyle korkarsan, Robin Hood’u ölünceye kadar eline geçiremezsin.

Vill’in bu sözlerine hiç aldırmayan Şerif, yalnızca atının sırtına boylu boyunca uzanarak hayvanı mahmuzladı.

Vill Küçük Con’a döndü ve sevinçten hüngür hüngür ağlarken, arkadaşının yanaklarını öpüyordu:

— Aslanım, Küçük Con! Benim hakiki dostum! Bu dünyada, en çok sevdiğim insan sensin! Bu dünyada ne kadar insan, varsa bir tarafa; sen bir tarafa.

Küçük Con da hüngür hüngür ağlıyordu.

Robin Hood adamlarını topladı. Sıra oldular. Vill aralarında olduğu hâlde yavaş yavaş ormana doğru ilerlemeye başladılar. Geçtikleri yerden fırtına gibi uzaklaşmışlar ve geride Şerifin adamlarından kimi ağır, kimi hafif yaralı olmak üzere on kişi bırakmışlardı.

Şerif üçüncü defa da mağlup olmuştu. Bu sonuncusu onun için pek korkunç olmuştu. Çünkü canını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Kendi kendine şöyle dedi:

— Şimdi onları daha iyi anlıyorum. Bu insanlar ne Allah'tan, ne insandan, ne Kraldan, ne de askerden korkarlar! Ben bu işi yapamayacağım. Hayatımı kaybetmektense, mevkiimi kaybederim daha iyi. Onun için bundan böyle Robin Hood'la uğraşmayacağım!

Bu duygu ve düşüncelerle günlerce evine kapanan Şerif, kendi maiyetindeki insanlarla bile görüşmeye, onların yüzüne bakmaya utanır hâlde geldi. Daima çok üzgün duruyor; duyduğu utançtan dolayı o gün olanlar hakkında tek kelime etmiyordu.

ROBİN HOOD KASAPLIĞA SOYUNUYOR

Son olaydan sonra aradan geçen süre içinde Robin Hood, Şerifin kendisini yakalamak için ne çarelere başvurduğunu öğrenmişti. Kendi kendine:

— Şerifi elime geçirdiğimde, bana yaptığı tüm kötülüklerin cezasını çektireceğim. Kim bilir belki de günün birinde onu Sherwood ormanına getirir, şerefine muazzam bir ziyafet çekerim! diye düşündü.

Sonraki günlerde Robin Hood ile arkadaşları Sherwood ormanlarında sessizce yaşadılar ve yüzlerini gören olmadı. Robin Hood, kanuni makamları böyle komik bir mevkie düşürdükten sonra bu makamların boş durmayacağını, kendisinden intikam almak isteyeceğini bildiği için, ortada görünmenin pek akıllıca bir iş olmayacağını düşünüyordu. Ormandan dışarı adım atmadıkları hâlde yine neşeli günler geçiriyorlar; uzaktaki bir söğüt ağacının dalına astıkları çiçeğe ok atmakla günlerini gün ediyorlardı.

Aradan tam bir yıl geçmişti. Bu zaman içersinde Robin'in bütün düşüncesi, kendisine kötülük eden Şerife bir ders vermekteydi. Ormanda çok uzun süre kapalı kalmaktan canı sıkılmıştı. Bir gün uzun sopasını kaptığı gibi macera aramaya çıktı. Sherwood ormanının sınırına varıncaya kadar sallana sallana yürüdü. Yolda, kuvvetli ve genç bir kasap gördü. Güzel bir kısağın çektiği yepyeni arabasında etler asılıydı. Kasap arabasını sürerken neşeyle ıslık çalıyordu. O kadar güzel bir gün ki, göğsündeki kalbi cıvı cıvı ve üstelik pazara mallarını satmaya gidiyordu.

Robin Hood:

— Günaydın neşeli arkadaş, dedi... Bu sabah pek mesut görünüyorsun!

Kasap:

— Evet, gerçekten mutluyum, dedi. Sağlıklıyım, vücudumun her organı sağlam olduğuma göre niye sıhhatli olmayayım! Nottingham bölgesinin en güzel kızı benim değil mi? Ve nihayet, gelecek hafta perşembe günü şirin Loxley kasabasında bu güzel kızla evlenmeyecek miyim?

Robin:

— Demek sen Loxley kasabasından geliyordun, dedi. Şimdi bu etlerle nereye gidiyorsun, benim yakışıklı dostum?

Kasap:

— Etlerimi satmak için Nottingham pazarına gidiyorum! diye cevap verdi. Peki ama sen Loxley kasabasında kimlerdensin?

— Ben oranın köylülerindenim. Bana Robin Hood derler.

Kasap:

— Hay Allah! Bu ne tesadüf! diye haykırdı. Seni ismen, çok iyi tanırım. Herkes kahramanlıklarını konuşuyor, söylüyor. Ama sakın bana dokunma, kötülük yapma, çünkü ben de sana kötülük yapmadım.

Robin Hood:

— Hayır, yapmayacağım, dedi. Yüzün, neşeli hâlin o kadar hoşuma gitti ki, sana hiç kötülük edebilir miyim ben? Hele Loxley kasabasından

gelmiş bir gence kötülük yapmaya içim razı olmaz. Ama söyle şimdi. Etlerini at ve arabayla birlikte bana gönlünün rızasıyla kaç a satarsın?

Kasap:

— Aslında etlerim, araba ve kısrak dört mark kıymetinde, dedi. Fakat etlerin hepsini satamazsam, elime bu kadar para geçemez.

Robin Hood, belindeki kuşağa uzattı elini. Para kesesini çıkararak:

— Tamam, işte sana altı mark, dedi. Şimdi ben bu günlük kasap olacağım ve Nottingham'da etlerimi satacağım! Nasıl, altı markı alıp gitmen işine geliyor mu, arkadaş?

Sevinçle arabadan yere sıçrayan kasap, Robin Hood'un uzattığı keseyi kaparken sevinçle haykırdı:

— Tanrı sizden razı olsun! Dürüst Efendimiz!

Robin Hood kahkahalarla gülerek:

— Abartma, arkadaş, dedi. Sadece beni seven ve iyiliğimi isteyen çoktur.

Bu sözlerden sonra kasabın beyaz önlüğünü giyen Robin, arabaya atlayarak dizginleri kavradı; Sherwood ormanlarını arkada bırakarak Nottingham'a doğru yol almaya başladı.

Nottingham'a varınca arabasını pazara sürdü ve kasaplara ayrılan yere ilerleyerek, gözüne kestirdiği en iyi yere geçti. Sonra, sergisini açtı; etlerini üstüne sıraladı. Daha sonra da eline bıçağı ve masadı alarak sürtmeye başladı. Robin Hood bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— Evet, yok mu et alacak? Kim almak istiyor? Dört çeşitli fiyata et satıyorum. Üç penilik eti şişko bir rahibe altı peniye satırım; çünkü onlardan hiç hoşlanmam; kerli fellı adamlardan üç peni alırım, çünkü ister satın alsınlar, ister almasınlar, beni ilgilendirmez; kadınlara ise üç penilik eti bir peniye veririm, çünkü kadınları severim. Ama güzel bir genç kıza ise, bir öpücüğe bedava veririm; çünkü güzelleri çok severim.

Nottingham'da böyle bir kasabı ilk defa gören halk, Robin Hood'un etrafına birikmeye ve gülüşmeye başladı. Fakat et almaya kalkışınca Robin Hood'un hakikaten sözünde durduğunu hayretle gördüler. Haziran semasını andıran mavi gözleri neşeyle etrafı tarıyor, her müşterisine ayrı ayrı iltifat ederken neşeyle gülüyordu. Böylece, daha yanındaki sergilerin sahibi kasaplar siftah etmeden, o etlerini satıp bitirmişti bile.

Bunun üzerine kasaplar kendi aralarında söylenmeye başladılar.
Biri:

— Hırsızın biri herhâlde, dedi. Etleri, araba ve atıyla birlikte çalmış götürmüş.

Öbürleri:

— Yok, değildir, dediler. Çaldığı malı böyle neşeyle ve seve seve dağıtan hırsız gördün mü sen hiç? Bu miras yedinin biri olacak. Babasından kalan serveti har vurup harman savuruyor!

İkinci fikirde olanlar daha kalabalıktı. Onun için aksi fikirde olanlar, teker teker seslerini kesmek zorunda kaldılar. Bir ara kasaplardan bazıları Robin Hood'la tanışmak istedi. İçlerinden birisi:

— Arkadaş, dedi. Hepimiz meslektaşız, bizimle birlikte yemek yemez misin? Bugün Şerif, bütün kasaplara ziyafet çekiyor. Yemekler esaslı, içki bol. Herhâlde böyle şeylerden hoşlanırsın. Öyle değil mi?

— Gönlünü ferah tut, dedi. Hoşlanırım elbette. Hem sizinle birlikte yemek yemez olur muyum hiç. Şimdi sergimi toplar toplamaz derhâl sizinle gelirim.

Robin, bütün etlerini sattığı için sergisini topladı ve meslektaşlarıyla birlikte ziyafetin verileceği yere doğru yola çıktı.

Şerif çoktan ziyafet masasının başındaki yerini almış ve diğer davetliler daha önce gelmişti. Robin Hood'la arkadaşları içeri girdiklerinde hepsi, Şerifin yaptığı bir espriye kahkahalarla gülüyordu. Şerifin yanında oturanlardan biri yavaşça eğilerek kulağına:

— Efendim, şu delikanlıyı görüyor musunuz, dedi. Bizim üç peniye sattığımız etleri o bir peniye yarım saatte sattı, üstelik de genç kızlara bir öpücüğe bedava et verdi.

Bir başkası:

— Babasından çok servet kalmış, dedi. Toprakları altın ve gümüş paraya satmış, işte böyle har vurup harman savuruyor.

Bu sözler üzerine Şerif, Robin Hood'u yanına çağırdı. Kasap kıyafetinde olduğu için tabii Robin Hood'u tanımamıştı. Ona sağ tarafında en iyi yeri verdi. Çünkü zengin mirasyedilerden pek hoşlanırdı.

Bunun içindir ki, Şerif Robin'e pek fazla iltifat etti ve sanki orada başka kasap yokmuş gibi, yalnız onunla konuşup güldü.

Sonunda ziyafet başladı. Şerif, Robin Hood'dan bir konuşma yapması ricasında bulundu. Robin ayağa kalkarak şöyle dedi:

— Tanrı hepimizi korusun; içkisini içtiğimiz, yemeğini yediğimiz ev sahibimizin ağzının tadını bozmasın ve yeryüzündeki bütün kasaplar benim gibi namuslu ve dürüst kalsın!

Bu sözlere hazır bulunanların hepsi güldü. Fakat en çok gülen Şerif oldu. Robin'e dönerek yüksek sesle:

— Çok neşeli ve şen bir arkadaşsın, dedi. Senden çok hoşlandım.

Şerif bu sözlerden sonra Robin Hood'un omzunu okşadı: Robin, kahkahalarla gülerek:

— Evet, öyledir, diye cevap verdi. Senin neşeli ve şen gençlerden hoşlandığını bilmeyen var mı ki! Geçen yılki yarışmalarda altın oku kendi elinle seve seve Robin Hood'a vermemiş miydin?

Birden Şerifin suratı asıldı, bütün kasaplar sustular. Sadece Robin Hood kahkahalarla gülüyor; bu arada diğerleri birbirlerine kurnazca göz kırpyordu.

Robin yine bağırdı:

— Haydi arkadaşlar! Ne duruyorsunuz? Vereceğiniz parayı, boşalttığınız kadehleri düşünmeyin. Hepsi benden!

Şerif:

— Ayrıca çok cömert ve asil ruhlu bir gençsin, dedi. Herhâlde sayısını bilmediğin kadar çok hayvanın, ucu bucağı görünmeyen arazilerin var. Yoksa böyle su gibi para harcayamazsın.

Robin Hood tekrar kakhahalarla gülerek:

— Aynen öyle, dedi. İyi tahmin ettin. Beş yüz kocabaş hayvanımız var. Kardeşlerim ve ben bir tekini olsun satamayız. Yoksa kasaplıkla ne işim var benim. Arazime gelince, vallahi bu güne kadar bir kere olsun, kâhayı çağırıp, kaç dönüm toprağım olduğunu sormadım!

Bu sözleri duyan Şerifin gözleri parladı. Ağzını şapırdatarak:

— Bak delikanlı, dedi. Mademki sen sürünü satamıyorsun; ben sana öyle birini bulurum ki, o senin elinden bu hayvanları alıp götürür. Belki bu adam da benim. Şimdi söyle bakalım, bu hayvanlara sen ne istiyorsun?

Robin:

— Bilmem ki, dedi. En aşağı beş yüz lira eder.

Şerif, sanki aklında hesap yapıyormuş gibi düşünceli bir hâl aldı:

— Bu para çok, dedi. Ama senden hoşlandım; sana yardımı etmek için elimden geleni yaparım. Fakat beş yüz lira da hani çok para! Üstelik yanımda bu kadar çok para da yok. Ben sana çil altın ve gümüş parayla üç yüz lira vereyim.

Robin:

— Yani sen de amma cimriymişsin! dedi. Bu kadar hayvanın yedi yüz altın ve hatta daha çok edeceğini pekâlâ bilirsin. Ben senden az bile istedim. Yine öyleyken sen bir ayağın çukurda, saçlarına kır düşmüş olduğu hâlde, utanmadan genç, tecrübesiz bir delikanlıyı avlamak istiyorsun!

Bu sözler üzerine Şerif kaşlarını çatarak Robin Hood'a kötü kötü baktı.

Robin:

— Tamam! dedi. Öyle suratını ekşiterek yüzüme bakıp durma. Teklifini kabul ediyorum. Şu sırada kardeşlerime para lazım... Biz hiçbir

şeye kıymet vermeyiz hayatta. Kimse bizim gibi gamsız, tasasız olamaz. Onun için pazarlığı bitiriyorum! Fakat parayı peşin isterim, böyle çığ pazarlık eden insana doğrusu itimat edemem!

Şerif:

— Bekle, şimdi getirteceğim, dedi. Ama önce ismini söyle, delikanlı. Adın ne senin?

— Bana Robert derler, dedi. Loxleyli Robert.

Şerif:

— O zaman ey cömert Robert! dedi. Hemen bugün senin sürünü görmeye geleceğim. Ama daha önce bir senet yapacak, kâtibime, sürüyü sattığına dair imza vereceksin. Hayvanları teslim almadan parayı veremem.

Robin Hood tekrar güldü. Elini Şerifin eline uzatarak:

— Tamam, öyle olsun, dedi. Kardeşlerim sürüyü satın alma lütfunda bulunduğun için sana müteşekkir kalacaklar.

Böylece pazarlık sona erdi.

Şerif atına atlayıp, Robin Hood'la yola çıkıncaya kadar vakit ikinci olmuştu. Atını ve arabasını dört marka bir tüccara satan Robin, Şerifi kalenin kapısında merdivenlerin önünde bekliyordu. Şerif atının üstünde, Robin yanı başında koşarak yola çıktılar. Böylece Nottingham'ı arkada bıraktılar; çok eskiden beri arkadaşmış gibi birbirleriyle güzel güzel konuşarak ve şakalar yaparak tozlu yolda ilerlemeye başladılar. Bütün bu zaman içersinde Şerif içinden şöyle diyordu:

— Demek Robin Hood'a altın oku elimle verdim diye benimle alay edersin ha! Bu şaka sana çok pahalıya mal olacak! Aptal sen de!... Ben sana gösteririm!

Böylelikle Şerif bu mirasyediyi bir hayli tırtıklayacağını hayal edip duruyordu.

Yollarına devam ettiler. Sherwood ormanlarına yaklaşınca Şerif bir sağına, bir soluna korkuyla baktı. Birden eski neşesi kayboldu; dut yemiş bülbül gibi sustu.

— Lütfen Tanrım, melekler bugün bizi o asi Robin Hood ve arkadaşlarıyla inşallah karşılaştırmasin, diye dua etti.

Onun bu sözlerine Robin Hood kahkahalarla gülerек:

— Gönlünü ferah tut, üzülme, dedi. Ben, Robin Hood'u da, adamlarını da çok iyi tanırım. Bugün ben nasıl emniyetteysem, sen de öyle emniyette sayılırsın!

Dik dik Robin Hood'a bakan şerif, hislerini açığa vurmaktan çekindi. Robin Hood'la birlikte ormanın derinliklerine daldı. Derinlere daldıkça Şerif büsbütün sessizleşiyor, kalbi küt küt atıyordu. Nihayet, yolun ani bir dönemeç yaptığı yere geldiler. Köşeyi döner dönmez, bir geyik sürüsü yoldan telaşla kaçışmaya başladı. Robin Hood, Şerife yaklaştı. Parmağıyla sürüyü işaret ederek:

— İşte benim kocabaş hayvanlarım, Şerif Hazretleri, dedi. Nasıl, beğendin mi? Nasıl besili değıller mi? Ne güzel, ne sevimli hayvanlar! Öyle değıil mi?

Bu sözleri işiten Şerif, birden atın dizginlerini çekerek:

— Bak, arkadaş, dedi. Senin arkadaşlığından pek hoşlanmadım. Keşke seninle bu ormana girmeseydim. Haydi, Allah selamet versin. Sen kendi yoluna git. Bırak, ben de kendi yoluma gideyim!

Robin kahkahalarla gülmeye başladı. Şerifin atının dizginlerini tutarak:

— Dur, dedi. O kadar acele etme. Bu kocabaş hayvanların sahibi kardeşlerimi, görmeyecek misin?

Sonra, boruyu dudaklarına yaklaştırarak, üç defa çaldı. Birkaç dakika geçmemişti ki, başlarında Küçük Con olduğu hâlde yüz kadar kuvvetli genç, ağaçların arasından belirdi.

Küçük Con:

— Ne oldu, ne var, efendimiz? diye sordu.

Robin Hood:

— Daha ne olacak! Bugün yemeğe getirdiğim kıymetli misafirimizi görmüyor musunuz? dedi. Aman, başkalarının yanında söylemeyin,

çok ayıp olur! Muhterem ve iyi kalpli efendimiz Nottingham Şerifi Hazretlerini tanımadınız mı? Bize şeref verdiler bugün. Haydi, Küçük Con, dizginleri tut ve öne geç, misafirimize yol göster!

Robin Hood'un bu sözlerine kimse gülmeye cesaret edemiyordu. Hepsi, şapkalarını ellerine aldı. Küçük Con başa geçerek atı ormanın daha da derinliklerine doğru çekmeye başladı. Robin Hood da şapkası elinde, Şerifin sağ tarafında yürüyordu.

Bütün bu zaman içerisinde Şerif bir tek kelime bile söylemedi. Yalnızca yeni uykudan uyanmış gibi hayretle etrafına bakıyordu.

— Üç yüz liram gitti sayılır, diye düşünüyordu. Ben onlarla az mı uğraşım. Bunun intikamını bende bırakmazlar.

Ancak her şey sakin ve sessizdi. Hayatının veya parasının tehlikede olduğuna dair şimdilik bir şey yoktu.

Sonunda büyük meşe ağacının geniş dallarıyla gölgelediği yere geldiler. Ağacın tam altında yosunlu bir sıra vardı. Robin Hood buraya oturdu. Şerifi de sağına oturttu.

— Haydi, şen arkadaşlar, diye bağırdı. Etin ve şarabın en iyisini getirin çabuk. Şerif Hazretleri bugün bana Nottingham'da mükemmel bir ziyafet çektiler. Kendilerini evimde aynı şekilde ağırlamalıyım!

Geçen bu zaman içerisinde Şerifin parasından hiç bahsedilmemişti. Şerif kendi kendine:

— Belki Robin Hood yanımda para olduğunu unuttu! diye düşündü.

Yemyeşil ormanda yakılan ateş çatır çatır yanar, çevrilen taze geyiklerin leziz kokusu etrafı doldururken, Robin misafirini krallar gibi ağırlıyordu. Birkaç çift ortaya çıkmış, bir kadem boyundaki sopalarla oyun oynuyorlardı.

Daha sonra birkaç genç ortaya çıkarak, yere otların üstüne bir çadır bezi gerdi. Üstüne yemekleri dizmeye başladı. Bu sırada çeşitli içkiler fıçılarla ortaya getirildi. Hep birlikte yere çöktüler; neşeyle yeyip içtiler.

Şerif ayağa kalkarak:

— Bugün bana hazırladığınız bu ziyafet için hepinize ayrı ayrı teşekkürler ederim, arkadaşlarım, dedi. Böylece Kralımıza ve onun Nottingham bölgesi temsilcisine hürmette kusur etmediğinizi, çok nazik bir şekilde ispat etmiş oldunuz. Aranızda vakit çok çabuk geçti. İyice karanlık bastırmadan gideyim, yoksa ormanda kaybolurum.

Bunun üzerine Robin ve arkadaşları da ayağa kalktı.

Robin, Şerife:

— Mademki gitmek istiyorsunuz, Şerif Hazretleri, dedi. Hay hay, selametle gidiniz. Ama bir şey unuttunuz.

Yüreği birden heyecanla atmaya Şerif, belli etmemeye çalışarak:

— Hayır, dedi. Hiçbir şey unutmadım.

Robin tekrarladı:

— Ama ben bir şey unuttuğunuzu biliyorum. Burada ormanda biz gayet eğlenceli bir han işletiyoruz. Fakat her kim misafir gelirse, hesabını ödemek zorundadır.

Bu sözlere Şerif güldü. Fakat zoraki bir şekilde:

— Tamam, aslanlarım, dedi. Bugün hakikaten çok neşeli ve eğlenceli vakit geçirdik birlikte. Eğer siz istemeseydiniz bile, ben size, bugün bana gösterdiğiniz iyi muameleden ötürü yirmi lira verecektim.

Robin ciddi bir sesle:

— Olmaz, dedi. Şerif Hazretlerinden bu kadar az ücret almak bizim şerefimizi düşürür. Eğer Haşmetli Kralımızın koca Nottingham bölgesi temsilcisinden üç yüz lira alamazsam, yüzümü herkese göstermekten utanırım doğrusu.

Şerif, öfkeli bir sesle:

— Ne! Üç yüz lira ha! Bu sefil ziyafetinizin üç yüz lira edeceğinizi mi sanıyorsunuz? Bir yemek üç yüz lira eder mi?

Robin, üzüntülü bir sesle:

— Yok, dedi. Böyle nankörce konuşmamalısın, Şerif Hazretleri! Bugün Nottingham'da bana çektiğin ziyafet için seni pek sevinmiştim. Ama burada seni sevmeyenler biraz fazlaca gibi. Etrafına şöyle bir göz

atarsan Vill'i görürsün. Hani gözleri sana pek de iyi bakıyor sayılmaz! Şurada duran iki delikanlıyı sen tanımazsın belki, ama onlar seni çok iyi tanırlar. Bir zaman önce adamların tarafından yaralanmışlardı. Hele bir tanesinin kolundan aldığı yara pek ağırdı. Ama şimdi yine kolunu kullanabiliyor. Şerif hazretleri, beni iyi dinle. Sesini çıkarmadan kuzu gibi şu cebindeki paraları çık. Yoksa hakkında pek iyi olmaz!

Robin bu sözleri söylerken, Şerifin yüzü renkten renge girdi ve nihayet kireç gibi oldu. Hiçbir şey söylemedi, sadece hırsından dudaklarını kemiriyordu. Sonra isteksiz ellerini şişkin kesesine götürdü ve keseyi yere serili çadır bezinin üstüne fırlattı.

Keseyi alan Küçük Con, içindeki paraları saydı ve altın, gümüş tam, üç yüz lira olduğunu söyledi. Fakat para tamamen sayılıp bitince ve tahta bir sandığa girince, arkasına döndü ve sessizce atına bindi.

Robin nazik bir sesle:

— Efendim sizin kadar asil bir misafiri ilk defa ağırlıyoruz, dedi. Vakit geciktiği için, adamlarımdan biri size refakat edecek ve sağ salim sizi ormandan geçirecek.

Şerif telaşla:

— Hayır, hayır, dedi. İstemem. Kimseyi refakatimde istemiyorum. Ben kendim yolumu bulurum, yardıma ihtiyacım yok, nezaketinize teşekkür ederim.

Robin:

— O zaman ben kendim yola kadar çıkartayım, dedi.

Şerifin atının dizginini tutarak öne geçti ve orman yoluna doğru ilerlemeye başladı. Şerifi bırakmadan önce şöyle dedi:

— Saygıdeğer Şerif Hazretleri. Yolun açık olsun! Bir daha masum mirasyedileri tırtıklayacağın zaman ormandaki bu ziyafeti hatırla, emi! Uğurlar olsun, güle güle git!

Robin, sözünü bitirince, elini atın terkesine birkaç kere vurdu. At, üstünde Şerif olduğu hâlde dörtnala ağaçların arasında kayboldu.

Şerif, o günün alaylı ve acı hatırasını kolay kolay unutamadı. Herkes onunla alay ediyor, bu olay üzerine türküler kuruluyor, Şerifin Robin Hood'u yakalamak için büyük bir ümit ve neşeyle gidip, başarısız ve mahcup bir şekilde gelişi memleketin dört bir tarafına hızla yayılmıştı.

KÜÇÜK CON PANAYIRA GİDİYOR

Bu arada zaman ilerliyor, mevsim ilkbahardan sonbahara dönüşüyordu. Nihayet Ekim ayı gelip çatmıştı. Hasat bitmiş, göç eden kuşlar geldikleri yere gitmişler, elmalar olgunlaşmış ve hava serinlemişti. Hiç kimse hâlâ, Şerifin başına gelenleri serbestçe konuşamıyordu.

Bu yörede ekim ayı, Nottingham panayırının yapılacağı oldukça önemli bir aydı. Memleketin dört bir köşesinden meraklı ve ilgili olan herkes bu panayırı görmeye gelirdi. Nottingham bölgesinde İngiltere'nin en meşhur okçuları yetiştiği için, bu panayırın en önemli spor karşılaşmaları da okçuluk müsabakalarıydı. Fakat bu defa Robin Hood ve arkadaşlarının katılmasından korkan Şerif, Panayırın yapılacağını ilan etmeden önce uzun uzun düşünmüştü. Daha sonra Robin Hood'dan korktuğu için panayır yaptırtmadığının söylenmesinden çekinerek vazgeçti. Nihayet aklına, müsabakaların birincisine Robin Hood ve arkadaşları için pek çekici olmayan küçük bir hediye verme fikri geldi. Şerif o seneki okçuluk müsabakaları için birinciliği kazanacak okçuya iki besili inek hediye edileceğini bildirdi.

Bu haberi alınca çok şaşırın Robin Hood arkadaşlarına:

— Arkadaşlar, biliyor musunuz, Şerif kasten bu hediyeyi seçti, dedi. Böyle hediyesi olan müsabakaya çobanlardan başkası iltifat etmez çünkü! Nottingham'da bir müsabaka daha kazanmak isterdim ama alacağımı böyle bir hediye benim işime yaramaz.

Robin Hood susunca Küçük Con söze başladı:

— Reis, dedi. Bu sabah bir iki arkadaşımınla Mavi Boğa hanındaydık. Panayır hakkında çok şey işittik. Şerif bilhassa bu mükâfatı koymuş ki, biz Sherwoodlular kıymet verip gitmeyelim, diye. İşte durum böyle

efendimiz. İzin verirseniz ben gideyim ve Nottingham'daki meşhur okçularla yarışayım.

Robin Hood:

— Olmaz, Küçük Con, dedi. Sen kuvvetli bir gençsin ama Vill kadar kurnaz değilsin. Seni bütün Nottingham'a değişmem dünyada. Başına bir felaket gelmesini istemem. Ama eğer ille gitmek istersen o takdirde kıyafet değiştir; kimsecikler seni tanıyamasın!

Küçük Con:

— Tamam, nasıl istersen reis, dedi. Bu yeşil çuha elbiseleri çıkarıp kırmızı bir elbise giyeceğim. Ceketin yakasını kukuleta gibi kafama geçireceğim. O zaman kimsecikler beni tanıyamaz.

Robin Hood:

— Ben buna razı değilim, doğrusunu istersen, dedi. Bununla beraber, eğer sen ısrar edersen git, fakat kendine dikkat et.

Bu konuşmalardan sonra Küçük Con, kırmızı renkli elbiseler giyineyerek giyerek Nottingham panayırına gitmek üzere yola çıktı. Nottingham panayırını pek eğlenceli olurdu. Şehrin büyük kapısının karşısındaki yeşil çayır renk renk çadırlarla dolmuş, dört bir taraf çiçeklerle donatılmıştı. Civardaki kasaba ve şehir halkı, akın akın panayıra geliyordu. Sergilerde çeşitli kurabiyeler ve şekerlemeler satılıyordu. Bu arada ilerde müsabakalar yapılıyor; bu sırada eski halk şarkıları söyleniyordu.

Küçük Con panayıra geldiğinde oranın genel manzarası böyleydi. Tepeden tırnağa kadar kırmızı elbiseler giyinmişti. Çorapları, şapkası ve hatta şapkasındaki tüy bile kırmızıydı. Omzunda yayı, belinde okları asılıydı. Herkes bu geniş omuzlu, yakışıklı ve kuvvetli delikanlıya dönüp dönüp bakıyordu.

Küçük Con doğruca şarap ve bira satılan bir çadıra yürüdü. Bir sıranın üstüne sıçrayarak, etrafındakileri kendisiyle birlikte içki içmeye davet etti.

— Siz, delikanlılar! diye bağırdı. Kim kuvvetli bir köylü ile içki içmek isterse buyursun. Haydi! Gelin! Gelin, neşelenelim, eğlenelim! Ne güzel bir gün, ne tatlı bir şarap! Haydi, durmayın, yaklaşın!

Küçük Con durmadan bağıyordu. İçkiler dereler gibi akarken kalabalık bir grup Küçük Con'un etrafını almış, gülüp söylüyor; Küçük Con'un çok kahraman ve cesur bir arkadaş olduğunu belirtiyor; her biri onu kardeşi gibi sevdiğini yeminle anlatıyordu.

Daha sonra, değnek dövüşü yapılan ringe ilerleyen Küçük Con, şarabı, eti ve bu oyunu pek severdi. Şapkasını atıp, ringe fırlayanların kafasını paramparça eden meşhur bir adam vardı. Linkolnlu Erik. Erik'in ismini duymayan hemen hemen yok gibiydi. Küçük Con oraya gittiğinde dövülecek kimseyi bulamadı. Erik, elindeki değneği parmakları arasında çevirerek ringde dolanıp duruyor, bir yandan da:

— Benimle dövülecek kimse yok mu? diye bağıyordu. Haydi, gelen yok mu? Sen, ey delikanlı, geliyor musun? Haydi, korkmayın gelin! Haydi durmayın! Genç kızlar korkak deli kanlılardan hoşlanmazlar ha! Bugün şu ana kadar karşıma bir tek Nottinghamlı çıkmadı. Bu ne hâl!

Erik'in bu meydan okuyuşunu duyan gençler birbirlerini dirsekleriyle dürtüp duruyorlardı:

— Çıksana, Ned!

— Haydi Tom!

Fakat hiç kimse, durup dururken, kafasını kırdırmak istemediği için yerinden kıpırdamıyordu.

Aniden Erik kalabalığın arasında Küçük Con'u gördü. Küçük Con, herkesten uzun boyu, yeniş omuzlarıyla dikkati çekiyordu. Erik seslenmeye başladı:

— Hey, uzun bacaklı, allar giymiş arkadaş! Sana diyorum. Omuzların geniş, kafa kemiğin kalın; sevgilinin başı için benimle dövüşmez misin? Artık Nottinghamlı erkeklerin pısrık, korkak, yüresiz olduklarına nerdeyse inanacağım. Bari sen olsun, Nottingham'ın şerefini kurtarmak için sopanı kapıp gelsene karşıma.

Küçük Con:

— Eğer kendi sopam yanımda olsaydı, dedi. Senin kafanı kırmak benim için büyük bir zevk olurdu; seni sersem seni! Sana haddini bildirmek işten değildi ama...

Küçük Con, önceleri alçak sesle, daha sonra sesini yükselterek söylemişti bunları. Çünkü öfkesi gittikçe artmış, yuvarlana yuvarlana büyüyen bir kar topu gibi çığ hâlini almıştı.

Erik, küçük Con'un hâline kahkahalarla güldü.

— Benimle erkek gibi karşılaşmaktan korkan bir insan daha başka ne diyebilir ki? Sersem sensin; hele bir şuraya adımını atayım de, bak seni ne yapıyorum? O pis dilini dişlerinin arasına kıstırmazsam bana da Erik demesinler!

Küçük Con:

— Hey, arkadaşlar, diye bağırdı. Bana bir değnek veren yok mu? Şu sersemim aklını başına getireyim?

Bunun üstüne bir düzine erkek ileri atıldı ve değneğini Küçük Con'a vermek için âdeta yarış etti. Küçük Con, bunların arasından en sağlam ve kalınını seçti. Elindeki değneği güzelce gözden geçirirken:

— Pek iyi değil, saman çöpü gibi hafif ama neyse, dedi. Bu da benim işimi görür. Haydi başlıyor!

Sonra sopayı ringe fırlattı; bir sıçrayışta ringe atladi. Sopayı eline aldı.

İkisi de karşılıklı yerlerine geçerek hakemin "Başla!" emrini beklediler.

Hakemin sesi üstüne ikisi birden ileri atıldılar; sopayı ortasından sınımsız tutarak karşı karşıya geldiler. Önce Erik, Küçük Con'u kolayca yeneceğini sandı:

— Ey ahali, şimdi gözlerinizle görün, demek ister gibi ortaya fırladı. Bu delikanlıyı nasıl serseme çevireceğim!

Ancak daha ilk hücumda bunun zannettiği kadar kolay olmayacağını anladı. Değneği, bütün kuvvetiyle indirdi, fakat Küçük Con da ondan aşağı kalmazdı. Bir, iki, üç defa hücum etti. Küçük Con her defasında vuruşları savuşturdu. Sonra, çevik bir hareketle elindeki sopayı arkasına alarak, Erik'i hâkimiyetine soktu. Erik, kendini toplamak için geri çekilirken, büyük bir alkış koptu. Oyunun birinci raundu bu şekilde sona erdi.

Biraz sonra yine hakemin emri işitildi:

— Başla!

Yeniden karşı karşıya geldiler. Ama artık Erik yorgun oynuyordu. Hasımı çok kuvvetliydi, üstelik bir tek hücumla muvaffak olamamıştı. Böylece biraz sonra ikinci raunt da sona erdi.

Daha sonra üçüncü defa karşı karşıya geldiler; başlangıçta Erik yine hâlsiz ve bitkindi. Fakat yenilmek üzere olduğunu fark edince, öfkesinden kudurdu; kendini kaybederek çıldırmış gibi rast gele vurmaya başladı. Bütün çabalamalarına rağmen, Küçük Con'un yanına yaklaşamadı. Nihayet Küçük Con fırsatını kolladı ve bulduğu fırsattan da zekice faydalandı. Bir kere daha, çevik bir el hareketiyle, Erik'in kafasına sopasını indirdi. Daha kendine gelmeye vakit bırakmadan sopayı iki eliyle birden kavrayarak şiddetle kafasına vurdu. Erik, bir daha kalkamayacakmış gibi hareketsiz yere yığıldı.

Bunun üzerine seyirciler heyecanla o kadar bağırıldılar ki, ne olduğunu merak eden yüzlerce insan o tarafa koştu. Küçük Con, ringden sıçrayarak sopayı sahibine geri verdi. Böylece, büyük şöret yapmıştı.

Bu esnada okçular yerlerini almaya başlamışlardı. Bu defa halk, ok müsabakalarının yapılacağı çadırın etrafına birikti. Hedefe yakın bir yerde, Şerif, yerden bir hayli yüksekteki tribünde, yanında asiller olduğu hâlde oturuyordu. Okçular yerlerini aldıkları zaman, hakem ortaya çıktı ve yarışmanın şartlarını anlattı. Her okçunun üç ok atma hakkı vardı. En iyi atışı yapana, iki inek mükâfat verilecekti. Linkolnlu ve Nottinghamlı meşhur okçular yarışmaya katılıyorlardı. Küçük Con, hepsinden daha uzun boylu ve geniş omuzlarıyla uzaktan dikkati çekiyordu. Herkes birbirine:

— Kimmiş bu? Bu kimmiş acaba? diye soruyor ve:

— Linkolnlu Erik'in kafasını parçalayan genç işte bu! cevabını alıyordu.

Bu sözler kulaktan kulağa yayıldı ve Şerife kadar vardı.

Sırayla okçular atış yapıyorlar; hepsi de güzel attığı hâlde, Küçük Con hepsinden daha iyi bir atışla hedefe daha çok yaklaşıyordu. Kala-balığın arasındaki erkekler ona cesaret vermeye çalışarak:

— Hey! Uzun boylu okçu, göster kendini! veya “Haydi, Reynold, göster kendini!” diye bağırıyordu.

Küçük Con, onlara isminin Reynold olduğunu söylemişti.

Tribündeki yerinden inen Şerif okçuların durduğu yere geldi. Onun yaklaştığını görünce hepsi şapkasını başından çıkartarak selam durmuştu. Şerif, dikkatle, Küçük Con’a baktı. Fakat kimseye benzetemedi. Bununla beraber, biraz sustuktan sonra şöyle dedi:

— Gözüm seni ısırtıyor gibi, dedi. Ama kim olduğunu çıkaramıyorum. Daha önce bir yerde seni görmüş gibiyim!

Küçük Con:

— Olabilir, dedi. Ben de sizi sık sık görürüm.

Şerif:

— Sen çok cesur birisin, dedi. Linkolnlu Erik’e karşı bugün Nottingham’ın şerefini kurtardığını işittim. Senin adın ne bakayım?

Küçük Con:

— Bana Yeşil Yaprak Reynold, derler. Şerif Hazretleri, dedi.

Şerif:

— Reynold, baksana doğrusunu istersen o alçak Robin Hood’dan başka böyle usta bir okçu ben ilk defa görüyorum. Benim hizmetime girmek ister misin? Sana iyi ücret veririm; üç kat elbise alırsın. İstedığın kadar yer, içersin. Ayrıca her sene de kırk mark ikramiye var.

Küçük Con, Şerifin hizmetine girince çok eğleneceğini düşünerek:

— Ben özgür bir insanım, dedi. Sizin hizmetinize seve seve gireyim.

Şerif:

— İki tane besili ineği hak ettin, dedi. Senin gibi bir kahraman hizmetime girdiği için, şimdi şerefe içelim. Yemin ederim ki, sen de Robin Hood kadar ustasın.

Küçük Con:

—Hizmetinize girmiş olmamın verdiği mutluluk duygusu nedeniyle, kazandığım iki besili ineği burada hazır bulunanlara hediye ediyorum, dedi. İnekler pişsin, herkes yesin ve istediği kadar içsin!

Bu sözleri duyan herkes sevinç çılgınlıkları attı. Hepsi sevinçle şapkasını havaya fırlatıyor ve coşkulu davranışlar sergiliyordu.

KÜÇÜK CON'UN ŞERİFİN YANINDA YAPTIKLARI

Küçük Con anlattığımız gibi Şerifin hizmetine girdi. Şerif Küçük Con'u çok takdir ettiği ve sağ kolu yerinde tuttuğu için işi pek fazla ağır değildi. Yemeklerde Şerifin yanı başında oturuyor; ava, Şerifle at başı gidiyordu. İşte böylece en iyi şarabı içmesi, en iyi yemekler yemesi, sabahleyin çok geç kalkması neticesinde besili bir öküz gibi yağlandı ve şişmanlandı. Her şey oldukça iyi gidiyordu. Fakat bir gün Şerif'in ava gittiği sırada, işleri bozan bir şey oldu.

O gün Şerifle adamlarının birlikte ava gidecekleri bazı lordlar buna karşı çıktılar. Şerif, dikkatle etrafına bakıp adamlarını birer birer süzdü. Gözleri ısrarla Reynold'u arıyordu. Fakat onu göremeyince canı sıkıldı. Küçük Con'a çok güveniyor, onun maharetini asil dostlarına göstererek böbürlenmek istiyordu. Küçük Con'a gelince, o güneş gökte bir hayli yükseldiği hâlde hâlâ hiç uyumamış gibi horlayarak uyuyordu. Neden sonra gözlerini açtı, etrafına baktı ama kalkmak için bir harekette bulunmadı. Pencereden içeri giren güneş ışığı odayı aydınlatıyor; bahar çiçeklerinin mis gibi kokusu havayı dolduruyordu. Kış geçmiş, ilkbahar gelmişti. Küçük Con, yattığı yerde hayatın ne güzel şey olduğunu düşünüyordu. Tam o sırada uzaktan ve derinden ince, fakat berrak bir boru sesi işitti. Derinden gelen bir sestir, fakat durgun suya bir taşın

düşmesi gibi, Küçük Con'un düşüncelerinin dümdüz yüzünü karıştırdı, içinde bir huzursuzluk duymaya başladı. Bu tembel hayata karşı içinde bir ayaklanma başlamış, ormandaki tatlı mazisi gözünün önünden şerit gibi geçiyordu. Kim bilir bu güzel sabah kuşlar ne güzel ötüyor; sevgili arkadaşları kim bilir kendilerine ne ziyafetler çekiyorlar ve eğleniyorlardı! Doğrusu başlangıçta bu işi alay olsun diye kabul etmişti. Fakat rahatı bulup, iyi para alınca her defasında ormana dönüşünü geciktirmiş ve böylece aradan tam altı ay geçmişti. Fakat şimdi sevgili efendisi Robin Hood'u, dünyada herkesten çok sevdiği Vill'i; kendisine bütün erkek sporlarını öğrettiği David'i kalbinde bir acıyla hatırladı. O anda onları çok özlediğini ve bu nedenle, kalbinin hasretle yandığını hissetti. Bu duygularla gözleri yaşarmıştı. Yüksek sesle:

— Burada çok şişmanladım, dedi. Tembellik ve rahat bütün erkek niteliklerimi benden aldı. Hemen kalkıp arkadaşlarıma yanına gideceğim ve son nefesimi verinceye kadar bir daha onların yanından ayrılmayacağım.

Hemen yataktan fırladı. Artık tembellikten nefret ediyordu.

Aşağıya indi ama Kâhya'nın kapıda dikildiğini gördü. Şişko, belinde bir sürü anahtar asılı, iri yarı bir adamdı.

Küçük Con:

— Baksana, kâhya efendi, diye seslendi. Bu sabah ağzıma bir lokma bir şey koymadım. Karnım açlıktan zil çalıyor. Çabuk bana yiyecek bir şeyler hazırla.

Kâhya, gözlerini Küçük Con'a dikmiş, rahat tavrıyla eliyle belindeki anahtarlarla oynuyordu. Şerifin gözdesi olduğu için Küçük Con'dan nefret ediyordu.

— Demek acıktınız Reynold hazretleri, dedi. Eğer ömrünüz yeter de çok yaşarsanız çok uyuyan kafası boş insanların, sabahleyin bomboş karınla uykudan kalktıklarını öğrenirsiniz.

Küçük Con:

— Seni yağ tulumu, diye bağırdı. Kes sesini. Ben senden nasihat değil, yiyecek istiyorum. Sen bana yiyecek vermeyecek kim oluyor-

sun? Eğer kemiklerinin kırılmasını istemiyorsan, kahvaltımın nerede olduğunu hemen söyle.

Kâhya:

— Kahvaltınız kilerde Barut hazretleri, diye cevap verdi.

Hiddeti biraz daha artan Küçük Con:

— Hemen buraya getir! emrini verdi.

Kâhya:

— Git kendin getir, dedi. Ben senin esirin miyim ki, gidip kahvaltını önüne getireyim?

— Sana git getir, diyorum! Çabuk!

— Ben de sana git kendin getir, diyorum.

Küçük Con, öfkeyle yerinden sıçradı:

— Ben sana gösteririm şimdi, diye bağırdı. Hızla kilere doğru koştu. Fakat kilerin kapısı kilitliydi. Bu sırada elindeki anahtarları sallayarak Kâhya alayla gülüyordu. Bunun üzerine Küçük Con'un öfkeden gözü bir şey görmez oldu. Yumruğunu sıkarak kilerin kapısına indirdi. Kapının orta kısmı param parça olmuş, Küçük Con'un geçebileceği kadar bir delik açılmıştı.

Bunu gören Kâhya, öfkesinden kudurdu, kilere başını sokan Küçük Con'un arkasından giderek sırtından yakaladı ve elindeki anahtarları kafasına vurmaya başladı. Küçük Con, arkadan hücumu uğradığını anlayınca birden öyle silkindi ki, şişko kâhya yere yıkıldı ve bir daha kalkamayacakmış gibi hareketsiz kaldı.

Küçük Con:

— Şimdi orada iyice düşün de bir daha aç adamdan yemek kaçır-maya kalkma, dedi. Bu sana güzel bir ders olsun!

Bu sözlerden sonra kileri araştırmaya başladı. Açlığını giderecek bir şeyler arıyordu. İki kızarmış geyik budu buldu; yanı başında da bir fıçı şarap duruyordu. Hemen bunları raftan indirdi; kenara koyarak kendine ziyafet çekmeye hazırlandı.

Bu esnada avlunun karşısındaki mutfakta yemek pişiren aşçı, Küçük Con ile Kâhya'nın takışmasını ve dövüşlerini izlemiştir. Elinde tava olduğu hâlde koşa koşa geldi ve kilere giden merdivenleri tırmanmaya başladı. Bu zaman içinde Kâhya kendini toplamış, ayağa kalkmıştı. Aşçı kilere girdiği zaman, onu yemek yemeğe hazırlanan Küçük Con'a bakıyor buldu. Kâhya aşçıyı görürince hemen yanına seğırtti, bir elini omzuna atarak:

— Çok yazık, dedi. Başıma gelene bak, dostum! Alçak Reynold bana neler yaptı görüyor musun? Efendimizin, kilerinin kapısını kırdı ve kulak tozuma öyle hızla vurdu ki, bir an öldüğümü sandım. İyi kalpli Aşçı, ben seni çok severim. Eski ve sadık bir hizmetkâr olduğun için efendimizin her gün bir bardak en iyi şarabını içeceksin. Ayrıca biriktirdiğim, on şilini de sana hediye veririm. Fakat bu hain Reynold'un, efendimizin kilerinin kapısını kırarak içindekileri çalışını gördün. Ne olur, ona bir ders ver!

Şarap ve on şilin sesini duyan aşçı, cesaretle:

— Veririm tabii, dedi. Sen doğruca kendi odana çık. Ben o haini kulaklarından tavana asarım.

Aşçı, bu sözlerden sonra tavayı bir kenara bıraktı. Beline asılı bıçağı çekti; bu sırada böyle şeyler görmekten ödü kopan Kâhya süratle gözden kayboluverdi.

Kilerin kapısına doğru ilerleyen aşçı, kırık kapıdan, çenesinin altına bir peçete bağlamış Küçük Con'un yeyip içip keyfine baktığını görüyordu.

Aşçı:

— Ne o, hayrola Reynold hazretleri, dedi. Senin hırsızdan farkın yok! Haydi, erkeksen karşıma çık, yoksa domuz gibi derini yüzerim!

— Ağzından çıkanları kulağın işitsin. Aşçı efendi. Yoksa karşına çıkarsam, kaçacak delik ararsın ha! Ben her zaman kuzu gibi uysalımdır; ama yemeğimle arama giren biri olursa aslan kesilirim, ha!

Aşçı cesur bir sesle:

— Nasıl istersen, ister aslan kesil, ister kaplan, dedi. Çabuk karşıma çık, yoksa adi bir hırsız ve korkak bir adam olduğunu herkese gururla söylerim.

Küçük Con:

— Yaa! dedi. Şimdiye kadar bana kimse korkak dememiştir. Hazır ol, aşçı efendi. Kükreyerek aslan gibi üstüne geldiğim zaman hiç konuşmam ha!

Bundan sonra o da kılıcını çekti ve kilerden çıktı. İkisi de vaziyet olarak birbirlerinin üstüne yürümeye hazırlandılar. Yavaş yavaş yaklaştılar. Birden Küçük Con, kılıcını yere indirerek:

— Dur, aşçı efendi, dedi. Yanı başımızda böyle lezzetli yiyecekler dururken kavga etmek doğru bir hareket olmaz. İki yakın arkadaş gibi, gel beraber yeyip içelim. Haydi gel, dövüşten önce güzelce karnımızı doyuralım. Ne dersin, ahbap?

Bu sözler üzerine Aşçı ne yapacağını şaşırıldı. Doğrusu yemeğe de itiraz edemezdi. Nihayet derin bir nefes alarak Küçük Con'a:

— Tamam, ahbap, dedi. Bu fikrin hoşuma gitti. Mademki öyle uygun gördün, haydi kendimize bir ziyafet çekelim; ikimizden birinin bu geceyi Cennette geçirmesi şart olduğuna göre, daha sonra da dövüşürüz!

Böylece, her ikisi de kılıçlarını bir yana bıraktılar ve kilere girdiler. Masanın başına geçince, Küçük Con kamasını çekti ve eti parçalara böldü.

— Aç ayı oynamaz dedi. Haydi, buyur, keyfine bak!

Aşçı hiç konuşmadı. Yiyeceklere öyle sarılmıştı ki, ne gözü başka bir şey görüyor, ne de dilinin ucuna bir kelime geliyordu. Biraz sonra ikisinin de sesi çıkmaz oldu. Fakat ikisi de susmasına rağmen, birbirlerini dikkatle süzüyorlardı. Nihayet, uzun bir zaman geçtikten sonra, Aşçı derin bir nefes çekti, ellerini peçetesine sildi. Artık hiçbir şey yiyecek hâli kalmamıştı. Küçük Con da tika basa yemişti.

— Artık sana ihtiyacını kalmadı, gözüme görünme, der gibi önünden yiyecekleri itti. Sonra, şarap kupasını eline alarak:

— Arkadaşım, dedi. Yemin ederim ki, sen şimdiye kadar birlikte yemek yediğin en kuvvetli erkeksin. Haydi! Senin sıhhatine içiyorum.

Böyle diyerek kupayı kaldırdı, dudaklarına değdirdi; başını eğip, gözlerini yumarak şarabı içti. Sonra kupayı Aşçıya uzattı. O da:

— Sevimli arkadaşım! dedi. Ben de senin sıhhatine içiyorum!

Küçük Con:

— Senin ses tonun kulağı okşuyor ve çok hoş, dedi. Tahmin ediyorum sen çok güzel şarkı söylersin? Değil mi?

Aşçı:

— Hakikaten sesim güzeldir, dedi. Arada sırada söylerim. Ama yalnız söyleyemem.

Küçük Con:

— Olur mu yahu? dedi. Çok mütevazısın doğrusu. Ama utanma- na lüzum yok. Sen bitirince bir şarkı da ben söylerim, sesim pek iyi değildir ama...

Aşçı:

— Öyle olsun aslan delikanlı, dedi. Terk edilmiş Çoban kızları türküsünü hiç işittin mi?

Küçük Con:

— Hayır, işitmedim, cevabını verdi. Söyle de dinleyeyim.

Kupayı bir kere daha başına diken aşçı, boğazını kazıyarak tatlı bir sesle okumaya başladı:

Küçük Con:

— Yemin ederim ki, çok güzel bir şarkıymış, dedi. Hem de içinde- kiler uydurma değil.

Aşçı:

— Hoşlandığına memnun oldum, delikanlı dedi. Şimdi sen de bir şarkı söyle. İnsan yalnızken neşelenemez. Tek elin sesi çıkmaz derler.

— Ben de sana şimdi Kral Arthur'un sarayındaki şövalyelerden birinin şarkısını söyleyeceğim. Senin şarkındaki Filis gibi, bu Kahra-

man şövalyenin de gönül yarasını nasıl iyi ettiğini öğreneceksin. Dinle söylüyorum:

Şarap kadehini kenara bırakan Aşçı:

— Gerçekten ben de senin şarkından çok hoşlandım. Manası ve ana fikri çok güzel.

Küçük Con:

— Sen çok zeki bir adamsın, dedi. Seni kardeşim gibi sevdim.

— Ben de seni çok sevdim. Fakat vakit geçiyor. Efendimiz dönmeden önce yemekleri pişirmem lazım. Haydi, şimdi gidip de dövüşümüzü tamamlayalım.

Küçük Con:

— Sahi, diye haykırdı. Yemek ve içkiden aklıma dövüş etmek gelmemişti. Hemen koridora gidelim. Orada tam bize göre kılıç çekecek bir oda var. Orada arzunu yerine getirmeye çalışacağız.

Bundan sonra ikisi birden Kâhya'nın kilerine giden koridora geçtiler. Odaya girince ikisi de kılıcını çekti; öldürmek ister gibi birbirlerinin üstüne saldırdılar. Kılıçlar havada çarpıştı ve her çarpışta kıvılcım çıktı. Böylece, bir, bir buçuk saat dövüştüler; ikisi de elinden geleni ardına koymadığı hâlde, karşısındakine bir kere olsun vuramamıştı. Arada sırada durup dinlendiler, biraz dinlenip kalplerinin çarpıntısı geçer gibi olunca, yine hızla birbirlerinin üstüne saldırdılar. Nihayet Küçük Con şöyle bağırdı:

— Vallahi, billahi, sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi kılıç kullanan insansın! Yoksa, ben şimdiye kadar çoktan

senin karnını deşmiştim!

Aşçı:

— Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum, dedi.

Küçük Con:

Şu anda içimden ne düşünüyordum biliyor musun? Biz niye dövüşüyoruz, doğrusu gerçek sebebini bilmiyorum.

Aşçı:

— Artık ben dövüşmeye yokum, dedi. O Kâhyaya karşı içimde hiçbir yakınlık duymuyorum.

Küçük Con:

— Birbirimizi boğazlayacağımız yerde, samimi dost olmak bence daha akıllılık olur. Ne dersin, arkadaş. Benimle Sherwood ormanlarına gelip, Robin Hood'un hizmetinde çalışmak ister misin? Ormanda hür ve neşeli bir hayat yaşarsın. Yüz kırk tane esaslı arkadaşın olur. Onlardan biri de benim. Her sene üç kat yeşil çuha elbise, kırk mark para!

Aşçı, içinden gelen bir sevinçle haykırdı:

— Tam aradığım adamsın sen! Bu iş benim için biçilmiş kaftan! Seninle seve seve giderim. Ver elini, arkadaş, bundan böyle ölünceye kadar senin arkadaşın kalacağım. Senin adın ne bakayım, delikanlı?

— Arkadaşlar bana Küçük Con diyorlar.

— Ne? Sahiden sen Küçük Con musun? Yani Robin Hood'un sağ kolusun ha! Senin ismini çok işitmişimdir. Ama doğrusunu istersen, böyle yüz yüze geleceğimizi söyleselerdi inanmazdım. Demek, o meşhur Küçük Con sensin ha!

— Evet, ben Küçük Con'un ta kendisiyim ve hemen bu gün arkadaşım Robin Hood'a kuvvetli bir arkadaşı tanıtacağım. Fakat yola çıkmadan önce, bu kadar ekmeğini yedikten sonra ihanet etmek biraz nankörlük olacak, ama Robin Hood'a gümüş takımlardan hediye götürmemiz lazım.

Aşçı:

— Bundan kolay ne var! dedi.

Böylece, araştırmaya başladılar. Etrafta gözlerine çarpan gümüşleri bir çuvala doldurdular. Sonra Sherwood'a doğru yola çıktılar.

Ormana dalarak ilerlediler ve nihayet büyük meşe ağacının altına vardılar. Robin Hood'la altmış kadar arkadaşı, otların üstünde uzanmış dinleniyordu. Robin Hood onları görünce hemen ayağa sıçradı.

— Vay! Hoş geldin Küçük Con! Hoş geldin Küçük Con! Şerifin hizmetine girmeyi kabul ettikten sonra hemen hemen senden hiç haber alamamıştık. Bu kadar zaman neler yaptın, anlat bakalım!

Küçük Con:

— Şerif hazretlerinin yanında yan gelip yattım, cevabını verdi. Sonra da doğruca buraya geldim. İşte bu kadar sevgili Efendim! Sana Şerifin gümüş takımlarıyla birlikte aşçısını getirdim.

Bundan sonra Robin Hood ve orada hazır bulunan arkadaşlarına Nottingham Panayırına gittiğinden o yana başından geçen her şeyi birer birer en ince noktasına kadar anlattı. Küçük Con'un hikâyesi, bir kişi hariç hepsini kahkahadan kırıp geçirmişti. Robin Hood gülmediği gibi, üstelik de suratı bir karış asık duruyordu.

— İşte bu olmadı. Küçük Con. Sen cesur ve gözünü budaktan sakınmayan bir arkadaşsın. Aramıza sağ salim dönüşüne, beraberinde bize aşçı gibi candan karşılayacağımız bir arkadaş getirişine memnun oldum. Fakat kilere giren bir hırsız gibi, Şerifin gümüş takımlarını alıp gelişin pek hoşuma gitmedi. Şerifin cezasını verdik ve bir başkasını aldatmaya çalıştığı için elinden üç yüz lirasını aldık. Fakat evinden gümüş takımlarını çalmamızı gerektirecek bir şey yapmadı ki, şimdi.

Küçük Con, Robin Hood'un bu sözlerine şaşırmış kalmıştı. Fakat işi şakaya boğmak istedi:

— Reis, yanlış düşünüyorsun, dedi. Eğer Şerifin bu gümüşleri bizzat eliyle vermesini istiyorsan, şimdi onu kulağından tutar, kendi rızasıyla bize verdiğini ağzıyla söyletirim.

Küçük Con, sözünü bitirmeden ayağa sıçradı, Robin Hood ağzını açınca kadar ağaçların arasında gözden kayboldu.

On kilometre kadar durmadan koştu ve Şerifle arkadaşlarının avlandıkları yere vardı. Şerifin karşısına gelince, şapkasını başından çıkartarak yere diz çöktü:

— Tanrım sizi korusun Efendimiz, dedi.

Şerif:

— Eee, Reynold, dedi. Nereden geliyorsun? Şimdiye kadar neredeydin?

Küçük Con telaşlı bir sesle:

— Ormandaydım, dedi. Şimdiye kadar hiçbir insanoğlunun görmediği bir şey gördüm, Efendimiz! Tepeden tırnağa kadar yeşil bir karaca gördüm. Altmış kadar yine tepeden tırnağa kadar yeşil geyik arasında duruyordu. Fakat ateş edemedim, Efendimiz. Hepsinin bir olup beni öldürmesinden korktum.

Şerif:

— Nasıl oldu? Nerde? diye sordu. Sen rüya mı görüyorsun? Yoksa çıldırıldın mı? Bana böyle masal uyduruyorsun!

Küçük Con:

— Ne rüya görüyorum, ne de deliyim, efendimiz, dedi. Size masal uydurduğum da yok. Kendi gözlerimle gördüm. Bu manzarayı size de gösterebilirim! Ama siz yalnız gelin, Efendimiz. Olur ki, misafirleriniz korkarlar. Böylece hep birlikte, Küçük Con başta olmak üzere yolu tuttular.

Bir ara Küçük Con:

— Efendimiz, dedi. Bu sürüyü gördüğüm yere yaklaştık.

Bunu duyunca Şerif atından indi; arkadaşlarına dönünceye kadar kendisini orada beklemelerini söyledi. Küçük Con, onu ağaçların arasından geçirerek, Robin Hood'un ve arkadaşlarının uzandıkları büyük meşe ağacının altına çıkartıverdi.

Küçük Con:

— Gördünüz mü, Efendimiz, dedi. İşte size bahsettiğim geyik sürüsü!

Bunun üzerine Şerif Küçük Con'a dönerek:

— Yüzün bana hiç yabancı gelmemişti. Ta o zamandan beri seni nerede gördüğümü düşünüyordum. Şimdi hatırladım. Allah belanı versin, Küçük Con, çünkü beni kandırdın.

Bu arada Robin Hood yerden kalkarak yanlarına gelmişti.

— Hoş geldiniz Şerif hazretleri, dedi. Bugün, yine ziyafetimize misafir mi geldiniz?

Şerif ciddi bir sesle:

— Allah göstermesin, dedi. Benim ziyafet filan düşündüğüm yok, şu sırada. Hem, hiç de aç değilim!

Robin Hood, sakın bir sesle:

— Bununla beraber, dedi. Acıkmadığınıza göre, herhâlde susamışsınızdır. Benimle bir kadeh şarap içmekten zevk duyacağınızı çok iyi biliyorum. Fakat bilmem bugün benimle yeyip içeceğin şeyler boğazınızdan geçer mi? Çünkü aşçınız da karşınızda.

Robin Hood, bu sözlerden sonra Şerifi, istemeye istemeye ağacın altındaki sofraya doğru getirdi.

— Arkadaşlar! diye seslendi. Dostumuz Şerif Hazretlerine en iyi şaraptan getirin. Çünkü kendileri çok yorgun ve bitkindir!

Asilerden biri Şerife bir kupa uzatırken yerlere kadar eğildi. Fakat Şerif el sürmedi çünkü bu kupanın gümüş takımının bir parçası olduğunu anlamıştı.

Robin Hood:

— Ne oldu? diye sordu. Kendi kupanla içmek istemiyor musun? Bugün çuvalla getirdiler buraya!

Robin Hood, içinde gümüş takımın bulunduğu çuvalı havaya kaldırdı.

Birden Şerifin kalbi acıyla sızladı; fakat bir şey söylemeye cesaret edemedi, gözlerini yerden ayırmıyordu.

Robin Hood, söze başlamadan önce uzun uzun tetkik etti. Sonra:

— Sevgili Şerif Hazretleri, dedi. Sherwood ormanlarına geçen gelişinde, zavallı bir mirasyediyi soymak niyetindeydin, kazdığın çukura kendin yuvarlandın; fakat bu defa kötü bir maksadın yoktu. Herhangi bir masumu aldatıp aldatmadığını da bilmem. Ben haksızlık yapan

lordları soyar, aldatılanlara yardım ederim. Fakat bu şekilde bir kimseyi aldatığımı duymadım, henüz. Onun için, şimdi malını mülkünü topla.

Bu gün seninle hesaplaşmak niyetinde değilim. Sonra benimle gel; seni arkadaşlarının yanına götüreyim.

Bunu söyledikten sonra, gümüş takımların bulunduğu çuvalı omuzladı. Şerif de hayretten dili tutularak peşinde olduğu hâlde yola çıktılar. Böylece arkadaşlarının Şerifi beklediği yere kadar geldiler. Robin Hood, çuvalı Şerife verdi.

— Al malını dedi. Bundan böyle kulağına küpe olsun Şerif hazretleri. Öyle hemen birini hizmetine almadan önce iyice araştır. Kim bilir, neyin nesidir öğren!

Sonra Şerifi hayretler içinde bırakarak geri dönüp uzaklaştı.

Şerifi bekleyen asiller, onun sırtında bir çuvala geldiğini görünce çok şaşırıldılar. Ona birçok soru sordukları hâlde, o bir kelime bile söylemedi. Yine hiç konuşmadan, çuvalı atının terekesine yerleştirdi; peşinde misafirleri olduğu hâlde ormandan çıktılar.

KÜÇÜK CON'UN MACERALARI

Bu arada Küçük Con Şerifin hizmetinden çıkmıştı. Bir hafta kadar sonra, güzel bir gün Robin ve birkaç arkadaşı büyük Meşe ağacının altındaki gölgeliğe uzanmış, konuşuyorlardı. Hava sıcak ve oldukça sıkıcıydı. Asilerin çoğunluğu vazifelerini yapmak üzere ormanın dört bir yanına dağıldıkları sırada, bu birkaç kişi, sanki yapacakları başka bir iş yokmuş gibi, tembel tembel yatmış; birbirlerine hoş hikâyeler anlatıp, birbirlerine şaka yaparak vakit geçiriyorlardı.

Havada güzel çiçek kokuları vardı. Hemen her dalda bir kuş neşeyle ötüyor; derenin şırıltısı kuş cıvıltılarına karışıyordu.

Robin Hood birden bire elini dizine vurdu. Sonra da:

— Hey Tanrım! diye bağırdı. Neredeyse unuttuyordum. Bizim depoda hâlâ yeşil çuha elbisemiz yok! Buna bir çare bulmamız gere-

kir. Hem de çabucak. Hey, Küçük Con, fırla bakalım! Hareketsizlikten uyuşan eklemelerini işlet! Şimdi doğruca Ankasterli habercimiz çuhacı Hugh Longshanks'a git. Söyle, hemen bize dört yüz metre yeşil çuha kumaş göndersin. Belki bu yolculuk, dostumuz Şerifin yanında sürdüğün tembel hayatta kemiklerinin bağladığı yağ tabakalarını çözer!

Artık bu mevzua da o kadar çok konuşulmasından bıkan Küçük Con:

— Bakın arkadaşlar, yanılıyorsunuz! Doğrusunu isterseniz, belki kemiklerimi örten et tabakası, eskisinden daha kalınlaştı, ama eski kuvvetimin azaldığını pek zannetmiyorum. Yine de dar bir köprüden, kendimden daha zayıf olanlardan daha kolaylıkla geçebilirim. Efendim.

Küçük Con'un bu sözleri üstüne bir kahkahadır koptu. Çünkü Küçük Con'la Robin Hood'un ilk karşılaşmalarının bir köprü başında olduğunu hatırlamışlardı.

Robin Hood: Hepsinden daha yüksek sesle gülererek:

— Hayır, dedi. Ben şimdi aynı fikirde değilim. Çünkü o zaman sopanın tadını tatmıştım. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, adamlarımın arasında o uzun sıırığı benden çok daha ustaca kullananların sayısı pek az değildir. Ama koca Nottingham bölgesinde, kimse benden daha iyi okçu olamaz. Her neyse, Ankaster'e kadar bir seyahat herhâlde hakkında hayırlı olur Küçük Con. Söylediklerimi yaparsın. Beni dinlersen, hemen şimdi yola çık. Çünkü Şerifin yanından çıktığından beri herkes seni tanımaya başladı. Gündüz gitmeğe kalkarsan, belki pusuda bekleyen Şerifin adamları seni görürler. Biraz bekle, sana Hugh'a vereceğün parayı getireyim. Muhakkak ki, Hugh'un bizden daha paralı müşterisi yoktur!

Robin bu sözlerden sonra yanlarından ayrılarak ormanda kayboldu.

Oradaki meşe ağacının az ilerisinde büyük bir kaya vardı. Bu kaya oyularak bir oda hâline sokulmuştu, iki karış eninde bir meşeden kapı yapılmış, üstüne kocaman bir kilit asılmıştı. Asilerin hazinesi burasıydı. Robin Hood doğruca buraya geldi, kapının kilidini açtı, içeri girdi. Az

sonra, yeşil çuha elbiselerin bedeli olarak bir kese altınla dışarı çıktı ve keseyi Küçük Con'a uzattı.

Böylece Küçük Con göğsüne yerleştiği bir kese altınla hareket etti. İki metre uzunluğunda sırığını da yanına almayı unutmadı.

Etrafına bakmadan, Fosse yoluna giden dar patikadan ısıklık çalarak ilerliyordu. Nihayet iki yol ağzına vardı. Yollardan biri Fosse'ye, öbürü de Küçük Con'un çok iyi bildiği Mavi Boğa Hanına gidiyordu. Buraya gelince, Küçük Con birden ısılığı kesti ve yolun ortasında durdu. Önce yukarı baktı, sonra aşağı; şapkasını gözünün üstüne kadar indirdi ve ensesini kaşdı. Vaziyet şöyleydi:

İki yolu görünce, zihninde iki ses çarpışmağa başlamıştı. Birincisi:

— İşte Mavi Boğa hanının yolu, diyordu. Oraya gider, güzelce içer ve geceyi orada tanışacağın arkadaşlarla eğlenerek geçirirsin.

Öbürü:

— İşte Ankaster'e giden yol, diye hatırlatıyordu. Vazifen seni bekliyor!

Birinci yolun hayali, ikincisini bastırmaya başlamıştı bile. Küçük Con, Şerifin yanında kaldığı müddet içersinde rahata ve tembelliğe alışmıştı bir kere. Başını mavi gökyüzüne kaldırarak tepede gümüş kayıklar gibi yol alan beyaz bulutlara baktı:

— Korkarım bu akşam yağmur yağacak, diye mırıldandı. Yağmur dininceye kadar Mavi Boğa hanında kalırım. Bilirim ki, Efendim de benim bu yağmurda ıslanmamı istemez!

Bu düşünceye uyararak, Han'a giden yola saptı. Hakikatte yağmur yağacağına dair en küçük bir işaret bile görmemişti, ama Küçük Con gibi, bir şey yapmayı aklına koyan bir insan, bunu yapmak için mazeret bulmakta güçlük çekmez.

Mavi Boğa Hanı'nda dört neşeli adam vardı. Bir kasap, bir dilenci: iki tane de rahip. Küçük Con onların neşeyle söyledikleri şarkıyı daha uzaktan alaca karanlıkta hana doğru ilerlerken işitiyordu. Küçük Con gibi şen ve neşeli genci sevgi ile karşıladılar. İçkiler tazelendi, hikâyeler,

şarkılar söylenirken, saatler birbirini kovaladı. Gece yarısı olana kadar hiç kimse vaktin geç olduğunu farkına varmadı. Küçük Con, vaktin epeyi geçtiğini görünce gece yola devam etme fikrinden vazgeçerek sabahı beklemeye karar verdi.

Sonraki gün şafakta kalktı; eline sopasını alarak tekrar yola çıktı. Sanki kaybettiği zamanı telafi edebilecekti.

Blyth kasabasında çok kuvvetli bir adam yaşıyordu. Bu adamın yumruğunun kuvveti, iyi bir güreşçi olduğu ve iki metre boyundaki değneği kullandığı ustalığı, uzak yakın, memleketin dört bir köşesinde biliniyordu. Tam beş yıl müddetle güreş şampiyonluğunu muhafaza etmiş, nihayet altıncı sene yine şampiyon olacakken Linkolnlu adam ortaya çıkmış; onu ringde mağlup ederek, bir kolunu kırmıştı. Fakat değnek oyununda hâlâ ona meydan okuyacak biri çıkmamıştı. Bütün bunlardan başka, ok kullanmaya da bayılıyordu. Dolunay zamanı ve geyik avı mevsiminde ormana ava gidiyordu. Bunun için de Kralın adamları dikkatle onu takip ediyorlardı. Çünkü Arthur'un evi etin en yok olduğu zamanlar bile etle dolup taşıyordu!

Arthur da Küçük Con'un yola çıkışından bir gün önce bir düzineye yakın ineğini satmak üzere Nottingham'a doğru hareket etmişti. Küçük Con'un hanı terk ettiği günün sabahı o da evine dönmek üzere Nottingham'dan ayrılmış, çığ düşmüş ağaçların arasından yoluna devam ederken, kuşlar bu güzel günü neşeye karşılıyorlardı. Arthur'un sopası omzunda asılıydı. Öyle ki, icap ettiği anda derhâl yakalayabilirdi. Başında çift kat öküz derisinden yapılmış öyle bir şapka vardı ki, başına ne düşse canı yanmazdı!

Arthur, ormanın içinden gelen yolun Blyth yolunu kestiği yere gelince, kendi kendine:

— Yılın bu aylarında ormanın içlerinden gelen geyikler ucu bucağı olmayan çayırlara yayılırlar, diye düşündü. Belki, sabahın bu erken saatinde birkaç sevimli geyik vurabilirim!

Arthur'un en çok sevdiği manzaralardan biri geyik sürülerinin meydana getirdiği güzel tabloydu. Böylece, yoldan ayrılarak, öteye

beriyeye bakına bakına ormana daldı ve bir ara gözüne Lincoln yeşili ilişti, ama üstünde durmadı.

Bu esnada Küçük Con, hendekleri süsleyen yabancı çiçeklerin güzelliğini düşünerek ve dallarda ötüşen kuşlara bakarak, çığ düşmüş otları çiğniyor ve neşeyle ilerliyordu. Kaderi onu ana yoldan sürüklemiş ve Arthur'un sağına soluna bakarak yavaşça gezindiği yolun yakınına getirmişti. Bir hışırtı işiten Küçük Con, durdu ve bu arada çalıların arasında dolaşan Arthur'un inek derisi şapkasını gördü.

Küçük Con, kendi kendine:

— Allah Allah, diye mırıldandı. Bu adam böyle etrafa ürkek ürkek bakınarak ne arıyor acaba? Muhakkak ki, pis alçak hırsızın birisidir ve Kralımızın geyiklerine göz koymuştur.

Bizim Küçük Con ormanı o kadar benimsemişti ki, ormandaki bütün varlıkların Kralımız dediği Efendisi Robin Hood'a ait olduğunu düşünüyordu.

Bir zaman sonra:

— Hayır, olamaz, dedi. Bu vaziyet daha fazla devam edemez!

Sonra o da yolu bırakıp Arthur'un peşi sıra çalılara daldı ve Arthur'u gözlemeye başladı.

Uzun zaman Küçük Con, Arthur'u, Arthur da geyikleri gözledi durdu. Nihayet, Küçük Con, bir çalıya bastı. Bir çıtırtı oldu. Arthur hemen durup, arkasına baktı ve Küçük Con'u gördü. Arthur'un kendisini meydana çıkarttığını anlayan Küçük Con, cesur bir ifade takındı.

— Merhaba, dedi. Orada ne arıyorsun, arkadaş? Sherwood'a girecek kim oluyorsun sen? Yüzünden ve hareketlerinden niyetinin pek iyi olmadığını seziyorum. Sen muhakkak ki, adi hırsızın birisin ve Kralımızın geyiklerine göz koydun.

Gerçi Arthur şaşırmıştı, fakat öyle büyük laflara kulak asacak cinsten korkak bir insan değildi. Cesur bir sesle Küçük Con'a cevap verdi:

— Hayır. Yanılıyorsun. Ben hırsız değilim, dürüst bir adamım. Yüzüme gelince, sanki senin yüzün pek mi güzel zannediyorsun sersem.

Küçük Con, yüksek sesle:

— Nasıl? diye bağırdı. Bana cevap veriyorsun ha! Şimdi içimden şeytan git şunun kafasını paramparça et diyor. Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben Kralın orman memurlarından biriyim. Elbiseme bak.

Küçük Con, sesini alçaltarak devam etti:

— Aslında ben ve arkadaşlarım Kralımızın geyiklerini hani çok güzel muhafaza ederiz, ya!

Arthur, yine cesaretle:

— Bak, kim olursan ol, dedi. Sen kendin gibilerle sürü hâlinde üstüme gelmedikçe, bana Blandtlı Arthur'a kolay kolay pes dedirtemezsin!

Küçük Con öfkeyle:

— Öyle mi sanıyorsun? dedi. Seni sersem seni! Şimdi dilinin belasını sana öyle çektireceğim ki. Dilinle düştüğün bu kuyudan kendini kurtaramayacaksın kolay kolay! Sana hayatında görmediğin bir ders vereyim de gör şimdi. Haydi, değneğini kavra, arkadaş. Silahsız adama karşı dövüşmek âdetim değildir!

Arthur cesaretle:

— Peki o zaman, buyur, dedi. Bekliyorum.

— Büyük laflar beni korkutmaz. Blandtlı Arthur'un kafasını paramparça edecek sen kim oluyorsun? Eğer bugün ben de senin derini yüzmezsem, elimdeki değneği kırıp dereye atar ve kendime erkek demem.

Küçük Con:

— Dur, dedi. Önce değneklerimizin boyunu ölçelim. Zannedirim benimki seninkinden daha uzun. Birkaç santimetrede olsa, şartlarımız eşit olmadıkça dövüşmem!

Arthur:

— Gerek yok, dedi. Bence seninki uzun olmuş kıymeti yok. Benim değneğim seni yere yıkacak kadar uzun ya, yeter!

Böylece, daha fazla münakaşa etmeden, her ikisi de değneklerini kavradı ve öfkeli bakışlarla birbirlerinin üstüne yürümeye başladılar.

Bu esnada Küçük Con'un eğlenceyi kendisine verilen vazifeye tercih ettiği ve o geceyi Mavi Boğa Hanında geçirdiği haberi Robin Hood'un kulağına gelmişti. Buna canı sıkılan Robin, şafak vakti Küçük Con'u aramak üzere Mavi Boğa Hanına doğru yola çıktı. Handa bulamasa bile arkadaşına yolda rastlayacağını umuyordu. Hızlı adımlarla ilerleyip Küçük Con'a söyleyeceği acı sözleri zihninde kararlaştırırken, birden öfkeli sesler işitti. İki kişi birbirine kızgın sözler söylüyordu. Durup kulak kabarttı.

Kendi kendisine:

— Bu Küçük Con'un sesi olacak! diye mırıldandı. Onun da sesi kızgın çıkıyor! Öbürünün sesi kulağıma pek yabancı geliyor. Galiba, benim sevgili arkadaşım Küçük Con Kralın adamlarının eline düştü. Hemen yardımına koşmalı ve bir hâl çaresi aramalıyım!

Bunları söylerken, Robin Hood, vazifesini yapmayan Küçük Con'a karşı duyduğu kızgınlık sevgili arkadaşının tehlikede olması ihtimali karşısında bir saniyede kaybolmuştu. Böylece, çalıkların arasından yavaşça seslerin geldiği tarafa doğru ilerlemeye başladı. Yaprakları aralayarak baktığı zaman, ortadaki boşlukta iki adamın ellerinde değneklerle yavaş yavaş birbirlerinin üstüne ilerlemekte olduğunu gördü.

Kendi kendisine:

— İşte mükemmel bir müsabaka, dedi. Eğer Küçük Con'u bir güzel pataklayabilirsen, sana kendi cebimden üç altın lira veririm arkadaş! Benim emrimi yerine getirmeyen Küçük Con'un pataklanması hoşuma gider doğrusu.

Robin, hem dövüşü güzelce seyredebilmek, hem de manzarayı rahatça görebilmek için, yüzükoyun yere uzandı. Nihayet Küçük Con, yıldırım gibi ileri atıldı ve Tak! Arthur, darbeyi savuşturdu ve Küçük Con'a hücumla geçti.

Ancak Küçük Con da onun hücumunu savuşturdu ve böylece çetin bir dövüş başladı. Birbirlerine o kadar sık saldırış yapıyor, o kadar çok hücumlarda bulunuyorlardı ki, gürültülerini işiten olsa, bir düzüne insanı dövüş ediyor sanırdı. Böylece, yarım saat kadar dövüştüler ve

ayak sürtüşlerinden toprak üstünden ordu geçmişe dönmüş ve kızgın boğalar gibi nefes nefese kalmışlardı. Fakat Küçük Con dövüşten daha çok zarar görmüşe benziyordu.

Bütün bu zaman içersinde Robin, uzandığı yerden iki adamın dövüşünü seyrederek eğleniyordu. Kendi kendine:

— İşin doğrusu Küçük Con’u şimdiye kadar kendine bu kadar denk bir insanla dövüşürken ilk defa görüyorum, diye mırıldandı. Eğer eski formunda olsaydı, karşısındaki hasmı şimdiye kadar çoktan pes ettirmişti.

Sonunda Küçük Con fırsatını yakaladı ve bütün gücünü toplayarak olanca hırs ve kuvvetiyle Arthur’a saldırdı. Allah’tan ki, Arthur’un kafasında o şapka vardı, yoksa bir daha kendini kolay kolay toplayamazdı! Başına inen darbenin tesiriyle kenara yıkıldı. Öyle ki, eğer Küçük Con bu durumdan istifade edecek kuvvete sahip olsaydı, muhakkak ki, Arthur’un hakkında pek iyi olmayacaktı. Fakat kendini çabuk toplamaya muvaffak oldu. Bir kol boyu mesafeden Küçük Con’a saldırdı, bu defa isabet ettirdi ve Küçük Con boylu boyunca yere yuvarlandı. Düşerken, elindeki değnek de bir kenara fırlamıştı. Arthur, sopasını havaya kaldırarak, yere düşen Küçük Con’a yeniden vurmaya hazırlandı.

Küçük Con:

— Dur, diye bağırdı. Yere düşen adama vurulur mu sizde?

Elindeki değneği indirirken Arthur:

— Niye vurulmayacakmış! dedi.

Küçük Con:

— Yapma! diye kükredi. İmdat! Sana dur diyorum! Dur! Vurma!

Ne olur vurma.

Arthur, sopasını havada tutarak ciddi bir sesle sordu:

— Evet? Yeter mi bu kadar dayak?

— Yetmek ne demek! Fazla bile...

— Şimdi ağzınla söyle bakalım! Hangimiz daha kuvvetliymiş. Sen mi, ben mi?

Küçük Con:

— Yemin ederim sen! dedi. Öküz gibi kuvvetlisin!

Bu son sözleri kendi işitebileceği şekilde söylemişti.

Arthur:

— Tamam, dedi. Artık kendi yoluna gidebilirsin! Allah'ına otur kalk dua et ki, benim gibi merhametli bir adamın eline düştün!

Küçük Con, doğruldu. Arthur'un değneğinin değdiği yerleri eliyle yoklayarak acısını unutmaya çalışırken:

— Allah için, hani pek merhametliymişsin, dedi. Her tarafım hurda gibi. Kemiklerim, iliklerime kadar sızlıyor. Vallahi, billahi, koca Nottingham bölgesinde bana bu işi yapabilecek bir insan daha yoktur.

Robin, gözlerinden yaş gelene dek bağırdı. Sonra, kendine has neşeli sesiyle:

— Yahu, diye haykırdı. Duvara çarpan şişe gibi yeri boyladı. Her şeyi başından sonuna kadar gördüm. Ama senin bu hâle düştüğünü göreceğimi pek sanmıyordum. Çünkü koca İngiltere'de seni bu hâle sokacak bir ikinci erkek daha yoktur. Emrimi yerine getirmediğin için cezalandırmak üzere seni arıyordum. Fakat sen yeter derecede cezalandın. Bu iyi arkadaş, bir kol boyu mesafeden, sen ağzını açmış aval aval suratına bakarken, güzel bir vuruşla seni yere yuvarlayıverdi. Şimdiye kadar senin bu şekilde yere yuvarlanışını vallahi ilk defa görüyorum!

Robin, neşeli bir sesle bağırarak bunları söylerken, Küçük Con yerde oturuyor ve ağzında acı bir şey varmış gibi suratını ekşiterek efendisine bakıyordu.

Daha sonra Arthur'a dönen Robin:

— Senin adın ne bakalım, arkadaş? diye sordu.

Arthur, cesur bir sesle:

— Blandlı Arthur derler bana, dedi. Peki ya senin adın ne bakalım?

Robin Hood:

— Demek Blandlı Arthur sensin ha! Seni ismen tanıyorum, arkadaş. Adını çok işittim. Geçen Ekim ayında Eli panayırında arkadaşlarımdan birinin kafasını parçaladın. Oralılar ona Nottinghamlı Jack derler. Biz Vill Skathelok diye tanırız. Senin şimdi iyice patakladığın bu zavallı arkadaş koca İngiltere'nin en iyi değnek kullanan adamı olarak bilinir. Adı Küçük Con'dur. Benim adım da Robin Hood.

Arthur sevinçle haykırdı:

— Öyle mi? Sahiden sen o büyük Robin Hood musun? Bu da meşhur Küçük Con mu? Hay Allah, eğer senin kim olduğunu bilseydim, sopamı havaya kaldıracak cesareti dünyada kendimde bulamazdım. Elini ver, ayağa kalkmana yardım edeyim, Küçük Con Hazretleri! Müsaadenle elbisenin tozlarını silkeyim.

Küçük Con, yavaş yavaş ayağa kalkarken:

— İstemem, dedi. Yardıma ihtiyacım yok. Ben kendim kalkarım arkadaş. Sana bir şey diyeyim mi, eğer başındaki o öküz derisi şapka olmasaydı, çoktan öbür dünyayı boylamıştın bugün.

Robin bu sözlere yine kakhahalarla güldü. Arthur'a dönerek:

— Ee, söyle bakalım, dedi. Sen de benim çeteme dâhil olmak ister misin?

Arthur sevinç çığlığı atarak:

— Gerçekten mi? dedi. Beni de çetene alır mısın sahiden? Şaka etmiyorsun ya! Yaşasın eğlenceli hayat!

Arthur, sevinçle yerinden zıplarken çırpınıyordu:

— Benim tam aradığım hayat bu! İneklerin de, öküzlerin de canları cehenneme! Dünyanın sonuna kadar senin peşinden ayrılmam, efendimiz.

Robin, bu defa Küçük Con'a döndü:

— Evet, Küçük Con, dedi. Sen şimdi tekrar Ankester'e doğru yola çıkacaksın. Sen önden gideceksin. Ben de peşinden seni takip edeceğim. Çünkü bir kere daha yolunu şaşırmanı istemem.

Böylece tekrar yola koyuldular.

VİLL GAMVEL, ROBİN HOOD'LA ARKADAŞ OLUYOR

Güneşli bir günde, Robin Hood, Küçük Con ve Arthur ormanda gezintiye çıkmışlardı. Bir süre yürüdüktan sonra bir yamaçta oturup dinleniyorlardı. İşte tam bu sırada, aşağı yoldan ilerleyen bir delikanlı gördüler. Delikanlı çok şıktı. Parmaklarının arasındaki bir gülü çok sık olarak burnuna götürerek kokluyordu.

Küçük Con:

— Herhâlde, büyük baronlardan birinin oğludur! dedi. Zannedirim cüzdanı epeyce kabaraktır.

Robin ekledi:

— Ben de aynı fikirdeyim. Böyle şımarık lord çocuklarının, atalarımızın kanlarıyla suladıkları topraklarla geçinmeleri beni son derece öfkeliyor.

Robin, ayağa fırladı, hendeği sıçrayarak geçti ve ellerini kalçasına koyarak, yabancıyı yolunun üstüne dikildi.

— Hey, sen! diye haykırdı. Dur! Olduğun yerde kal! Bir adım daha atayım deme!

— Cüzdanını uzat, bakayım, içinde neler var? Kanunlarımızın müsaade ettiğinden daha zengin misin değil misin?

Yabancı yumuşak ve nazik bir sesle:

— Arzunuzu yerine getiremeyeceğim için çok üzgünüm. Sana verecek hiçbir şeyim yok.

— Dedigimi yapmadan bir tarafa kıpırdayamazsın! Bu sözlerden sonra, indirmeye hazırlanır gibi elindeki değneği havaya kaldırdı.

Yabancı kederli bir sesle:

— O zaman günah benden gitti, dedi. Ben böyle olmasını istemezdim doğrusu. Korkarım ki, seni öldürmek zorunda kalacağım, zavallı delikanlı!

Bu sözlerden sonra aniden kılıcını çekti:

— Bak, ben adil biriyim. Senden üstün durumda olarak dövüşmek istemem. Kılıcın, benimki gibi sağlam bir meşe çubuğu yanında hiç kalır. Saman sapı gibi fırlatır atarım. Bak, şurada yolun kenarında ağaçlar var. Bir dal kes ve kendini korumaya bak.

Yabancı, o ana kadar elinde tuttuğu ve sık sık kokladığı gülü bir kenara fırlattı, kılıcını kınına soktu ve hızlı adımlarla Robin'in işaret ettiği meşe ağaçlarına doğru gitti. İçlerinden bir tane seçerek, önünde durdu. Uzun uzun kesmeye çalışmadı. Kollarını sıvayarak, sınıksız tuttu. Topuğunu dayayarak kuvvetli bir çekişle ağacı kökünden söküp çıkarttı. Fazla zorlanmışa benzemiyordu. Sonra, gayet sakin bir tavırla ve sessizce, ağacın sürgünlerini kılıcıyla temizledi.

Bunlar olurken, Küçük Con ile Arthur sessizce yabancıнын hareketlerini kolluyorlardı. Arthur, yabancıнын bir çekişte ağacı köküyle söküp çıkarttığını ve birkaç kılıç darbesiyle köklerini temizlediğini görünce, kendini tutamadı. Dudaklarını birbirine yaklaştırarak bir hayret ısılığı çaldı.

— Aman Allah'ım! Galiba zavallı Efendimizin bu adamdan çekeceği var.

İşin doğrusu o gün Robin iyi dövüştü. Yabancıнын kuvvetini ancak bu oyundaki ustalığı ile bastırabiliyordu. Yol toz duman içinde kalmıştı. Küçük Con ile Arthur zaman zaman toz bulutundan başka bir şey göremiyor, sadece sopaların birbirine çarpışının sesini işitiyordu. Nihayet yabancı, Robin Hood'un sopasının tam ortasına öyle bir vuruş vurdu ki, nerdeyse sopa Robin Hood'un elinden düşecekti. İkinci defa vurdu. Robin, darbenin şiddetiyle yere düşer gibi oldu, ama kendini zorla ayakta tutabildi. Nihayet üçüncü vuruşta sadece Robin'in elinden sopası düşmekle kalmadı, kendisi de yere tozların arasına yuvarlandı!

Yabancıнын sopasını havaya kaldırdığını gören Robin Hood:

— Tamam! diye haykırdı. Dur!

Küçük Con ile Arthur, saklandıkları yerden ortaya fırladılar.

Robin, yabancıya dönerek:

— Hey arkadaş, dedi. Senin adın ne bakayım?

— Gamvel.

— Ne? Demek ismin Gamvel, ha! Bu isim kulağıma hiç yabancı değil. Nerden geliyorsun bakalım?

— Maksvild'den geliyorum. Orda doğup büyüdüm. Annemin küçük kardeşini aramaya gidiyorum. İsmi Robin Hood imiş.

Robin Hood, iki elini birden yabancıнын omuzlarına koyarak, sarsmaya başladı:

— Gerçekten mi! Vill Gamvel ha! Ondan başka kim olabilir ki zaten! Seni bu güzel saçlarından tanımam lazımdı. Nasıl, sen beni tanıdın mı delikanlı! Dikkatle bak ve söyle!

— İçimden bir ses, kalbimin sesi senin öz dayım Robin Hood olduğunu söylüyor. Kanım kaynamaya başladı. Evet, evet, eminim ki, aradığım adam sensin!

Bir anda sarmaş dolar oldular ve birbirlerini öpmeye başladılar.

— Allah'ım! Gözlerime inanamıyorum. Bu ne değişiklik! Sekiz on sene önce seni cılız, sıska bir çocuk olarak bırakmıştım. Şimdi, karşımda iri yarı, sağlam yapılı bir delikanlı var. Şimdi söyle, Sir Edvard'dan ve annenden nasıl ayrıldın bakalım?

— Bu acı bir hikâye, dayı. Bir gün, uşak babama saldırmaya kalktı. Daha fazla dayanamadım, dayıcığım. İleri atılarak kulak tozuna indirdim. İnanır mısın dayı? Adamcağız hemen, can verdi Boynu mu ne kırılmış. Öyle dediler.

— Bak, Vill, senin gibi cesur bir insanı gördüğüme pek sevindim. Varlığıyla çetemize şeref verdin. Fakat bundan sonra isim değiştirmen gerekir. En kısa zamanda senin hakkında tutuklama emri kesilir; seni yakalayacak olana mükâfatlar vaat edilir. Bugünden sonra ismin Kızıl Vill olacak.

Robin Hood'un tüm adamları çok sevinçliyidiler. Kendilerini daha güçlü hissediyorlardı. Neşeyle ormana doğru ilerlediler.

ROBİN HOOD, DEĞİRMENCİNİN OĞLUYLA TANIŞIYOR

Sherwood ormanına dönerken, Robin ve üç arkadaşı acıkmışlardı.

Robin:

— Karnım çok acıktı, dedi. Taze bir somunla peynir ve güzel bir bardak şarap Kralların ağzına layık bir ziyafet olur şimdi.

— Benim de karnım açlıktan zil çalıyor, dedi aralarından biri.

Blandlı Arthur:

— Aslında ben bu civarda bazı evleri ve içindekileri tanıyorum, dedi. Param olsaydı, gidip size istediğiniz bu yiyecekleri alıp getirirdim; bir somun, bir kangal peynir ve küçük bir fıçı şarap.

Küçük Con, hemen Arthur'a biraz para verdi. Üçü, yolun kenarındaki sık ağaçların gölgesine çekilerek beklemeye başladılar.

Kısa bir süre sonra, Arthur kucağında büyük bir somun, bir kangal peynir, omuzunda da bir fıçı şarapla döndü. Vill, kılıcını çıkarttı. Ekmeği ve peyniri dört eşit parçaya ayırdı. Hemen yemeğe başladılar.

Neden sonra, Vill, elinde tuttuğu bir parça ekmeğe bakarak:

— İşte bu da kuşların hakkı, dedi ve ekmeği atarak üstündeki kırıntıları silkmeye başladı.

Sonra neşeli şarkılar söylediler. Bir ara Robin, Küçük Con'a sordu:

— Yoldan geçenin kim olduğunu biliyor musun?

Arada bir ormanın civarında gördüğüm değirmenci olacak.

Robin Hood:

— Gelin, şununla biraz dalga geçelim. Sanki adi birer hırsız gibi üzerine atılıp namusuyla kazanmış olduğu paraları zorla elinden alacak-

miş gibi yapalım! Sonra ormana götürürüz, bu güne kadar görmediği şekilde zengin bir ziyafet çekeriz ona. Karnını tıka basa doyurur, nefis içkilerle boğazını yıkarız. Daha sonra da, aldığımız bütün paralarını geri verir ve evine yollarız. Bu fikrime ne dersiniz çocuklar?

Değirmenci, dört arkadaşın gizlendiği ağaçların hizasına gelmişti. Birden bire dördü birden ileri fırlayarak dört bir tarafını çevirdiler.

Robin, Değirmenciye:

— Dur, arkadaş, dedi.

Omzundaki çuvalın ağırlığının tesiriyle yavaş yavaş dönen değirmenci, hepsini ayrı ayrı tepeden tırnağa kadar hayret dolu bakışlarla süzdü.

Robin:

— Ağır yükünü paylaşarak sana yardım etmek isteriz.

— Teşekkür ederim. Fakat yüküm kendi başıma taşıyamayacağım kadar ağır değil!

— Yanılıyorsun. Belki, yanında altın ve gümüş yükün fazladır diye düşünmüştük.

— İstersen üstümü başımı ara. Ne ceplerimde ne de gizli bir yerimde beş para yok.

— Demek öyle? Şimdi bana masal okumaya kalkma. Eğer yanılmıyorsam, bu un çuvalının dibinde saklıdır paraların.

— Hey Arthur, şu çuvalı yere boca et; yemin ederim ki, onların arasında hiç olmazsa bir iki şilin bulursun.

Değirmenci yere diz çökerek:

— Tanrı aşkına, diye yalvarmaya başladı, bütün unumu mahvetmeyin! Size bir faydası olmayacak, ama ben mahvolacağım. Durun, ona dokunmayın. Size torbadaki parayı ben vereyim.

Robin Vill'e göz kırptı:

Doğrulan değirmenci, yavaş yavaş ve istemeyerek çuvalın ağzını çözdü; elini çuvala soktu. Kolları, dirseğine kadar çuvalın içine girmişti. Robin ve arkadaşları etrafında halka olmuşlar, Değirmencinin çuvaldan çıkartacakları altınları merakla bekliyorlardı.

Bu vaziyette, başları çuvala eğilmiş, gözleri Değirmencinin, çuvalın içindeki ellerinde bekliyorlardı. Fakat Değirmenci, parayı arar gibi yaparken, avuçlarını unla doldurmuştu.

— Burada işte, buldum, sevgili paracıklarımı buldum!

Öbürleri, onun ne bulduğunu yakından görebilme ümidiyle başlarını iyice çuvala eğdiler. Değirmenci, avucundaki unları yüzlerine serpti. Hepsinin yüzü gözü, ağzı burnu un içinde kalmıştı, âdeta una gömülmüşlerdi.

Hepsi sağa sola çırpınıyor, yüzlerindeki, gözlerindeki unları silkmeye çalışıyordu. Gözyaşları, sel suları gibi, yüzlerini örten kalın un tabakasının arasından yol açarak yanaklarına dökülüyordu. Onlar daha bunu temizlemeye çalışırken, Değirmenci, bir avuç daha un serpti. Bir avuç daha serpti. Artık, dördü de Nottingham'da dilenen kör dilenciler gibi önlerini göremez olmuşlardı. Üstleri başları un içinde kalmıştı.

Daha sonra değirmenci uzun meşe sopasını kaparak delirmiş gibi etrafına saldırmaya başladı. Sopasını o tarafa bu tarafa sallayarak dördünü de dövmeye başladı. Kendilerini ne müdafaa edecek, ne de kaçacak durumdaydılar. Tak! Tak! Değirmencinin sopası hızla sırtlarına iniyor ve her darbede üzerlerinden bir un tabakası havaya yükseliyordu.

Sonunda Robin bağırdı:

— Dur! Dur! Ben Robin Hood'um.

— Alçak, yalan söylüyorsun. Benim bildiğim Robin Hood, hiçbir zaman namuslu ve dürüst insanları soymaya kalkmaz.

Değirmenci, dört erkeği de ayakta duramayacak hâle gelinceye kadar güzelce dövdü. Arada bir, içlerinden birinin gözlerindeki unu temizlediğini görünce tekrar onun üstüne yürüyor ve bir güzel dövüyordu. Neden sonra Robin Hood belindeki boruyu dudaklarına götürdü ve olanca gücüyle üç defa öttürdü.

Kısa süre sonra Robin'in adamları koşarak geldiler.

Robin, neden sonra, karşısında şaşkınlıkla aptal aptal bakan Değirmenciye dönerek:

— Senin adın ne senin arkadaş? diye sordu.

— Benim adım Miç, dedi. Değirmencinin oğluyum!

— Şimdi, söyle bakalım, şu tozlu değirmeni bırakıp benim çeteme girmek ister misin?

— Dövdüğüm için beni affedecek olursanız, seve seve aranızda katılırım. Sizi tanımadığım için oldu bu!

Robin Hood:

— Tamam, dedi. Bugün Nottingham bölgesinin en kuvvetli iki gencini çeteme almış oluyorum. Hemen ormandaki yerimize gidelim ve bu mutlu olayın şerefine güzel bir ziyafet çekelim.

Robin başta, diğerleri arkasında olmak üzere ormanın yolunu tuttular ve az sonra ağaçların arasında gözden kayboldular.

Çeteciler, o gece ormanda yanan ateşin etrafında toplanmış, yeyip içiyor ve gülüp eğleniyorlardı. Fakat onların içinde eğlenemeyen dört kişi vardı. Bunlar Değirmencinin oğlu Miç'ten yedikleri dayanın şiddetiyle, kemikleri ağrıyan ahbablardı.

ALAN DEL ROBIN HOOD İLE TANIŞIYOR

Bu olaydan sonra iki gün geçmişti. Robin Hood:

— Uzun zamandan beri, kimse bize ziyafete gelmedi, dedi. Vill, sen yanına altı arkadaş seçip al ve Fossa yoluna git! Bak bakalım, bu gece bizimle yemek yiyebilecek biri var mı? Bu arada biz misafirimiz şerefine bir ziyafet hazırlarız. Dur, bir dakika Vill. İki adaş beraber gideceksiniz. Kızıl Vill de seninle beraber gitsin, onun da ormanı tanınması gerekir.

Dört kuvvetli arkadaş seçen Vill, o gece Sherwood'da şerefine ziyafet çekecekleri zengin bir misafir aramak üzere Fossa yoluna doğru hareket ettiler.

Bütün gün öylece yol kenarında beklediler. Yanlarına soğuk et ve birer şişe şarap almışlardı. Öğle olunca, geniş yapraklı ağaçların gölgesine, yumuşak otların üstüne oturarak kendilerine güzel bir ziyafet

çektiler, fakat gizlenip bekledikleri uzun süre boyunca bekledikleri gibi bir misafir yoldan geçmedi.

Akşam olduğu zaman Vill uzandığı yerden kalkarak:

— Burada işler çok kötü bugün, dedi. Bütün gün burada beklediğimiz hâlde, vurulmaya değer bir tek kuş olsun yanımızdan uçmadı! Haydi delikanlılar, hazırlanın ormana dönüyoruz!

Bu emir üzerine, hepsi ayağa kalktı; ağaçların arasından akarak Sherwood'a doğru yola koyuldu. Bir hayli ilerlemişlerdi. En başta giden Vill birden durdu.

— Şişşt! diye susturdu. Durun, arkadaşlar! Bir ses işittim galiba!

Bunun üzerine hepsi tamamen sustu, âdeta nefes almaktan çekinerek kulak kabarttılar. Bir zaman bir şey işitmediler. Uzunca, bir zaman sonra, biri ağlıyormuş gibi zayıf, üzgün bir ses duyuldu.

Başlarında Vill, yürümeye başladılar. Çok kısa bir süre gittikten sonra, küçük bir düzlüğe çıktılar. Bir zamanlar küçük bir derenin aktığı yatakta şimdi oldukça geniş bir göl uzanıyordu. Göl kenarında, bir söğüt dalının altında, otların üstüne yüzüstü yatmış bir delikanlı hüngür hüngür ağlıyordu. Vill'in keskin kulaklarının duyduğu sesler, onun hıçkırıklarıydı.

Vill:

— Selam arkadaş! diye seslendi. Sen kimsin? Bu canım yeşil otları tuzlu gözyaşlarıyla niye yıkıyorsun?

Vill'in sesini duyan delikanlı ayağa fırladı; yayını kaptı, seri bir hareketle bir ok taktı ve bir tehlikeye karşı kendisini müdafaaya hazırlandı.

Delikanlının yüzünü gördüklerinde, çetecilerden biri:

— Ben bu delikanlıyı çok iyi tanırım, dedi. Bu civarda birçok kereler rastladığım bir halk şairidir.

Kızıl Vill, elini omzuna koyarak:

— Herhâlde bir derdin var, zavallı çocuk, dedi. Bizimle gel, belki, senin derdine çare bulacak birini bulabiliriz!

Delikanlı başını öne eğerek, kendisine söylenenleri yaptı ve kederli adımlarla diğerlerinin arasına katıldı.

İlerleyen küçük grup düzlükte görününce herkes başlarını onların geldiği tarafa çevirdi. Merak dolu bakışlarını üzerlerine dikmişlerdi. Böylece delikanlı, iki arkadaşın arasında, doğruca Robin Hood'un önüne getirildi.

Robin, büyük meşe ağacının altındaki yerine oturmuş, Küçük Con yanı başında dikiliyordu.

Robin, gelenleri görünce, ayağa kalkarak:

— Arkadaş, hoş geldin? dedi. Bugün benimle yemek yemeğe mi geldin?

Gördüklerine bir hayli şaşırılmış olan delikanlı, aptal aptal etrafına bakarak:

— Şimdi nerede olduğumu anlar gibi oldum, dedi. Sen Robin Hood'sun değil mi?

— Evet, tam üstüne bastın. Mademki beni tanıyorsun, benimle yemek yemeğe gelenin de ziyafet masraflarını çekeceğinden haberin vardır o hâlde. Herhâlde kesen doludur, delikanlı!

— Hani nerede o kör talih! Ne param var, ne pulum!

Bu sözler üzerine, etraftan bir kahkaha fırtınasıdır koptu. Delikanlı, utancından yerin dibine geçmişti.

Robin Hood, hırsıyla Vill'e döndü:

— Ne oluyor burada? dedi. Getirdiğiniz misafirin parası, pulu yokmuş! Buraya aç doyurmaya mı getirdiniz?

Kızıl Vill olanları anlatınca:

— Pekâlâ, dedi. Senin derdin herhâlde çare bulunmayacak cinsten değil. Adın ne senin?

— Alan Dell, efendim.

— Haydi arkadaşlar, ziyafet sofrasını hazır edin. Hepiniz iş başına. Kızıl Vill'le Küçük Con burada kalsın yalnız!

Herkes işinin başına gidince Robin Hood, yine delikanlıya dönerek:

— Bak, delikanlı! dedi. Şimdi bize derdini anlat. Hiçbir şey gizlemeden, her şeyi olduğu gibi söyle!

Genç adam derdini dökmeye başladı. Rother vadisine gelişini; halk şairi olarak, kâh bir şatoda, kâh bir çiftlikte konaklayarak bütün memleketi yaya dolaşışını; bir çiftlik evinde geçirdiği tatlı bir geceyi; ilbahardaki ilk kar tanesini andıracak kadar güzel ve saf bir genç kızın karşısında şarkı söyleyişini; onun için harp çalıp türkü okuyuşunu; Elen'in sevgi dolu bakışlarla kendisini dinleyişini birer birer anlattı. Sonra, fısıltıyı andıran alçak bir sesle, onun yolunu gözlediğini; arada sırada yolda rastlayışını; fakat bir türlü konuşmaya cesaret edemeyişini; nihayet bir gün Rother nehri kenarında ona aşkını söyleyişini; onun da aşkına karşılık verişini tekrarladı. İşte o gün, bir altı peniliği ortasından bölmüş ve ölünceye kadar birbirlerine sadık kalacakları vaadiyle boyunlarına asmışlardı.

Daha sonra delikanlı, kızın babasının vaziyeti öğrenişi ve kızı kendisinden kaçırışını anlattı. Bir buçuk aydır onu göremiyordu. Nihayet iki gün önce sevgilisinin Sir Stefan isminde bir asille evleneceğini duymuştu.

Robin:

— Sanırım senin derdine bir çare buldum, Alan, dedi. Fakat daha önce bana şunu söyle. Sevgilin kilisede, herkesin önünde, babası hayır dese bile seninle evlenebilecek kadar cesur mudur?

— Tabii, dedi. Bu cesareti gösterebilir!

— Peki, ben onun babasını o hâle sokacağım ki, sizi karı-koca olarak tanıyacak. Öyleyse elini ver, Alan, dedi. En çok sevdiğim insanın başı için yemin ederimi ki, şu iki gün içinde Elen'le seni başgöz edeceğim!

ROBİN HOOD VE RAHİP

Çok eskiden beri, Robin Hood ile arkadaşları sabahleyin mümkün olduğu kadar erken kalkarlardı. Özellikle yaz sabahları, güneşin doğuşunu seyretmek ve minik kuşların tatlı tatlı ötüşlerini dinlemek onların çok hoşuna giderdi.

Ertesi sabah Robin Hood:

— Şimdi ben, daha önce bahsettiğim Fountain Abbey rahibini bulmaya gidiyorum, dedi. Yanıma dört arkadaş alacağım: Küçük Con, Kızıl Vill, David ve Arthur. Diğerleri burada kalacak. Ben yokken, yerime Vill bakacak.

Üzerine zırlı bir ceket giyen Robin, başına da pırl pırl bir miğfer taktı. Belinde çok parlak bir kılıç asılıydı. Bu hâliyle pek yakışıklıydı. Kımlıdadıkça, madene çarpan güneş pırl pırl aksediyordu. Robin Hood daha sonra üzerine yeşil çuha bir elbise geçirdi ve dört arkadaşıyla birlikte yola çıktılar.

Kızıl Vill gidilecek yeri bildiği için başa geçmişti. Çok uzun süre yürüdüler, derelerden, patika yollardan geçtiler ve sonunda karşlarına dar bir orman patikası çıktı. Nihayet, çakıl taşlı suları berrak bir dereye vardılar. Derenin kenarını takiben ilerleyen yoldan köylüler, pazara yiyecek taşıyan at arabaları gidip gelirdi. Fakat yaz günü öğle sıcağında ne bir araba, ne de insan görmek mümkündü. Yolun aşağısında ve yukarısında derenin suları taşlardan taşlara sıçrayarak neşeyle akıyordu.

Bu şakrak ve suları berrak derenin yanındaki yoldan bir hayli gittikten sonra Kızıl Vill:

— Reis, dedi. Şu gördüğün nehrin karşı sahilinde, ağaçların arasında gizlenmiş küçük bir kulübe vardır: İşte bizim rahip orada oturur. Seni oraya götüreceğim

Robin Hood, birdenbire durarak:

— Buna gerek yok, dedi. Doğrusu bir dereden geçeceğimi bilseydim, bu elbiseleri giymezdim! Ama artık zararı yok. Şeker değilim ya, suya girince eriyeyim! Fakat sen burada kal, delikanlım. Bu maceraya tek başıma atılmak istiyorum. Bununla beraber, kulağınız bende olsun. Boru çaldığımı duyarsanız, hemen gelirsiniz.

Robin Hood, bu sözlerden sonra, yola yalnız başına devam ederek dört arkadaşını orada bıraktı.

Robin, arkadaşlarını görmesine mani olan dönemece henüz gelmişti ki, birdenbire durdu. Bir takım sesler duyduğunu zannetmişti. Olduğu

verde durarak kulak kabarttı. İki kişi karşılıklı konuşuyorlardı sanki. Fakat ikisinin de sesi birbirine benziyordu. Sesler, nehrin kenarından geliyordu. Yol, bu kısımda nehirden yüksekte ve dikti.

Sesler kesilince Robin, kendi kendisine:

— Doğrusu hayret edilecek şey, dedi. Muhakkak ki, iki erkek konuşuyor. Ama sesler birbirine o kadar benziyor ki. Vallahi, billahi, şimdiye kadar birbirine bu kadar benzeyen ses işitememiştim. Seslerinden anladığıma göre, sahipleri iki kardeş olacak! Şimdi gidip bu esrarı çözmeliyim!

Robin Hood, böyle diyerek yavaş yavaş yolun kenarına yaklaştı. Otların üstüne uzanarak, aşağıya baktı.

Nehrin kenarı serin ve gölgelikti. Aşağıda, geniş sırtını söğüt ağacının gövdesine dayamış, esmer bir adam oturuyordu. Yanında başka kimse yoktu. Kafası, top gibi yusuvarlak ve alınına kadar uzanan siyah kıvrıkcık saçlarla örtülü idi. Boynu, ayı ensesi gibi kalın; yanakları elma gibi kırmızıydı. Kılıf alınının altında, oyuklarında cıvı cıvı dönen bir çift gümüş rengi gözleri vardı. O kadar canlı ve neşeli bir insandı ki, yüzünü kim görse, gülmekten kendini alamazdı. Çelik miğferi yanı başında yerde duruyordu. Ayaklarını iki yana açmıştı. Ayaklarının arasında kocaman bir kâse içinde yemek vardı. Sağ elinde kocaman bir ekmek tutuyor ve ikide birde ağzına götürüp dişleriyle kopartıyordu. Robin, kendi kendisine:

— Yemin ederim, İngiltere'nin en güzel yerinde, en güzel manzaralar karşısında kendisine dünyanın en güzel ziyafetini çekiyor! Ben başka biri daha var sanmıştım, demek kendi kendine konuşuyormuş!

Böylece Robin uzandığı yerden Rahibi seyre başladı. Rahip, seyre-dildiğinden habersiz, iştahla yemeğini yedi. Nihayet yemeği bitirdi, yağlı ellerini yanı başındaki otlara sildi. Sonra sanki biriyle konuşuyormuş gibi konuşmaya başladı. Sorduğu suale yine kendisi cevap veriyordu.

— Sen dünyanın en tatlı insanısın, sevgili delikanlım! Bir delikanlının sevgilisini sevdiği kadar ben de seni seviyorum! Bunu herkesin yanında tekrarlamaktan çekindiğim içindir ki, kimsenin işitemeyeceği burada

söylüyorum! Doğrusunu istersen, senin beni sevdiğin kadar ben de seni seviyorum. Eh, şimdi biraz boğazını ıslatmak istemez misin? Yoo, önce sen buyur delikanlım, önce sen! Dudaklarınla yudumla. Rahip, sözlerinin burasında, sağ elindeki içki şişesini sol eline aktarmıştı.

Bütün bunlar olurken, Robin Hood, uzandığı yerden rahibin hâlini seyrediyor; gülmemek için eliyle ağzını kapatıyordu. Çünkü böyle komik bir manzarayı, bütün Nottingham bölgesine değışmezdi.

— Sevgili delikanlım, bana bir şarkı söylemez misin? Şarkı bilmiyorum. Bugün sesim kısık. Rica ederim, benden şarkı söylememi isteme. Kurbağa gibi korkunç ses çıkarmamı mı iştirmek istersin? Yok, senin sesin çok güzeldir, rica ederim, bir şarkı söyle. Böyle güzel bir ziyafetten sonra insanın canı şarkı dinlemek ister. İyi ama, ben böyle güzel kaval çalan bir insanın karşısında nasıl şarkı söylerim? Ama mademki bu kadar ısrar ediyorsun, senin güzel hatırını kırmak istemem. Elimden geldiği kadar kulaklarını tırmalamamaya çalışacağım! Fakat bir teklifim var, ikimiz birlikte söyleyelim. Nasıl, ben delikanlının yerine söyleyeyim, sen de genç kızın yerine söyle olur mu? Pek bilmiyorum ama söylemeye çalışacağım.

Böyle konuşarak, Rahip önce erkek yerine sesini kalınlaştırarak, sonra kız yerine sesini incelterek söylemeye başladı.

Şarkının sonuna doğru Robin, artık kendisini daha fazla tutamıyarak kahkahayı koyuverdi. Sonra, Rahip'in söylediği şarkıyı onunla birlikte söyledi.

Hep beraber koro hâlinde söylüyorlardı artık. Şişko Rahip Robin Hood'un kahkahasını duymamış ve sanki şarkıya iştirakinden haberi yokmuş gibi yarı kapalı gözlerini önüne dikmiş, şarkının temposuna uyarak başını sağa sola sallayıp duruyordu. Nihayet şarkının sonuna doğru, ikisinin sesi de, bir kilometre öteden duyulacak kadar yükselmişti! Son mısra biter bitmez Rahip yerinden fırladı, kılıcını aldı, miğferini kapıp kafasına geçirerek haykırdı:

— Burada bir casus mu var? Çık karşıma, şeytanın bir ev kadınının pazar günleri pişirdiği et gibi seni parça parça edeyim!

Robin Hood:

— Böyle olmaz, dedi. O kılıcı yerine koy arkadaş!

Sözlerinin hemen arkasından nehrin kenarına atladı ve Rahibin yanına geldi.

— Acaba iyi bir tesadüf eseri, şişenin dibinde birkaç yudum olsun içki kaldı mı ki?

Rahip sert bir sesle:

— İşin doğrusu, gelmene müsaade edilmeyen bir yere elini kolunu sallayarak girip, korkusuzca içki istiyorsun! Dua et ki, ben susayan birinden içki sakınacak insanlardan değilim. Varsa al iç!

Şişeyi Robin Hood'a uzattı.

Robin, fazla gürültü etmeden, şişeyi dudaklarına götürdü, başını arkaya dikerek, üç yudum içti. Bu sırada şişko Rahip meraklı bakışlarını Robin'in üstünden ayırmıyordu. Robin, şişeyi ağzından çeker çekmez; elinden kaptı. Salladı, sonra güneşe tuttu, sonra tekrar Robin Hood'a bakarak şişeyi başına dikti. İndirdiğinde şişenin içinde bir şey kalmamıştı.

Robin, gülerek:

— Aziz peder, buraları iyi bilir misin? diye sordu.

Rahip, kuru bir sesle:

— Öyle sayılır! dedi.

— Fountain Abbey diye bir yer biliyor musun?

— Öyle sayılır!

— O hâlde, Aziz Peder misin, nesin, her ne ise, Fountain Abbey Rahibini de tanırsın herhâlde?

— Öyle sayılır!

— O hâlde, arkadaş, bu adı geçen rahip, nehrin acaba bu tarafında mı, yoksa karşı tarafında mı oturur?

Rahip duraklayarak cevapladı:

— Bu soru pek akıllıca değil işte, dedi. Sana tavsiye edeyim, bunu kendi beş duyun yardımıyla bul, öğren.

Robin, düşünceli gözlerini Şişko Rahibe dikerek:

— Kendim bulup öğrenmek isterdim, dedi. Karşı kıyıya geçip bu Rahibi kendim bulmak elbette çok isterdim.

Rahip, dindar bir sesle:

— Bak, senin gibi güçlü kuvvetli bir gencin, kendi işini yapmak isteyişi iyi niyet sahibi olduğunu gösterir ki, bu senin namına hayırlı bir şeydir. Benim yanımdan çık git, arkadaş. Nehir herkese açıktır. İsteyen geçer, isteyen geçmez!

Robin Hood:

— Onu ben de biliyorum, aziz peder, dedi. Fakat görüyorsun, bugün en iyi elbiselerimi giymişim ve ıslanmak istemiyorum. Omuzlarının geniş ve kuvvetli olduğunu görüyorum. Beni karşıya geçirmeye cesaretin yok mu?

Rahip öfkeyle ileri atıldı:

— Seni gidi seni! Ah, ne diyeceğimi bilemiyorum bir türlü. Sana ne desem şimdi? Benim gibi bir din adamından utanmadan seni karşıya geçirmemi istiyorsun ha! Yemin ederim...

Rahip, birden sustu. Sonra yavaş yavaş öfkesi geçti ve gözleri yine eskisi gibi yuvalarında cıvıl cıvıl dönmeye başladı.

Tekrar dindar bir sesle:

— İyi de, niye geçirmeyecek mişim? dedi. Mukaddes azizler hiç sırtlarında nehirden adam geçirmemiş midir? Benim gibi zavallı bir din adamı niye aynı şeyi yapmasın. Gel peşimden yabancı. İstedğini yerine getireceğim!

Böyle diyerek Rahip nehrin kıyısına ilerledi. Keskin kılıcını belinden çıkartıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Sonra, Robin Hood'un binebilmesi için sırtını eğdi. Birden doğrularak:

— Aklıma geldi, dedi. Kılıcın ıslanacak. Ver de benimkinin yanında, koltuk altımda saklayayım!

— Sağ ol, aziz peder, dedi. Sana daha fazla yük olmak istemem!
Yumuşak bir sesle karşılık verdi rahip:

— Benim gibi bir adamın içi rahat eder mi sanıyorsun? Sana söylediğim gibi ver kılıcını. Eşyalarının ıslanmaması benim için bir izzeti nefis meselesidir!

Onun bu sözleri üzerine, Robin Hood, daha fazla naz etmeden, belinden kılıcını çıkarttı ve Rahibe uzattı. Rahip, bir kere daha Robin Hood'un çıkabilmesi için sırtını eğdi. Robin, biner binmez suya girdi, etrafına suları sıçratıp, durgun suda gittikçe büyüyen halkalar bıraka bıraka yürümeye başladı. Nihayet öbür kıyıya vardı. Robin, yavaşça sırtından yere atladı.

— Çok teşekkürler Aziz peder. Sen hakikaten iyi kalpli ve dindar bir adammışsın. Lütfen kılıcımı ver, bir an önce gideyim. İşim acele!

Bunun üzerine, şişko Rahip, uzun uzun Robin Hood'u süzdü. Başını bir yana eğmiş, bakışlarını Robin Hood'un suratına dikmişti. Nihayet gözünü kırparak, tatlı bir sesle:

— İyi de delikanlı, dedi. İşinin acele olduğunu söylerken, hiç benim durumumu düşünmüyorsun? Sen maddeci, ben de ruhçu bir insanız. Sonra, benim işlerim nehrin öbür kıyısında görülecek cinstendir. Daha ilk bakışta senin iyi bir genç olduğunu anladım. Üstünün başının ıslanmasına acıdım. Buraya gelirken ben de ıslandım. Eğer işimi görmek için karşıya geçerken yine nehirden geçmeye kalkarsam, öyle geliyor ki, mafsal ağrılarım uzun zaman kendime gelemeyeceğim. Mademki, ben senin arzunu gık demeden yerine getirdim, şimdi sen de benim arzumu yerine getirerek, beni geri götürürsün. Görüyorsun ya, bugün doğum günü olan mukaddes rahip Aziz Godik, bana iki kılıç birden vermiş, sana hiç vermemiş! Bunun için, hiç itiraz etmeden sözümü dinle ve beni geri götür.

Robin, dudaklarını ısırarak bir göğe baktı, bir de yere:

— Çok kurnaz bir adammışsın sen! dedi. Sahtekârın biriymişsin! Rahiplikle alakan bile yok. Fakat hata bende... Daha ilk görüşte bunu anlamalıydım!

Rahip, Robin Hood'un sözünü keserek:

— Yoo! dedi. Böyle şeyler söyleme! Koltuğumun altındaki kılıçlar batmaya başladı!

Robin:

— Böyle konuşma, Rahip efendi, dedi. Kaybeden taraf istediğini söyleyip, hırsını almakta serbesttir. Kılıcımı ver. Seni geri götürmeye söz veriyorum. Kılıcımı sana karşı kullanmayacağımdan emin olabilirsiniz.

Rahip:

— Gel haydi! dedi. Senden korkum yok. İşte kılıcın, al! Kendini de hazır et, karşı tarafta acele işim var!

Böylece, Robin Hood, tekrar kılıcını aldı; sırtını eğerek Rahibin binmesini sağladı.

Aslında Robin Hood'un sırtındaki yük, biraz önce Rahibin taşıdığı yükten çok daha ağırdı. Üstelik Robin, buradan ilk defa geçtiği için, nerenin derin, nerenin derin olmadığından da habersizdi.

Robin Hood, sırtındaki yükün ağırlığıyla kan ter içinde kalmıştı. Bu sırada ise, Rahip durmadan topuklarıyla Robin'i tekmeliyor ve ağzına gelen bütün kötü sözleri birbiri arkasına sıralıyordu. Robin, bu küfürleri sabırla dinlerken boş durmuyordu. El yordamıyla Rahibin belindeki kılıcın kemerini bulmuş ve yavaş yavaş gevşetmeye başlamıştı. Nihayet, nehrin karşı tarafına vardıkları zaman, kılıcının kemeri Rahip farkında olmadan tamamen açılmıştı. Robin, kıyıya ayak basar basmaz, Rahip sırtından atladı ve bu sırada Robin, seri bir el hareketiyle kılıcı kınıyla birlikte kavradı. Şişko rahip silahsız kala kalmıştı!

Robin nefes nefese, alnında biriken iri ter tanelerini koluyla silerken:

— İşte şimdi elime geçtin, dedi. Biraz önce sana iki kılıç birden verip beni silahsız bırakan azizin, şimdi bana iki kılıç birden verip, seni silahsız bıraktı! Şimdi beni geri götürmezsen, hem de çabucak, yemin ediyorum ki, vücudunu süzgece çeviririm!

Rahip, bir zaman ağzını açıp bir şey demedi. Sadece dik dik Robin'e bakıyordu. Nihayet:

— Senin pek akılsız olmadığını anlamıştım zaten, dedi. Ama bu kadar kurnaz olduğunu bilmezdim. Sözünde durup beni sırtında taşıydın. Kılıcımı ver, yemin ederim ki, sana karşı kullanmayacağım ve seni karşı tarafa taşıyacağım!

Bunun üzerine Robin Hood'un verdiği kılıcı, Rahip beline taktı ve bu defa kemerini bağlarken, çözülmemesi için dikkat etti. Sonra, bir kere daha paçalarını sıvayarak, Robin'i sırtına aldı ve Robin Hood, kahkaha-dan kırılırken, sessizce suya girdi. Suyun en derin olduğu kısma, nehrin tam orta yerine varmıştı ki, durdu, ellerini aniden kaldırıp omuzlarını silkerek, Robin'i buğday çuvalı gibi, tepesi üstüne suya dikiverdi!

Robin Hood, büyük bir gürültüyle, nehrin dibini boyladı. Rahip, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sakin sakin kıyıya doğru yürürken:

— Biraz serinle! dedi. Belki iyi gelir!

Bu esnada, suda çırpınan Robin Hood, nihayet ayakları üzerinde doğrulabilmişti. Şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Sular, dereler gibi yüzünden aşağıya süzülüyordu. Robin, kulaklarındaki suyu silkti ve aklını başına topladı. Bu arada şişko Rahip kıyıya varmış ve ona bakarak kahkahalar atıyordu. Robin, birden çılgına döndü.

— Alçak! diye kükredi. Olduğun yerde dur, bir adım atayım deme! Senin peşini bırakacak değilim. Bunu senin yanına koymam! Hem de hemen şimdi bu işi yapmazsam, belki bir daha vakit bulamam!

Robin Hood, suları sıçrata sıçrata kıyıya doğru ilerledi. Şişko Rahip:

— Hiç bu kadar telaşa gerek yok! diye seslendi. Korkma! Bir yere gidecek değilim. Burada seni bekliyorum! Eğer sana bugün pes dedirtmezsem, yazıklar olsun bana!

Robin, kıyıya varınca sözle daha fazla vakit kaybetmeden, elbisesinin kollarını sıvamaya başladı. Cüppesinin kol ağzlarını dirseklerine kadar sıvayan Rahibin, yaşlı bir ağacın gövdesini andıran odun gibi kalın kolları görüldü, işte o zaman Robin, o ana kadar fark etmediği bir şeyi gördü: Rahip, cüppesinin altına çelik zırh giymişti!

Robin, kılıcını çekerek:

— Hey arkadaş, kendini kolla! diye haykırdı.

Kılıcını çoktan çekmiş ve hazır bekleyen şişko Rahip:

— Buyur gel, dedi. Geleceğin varsa, göreceğin de var!

Artık çene yapmadan birbirlerine girdiler. Korkunç ve çetin bir mücadele başladı. Kâh ileri girip, kâh gerileyerek, kâh sağa, kâh sola kayarak dövüştüler. Doğrusunu isterseniz, bu uzun sopalarla yapılan değnek dövüşü kadar eğlenceli bir spor değil, bir ölüm kalım mücadelesiydi. Böylece, bir saat, belki daha da fazla dövüştüler. Bununla beraber, bütün bu dövüş sırasında ikisinin de burnu kanamamıştı.

Nihayet Robin Hood:

— Dur arkadaş; diye haykırdı.

İkisi birden kılıçlarını indirdi.

Alnında biriken iri ter tanelerini silen Robin:

— Tekrar başlamadan önce bir şey istiyorum senden, dedi.

Dövüşleri o kadar uzamış ve Robin öylesine bitkin düşmüştü ki, böyle kuvvetli ve cesur bir insanın kolay kolay dövülmeyeceğine aklı kesmişti. Üstelik kendisi de dayak yemek istemiyordu.

Rahip:

— Evet, ne istiyorsun benden? diye sordu.

Robin Hood:

— Tek bir şey, dedi. Müsaadenle şu boruyu üç defa öttüreyim!

Rahip, kaşlarını çatarak dikkatle Robin'e baktı:

— Bunun içinde bir iş olacak, dedi. Bununla beraber, senden korkan senin gibi olsun! İstediyini yerine getirmene müsaade ediyorum. Yalnız senden sonra üç defa da ben bu kavalı çalacağım!

Robin Hood:

— Tamam, anlaştık, dedi, başlıyorum!

Sonra, gümüş boruyu dudaklarına yaklaştırdı ve üç defa öttürdü.

Bu sırada Rahip dikkat kesilmiş, ne olacağını merakla bekliyordu. Şövalyelerin, ava çıktıklarında şahinlerini geri çağırmak için kullandıkları gümüş kavali, parmakları arasında evirip çeviriyordu.

Borunun üçüncü ötüşünün vadideki akisleri henüz kaybolmamıştı ki, yeşil çuha elbiseli, güçlü kuvvetli dört genç koşarak dönemeci döndü. Her birinin elinde yayı ve hemen atacak şekilde okları hazırды.

Rahip:

— Ne! diye haykırdı. İstedığın buydu, değil mi, hain! O hâlde kendini kolla!

Bu sözlerden sonra, gümüş kavali dudaklarına yaklaştırarak öttürdü.

Aniden yolun karşı tarafındaki çalıların arkasında bir hışırtı oldu ve dört iri tazı ortaya sıçradı. Rahip, Robin Hood’u işaret ederek, emirler yağdırmaya başladı.

— Ye onu Tatlı Dudak! Ye onu Boğaz! Ye onu, Güzel! Ye onu Zehirli Diş!

Bereket versin, yolun kenarında, ağaçlar vardı da, Robin Hood, bir sıçrayışta kendisini bu tehlikeden kurtardı. Yoksa hakkında pek hayırlı olmayacaktı! Daha “Üstadımız Gaffar” demesine vakit kalmadan, tazılar üstüne çullanacaklar ve param parça edivereceklerdi! Robin Hood’un yalnızca, kılıcını atarak ağaca sıçrayacak kadar az vakti vardı. Tazılar ağacın etrafına birikmiş, karşılarındaki sanki bir kediymiş gibi hırıldaşıp duruyorlardı. Fakat Rahip, köpeklerine bir bir emir verdi. Gördükleri manzara karşısında hayretler içersinde kalan dört genci göstererek:

— Ye onları, haydi! diye bağırdı.

Tazılar, çalılarının arasından fırladıkları gibi, dört gencin üstüne atıldı. Onların hızla üzerine geldiğini gören gençler, Kızıl Vill hariç, hemen oklarını yaylarına gerip attılar.

Tam bu anda, eski halk türkülerine bakılırsa, inanılmayacak bir şey olmuş ve tazılar, oklardan sıçrayarak kurtulmuş, yanı başlarından geçmekte olan okları sonra dönüp ağızlarıyla tutarak kırmışlardı. Eğer Kızıl Vill, arkadaşlarının önüne geçerek, bütün hızıyla üzerine gelen köpekleri durdurmasaydı, muhakkak ki, dört gencin de eceli gelmiş demektir.

Kızıl Vill:

— Ne o Zehirli Diş, diye bağırdı. Dur bakayım, Güzel! Otuz Boğaz! Ne var, ne oluyorsunuz?

Köpekler Kızıl Vill'in sesini işitince birden durakladılar. Sonra doğruca yanına gelerek elini yalamaya, ayaklarına sürtünmeye başladılar. Arkadaşları tehlikenin geçtiğini anlayınca, tazıların etrafında sevinçle sıçradıkları Kızıl Vill'in yanına seğirtti.

Şişko Rahip:

— Bu da ne demek? Nasıl olur? Sen sihirbaz mısın? Bu kurtları nasıl kuzuya çevirdin? diye bağıırıp duruyordu.

Tazılar, hâlâ Kızıl Vill'in etrafında dönüyordu.

— Aman Allah'ım! Gözlerime inanamıyorum! Yoksa hayal mi görüyorum? Efendim, Vilyam Gamvel'in bu adamların arasında işi ne?

— Hayır, Tak, dedi. Hayal görmüyorsun, hakikat bütün bunlar! Ama artık benim adım Vilyam Gamvel değil, Kızıl Vill. Bu da benim, şimdi yanında kaldığım sevgili dayım Robin Hood.

Rahip, biraz canı sıkılmış gibi bir ifadeyle koca elini Robin Hood'a uzatarak:

— Adını çok işittim, dedi. Ama doğrusunu istersen, seninle günün birinde böyle kavga ederken tanışacağımı rüyamda görsem inanmazdım! Senden özür dilerim.

Küçük Con:

— Aziz Peder, dedi. Doğrusunu istersen, Kızıl Vill'in seni ve köpeklerini tanıdığı anda Tanrıya nasıl şükrettiğimi kelimelerle anlatamam! Okumun hedefini bulamayıp, köpeklerin olanca hızlarıyla üzerime geldiklerini görünce, hakikati söylemek gerekirse, kalbimin durur gibi olduğunu sandım.

Rahip, kederli bir sesle:

— Tanrıya şükretmekte haklısın, dedi. İyi ama, Vill, senin Sherwood ormanında işin ne?

Kızıl Vill:

— Ne o Tak? diye sordu. Yoksa babamın uşağıyla aramızda geçen o olayı unuttun mu?

— Evet! Onu biliyorum. Ama senin bu yüzden saklandığından haberim yoktu. Allah'ım ne günlere kaldık! Böyle ufak bir şey için, bir asil delikanlı nelere katlanıyor, yarabbi...

Robin Hood:

— Çocuklar, vakit kaybediyoruz, dedi. Ben daha o rahibi arayıp bulacağım!

Kızıl Vill, şişko Rahibi işaret ederek:

— Dayıcığım, uzağa gitmene ne gerek var! Rahip burnunun dibinde duruyor işte, dedi.

Robin Hood:

— Hey Tanrım! diye haykırdı. Benim bütün gün aradığım ve başımı derde soktuğum adam bu mu?

Şişko Rahip:

— Evet, benim, dedi. Kimi bana Fountain Deyl, kimi Fountain Abbey Rahibi der; kimi de yalnızca Rahip Tak, der geçer!

Robin Hood:

— Söylediğin son isim benim de hoşuma gitti, dedi. Dile daha kolay geliyor. İyi ama beni öyle oyalanacağına aradığım; adamın, kendin olduğunu neye söylemedin?

Şişko Rahip:

— Sen bana bir şey demedin ki, dedi. Peki, benden ne istiyorsun?

Robin Hood:

— Vakıt ilerliyor, geç kalmayalım, dedi. Burada çene çalarak vakit kaybetmeyelim! Bizimle beraber Sherwood'a gel. Sana yolda her şeyi anlatırım!

Bunun üzerine, köpekler de peşlerinde olmak üzere Sherwood'a doğru yola çıktılar. Ormana vardıkları sırada vakit çoktan gece yarısını geçmişti.

ROBİN HOOD İKİ SEVGİLİYİ EVLENDİRMEK İSTİYOR

Sonunda Robin Hood'un güzel Elen ile Alan'ı evlendirmeyi vaat ettiği gün gelmişti.

Sabah kahvaltısından sonra Robin Hood:

— Artık bugünkü çok önemli işimize başlamanın vakti geldi, dedi. Sanıyorum yardıma ihtiyacım olur. Yanıma yirmi arkadaş alacağım. Kızıl Vill, ben yokken sen burada kalıp yerime reislik edeceksin!

Bu sözlerden sonra Robin Hood, çete arkadaşlarını birer birer gözden geçirmeye başladı. Gençlerin her biri, Robin'le gitmek için can atıyordu. Robin, canının istediklerine sıradan ayrılıp yana geçmesini söylüyordu. Böylece, adamlarının içinden en iyi ve kuvvetli yirmi genci seçti. Küçük Con, Vill ve adı geçen bütün cesur çeteciler kafileye dâhildi. Seçilenler sevinçle havaya zıplayıp, yaylarını ve oklarını hazırlarlarken, Robin Hood ağaçların arasında gözden kayboldu. Az sonra halk şairi kıyafetinde görüldü. Omzuna bir de harp asmıştı.

— Küçük Con, Sana iki torba vereceğim. Onları cebinde taşıyacaksın. Emin bir yerde bulunması lazım. Ben bu kıyafette onları iyi muhafaza edemem, belki!

Arkadaşlarıyla birlikte Robin Hood tatlı tatlı konuşup, neşeli şarkılar söyleyerek ve kahkahalarla gökleri çınlatarak Emmet'li bir zenginin büyük malikânesinin bir parçası olan, düğünün yapılacağı kiliseye vardılar. Kilisenin tam karşısında, yol boyunca uzanan bir taş duvar vardı. Duvarın hemen arkasında ağaçlar göze çarpıyordu. Duvarın üstündeki yabani kır çiçeklerinin tatlı kokuları havayı dolduruyordu.

Robin Hood:

— İçimizden biri nöbet bekleyecek ve kiliseye birinin geldiğini görür görmez bana haber verecek. David, bu gözcülük vazifesini sana veriyorum. Haydi, duvarın üstüne sıçra!

Aradan epeyce zaman geçmiş, Robin Hood'un yine sabrı tükenmişti. David'e neler gördüğünü sordu. David:

— Şu anda ihtiyar bir rahip tepeden iniyor. Elinde bir deste anahtar var. Hele bak! Kilisenin kapısına doğru geliyor.

Robin Hood, ayağa sıçradı. Horlayarak uyuyan Rahip Tak'ı omzundan sarstı.

— Bak, orada meslektaşın var. Git, konuş ve kiliseye gir ki, seni aradığımda orada olabilsin! Bu arada Küçük Con, Vill ve ben de peşinde olacağız.

Böylece Rahip Tak, duvara tırmandı, yolun karşısına geçerek hâlâ elindeki anahtarlarla kapıyı açmaya çalışan Rahibin yanına vardı.

— Merhaba! Kardeşim! Müsaadenle sana yardım edeyim, diyerek, ihtiyar Rahibin elinden anahtarları aldı ve bir çevirişte kapıyı açtı.

— Şey, yanlış duymadıysam, bugün burada çok esaslı bir düğün olacakmış! İzin verirsen ben de bir köşeye çekilip bu güzel düğünü göreyim!

— Hoş geldin, kardeşim buyur!

Bu sırada halk şairi kıyafetinde Robin Hood, boynunda harpı asılı ve yanında Küçük Con ile Vill olduğu hâlde, içeri girdi, Robin hemen kapıya yakın bir sıraya ilişti.

Böylece, kapıya yakın oturan Robin bulunduğu yerden yoldan geçenleri görebiliyordu. Bir zaman sonra dört atlinin yavaş yavaş geldiğini gördü. Bunlar yüksek sınıf kilise memurlarıydı.

Aralarından birisi alay ederek:

— Selam arkadaş, dedi. Pek cicili bicili giyinmişsin! Kimsin sen?

Robin Hood:

— Kuzeyden gelen bir Ozan, dedi. Koca İngiltere'de benim gibi güzel harp çalan biri daha yoktur. Başpapaz Hazretleri, doğrusunu söylemek

gerekirse, ben harpımla nice şövalye ve asillere istemedikleri hâlde göbek attırmışımdır. İşte benim harpım böyle sihirlidir! Sayın Başpapaz hazretleri. Bu günkü düğünde çalmama müsaadenizi istiyorum. Söz veriyorum, bugün çalarsam, geline evlendiği erkeği, iki insanın birbirini sevebileceği kadar çok sevdirteceğim!

— Sen bu dediğini yapabilir ve Zavallı yeğenim Stefan'ı büyüleyen genç kıza, evleneceği erkeği sevdirtebilirsen, ben de sana bu iyiliğine karşılık olarak istediğini veririm. Ama daha önce bana ustalığını göster arkadaş!

— Yoo, dedi. Bir başpapaz da emretse, ilhamım gelmeden çalamam! Ancak gelinle güveyin karşısında çalabilirim!

Başpapaz dişlerini gıcırdatarak Robin'e baktı:

— Seni küstah! dedi. Benimle nasıl bu şekilde konuşmaya cesaret edebiliyorsun? Bununla beraber sana ihtiyacım olduğu için tahammül edeceğim. Hele bak. Yeğenimiz Sir Stefan ile müstakbel eşi geliyorlar!

Atından yere atlayan Stefan, arabanın yanına koştu. Elini uzatarak Elen'in inmesine yardım etti. Robin Hood, Elen'i dikkatle süzdükten sonra, Stefan gibi bir asil şövalyenin, basit bir köylü kızını niçin bu kadar almak istediğini daha iyi anladı. O ana kadar gözleri böyle güzel bir kız daha görmemişti. Bununla beraber, kızcağız, kopartılmış beyaz bir zambak gibi solgun ve ölüydü. Boynunu bükmüş bir hâlde ve kederli bir yüzle kiliseye girdi. Stefan, elinden tutmuş, ona yol gösteriyordu. Gözlerini Robin Hood'a diken Başpapaz:

— Haydi, ne duruyorsun? dedi. Çalsana!

Robin Hood, sakın bir sesle:

— Yoo, dedi. Henüz erken. Ben çalacağım zamanı bilirim!

Şövalye ile Güzel Elen, nikâhın kıyılacağı yere gelmişlerdi. Başpapaz yerini aldı, kitabını açtı. Bu sırada zavallı Elen, ümitsizlik içersinde, tazıların arasında kalmış yavru bir tavşanın ürkekliğiyle sağından solundan yardım umuyordu. İşte, tam bu sırada Robin ileri sıçradı ve gelip tam gelinle güveyin arasında durdu.

— Hele, dur, şu kıza bir de ben bakayım, dedi. Bizim burada ne işimiz var? Bu kadar güzel bir gelinin yüzü şu anda böyle soluk mu olmalı? Bu kızın yanaklarında şimdi güller açmalıydı! Mademki açmadı, bu nikâh kıyılmaz! Sen bu kadar yaşlı bir şövalye, o bu kadar genç bir kız! Onun kendine münasip eş olacağını mı sanırsın? Sana bir şey diyeyim mi, bu işin sonu fos şövalye! Çünkü kızın gönlü sende değil, başkasında...

Robin'in sözleri herkesi şaşırtmıştı. Kimse ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Başlarında Alan olduğu hâlde on sekiz güçlü kuvvetli, yeşil çuha elbiseler giymiş genç içeriye doldu.

Robin Hood:

— İşte güzel Elen'in evleneceği erkek burada. Bu ikisi evlenecek, aksi hâlde birkaçınızın başına felaket kuşu konacaktır.

Şövalye, adamlarını etrafına toplayarak kapıya doğru ilerledi. Çeteciler susmuşlardı. Rahip Tak, oturduğu yerden sarkarak şövalyenin arkasından seslendi:

— Haydi, güle güle, şövalye efendi! İhtiyar bunakların, yerlerini gençlere bırakması gerektiğini herhâlde unutmayacak şekilde öğrenmişsindir!

Hereford Başpapazı telaşla:

— Benim de burada işim kalmadı. Artık gitmemde bir mahzur yok! diyerek gidecekmiş gibi yaptı.

Fakat Robin Hood, eteğine yapıştı.

— Dur, papaz hazretleri! dedi. Sana söyleyeceklerim var!

Yüzü kireç gibi bembeyaz olan papaz, gitmesine imkân olmadığını görünce ister istemez yerinden kıpırdamadı:

— Sayın Başpapaz hazretleri! dedi. Herhâlde hatırlarsın, bana bir vaatte bulunmuştun. Eğer bu güzel kıza evleneceği erkeği sevdirecek şekilde harp çalarsam, karşılık olarak bana istediğimi vereceğini söylemiştin! Benim işim bitti, ben harpımı çaldım ve kıza kocasını deli gibi sevdirttim! İnanmazsan kendin de sor, kulağınla işit! Şimdi sen

de sözünde dur! Çok bir şey istemiyorum. O, boynundaki asılı olsa da olur, olmasa da!

Papazın öfkesinden yanakları al al olmuştu. Gözlerinde şimşekler çaktı. Kötü kötü baktı Robin'e. Fakat Robin'in gergin yüz hatlarını görünce yavaş yavaş altın zinciri çözdü ve uzattı. Robin Hood zinciri Elen'in omzuna attı,

— Gelin adına, bu güzel hediyen için sana çok çok teşekkür ederim, dedi.

O günün gecesinde, Sherwood ormanlarında, İngiltere'de daha önce ve sonra bir eşi daha görülmemiş muhteşem bir ziyafet verildi.

ROBİN HOOD BİR ŞÖVALYEYE YARDIM EDİYOR

Güz mevsimi gelip çatmıştı. Robin Hood, bir gün havayı koklayarak:

— Bugün çok güzel bir gün, Küçük Con, dedi. İşsizlikten günlerimiz boş olarak geçiyor. Şimdi yanına ihtiyacın olacak kadar arkadaş al ve doğuya git. Ben de batıya gideyim. Sonra ikimiz de akşam şerefine ziyafet çekebileceğimiz birer yağlı misafir bulmaya çalışalım.

Robin, üç arkadaşıyla bir yolun kavşağında pusu kurup uzun süre bekledi.

Sonunda, ufukta, Robin ve adamlarının bulunduğu tarafa doğru gelen bir atlı belirdi. Görünüşte güçlü kuvvetli bir şövalyeydi. Fakat yüzünün ifadesinden pek kederli olduğu anlaşılıyordu.

Robin ileri atılarak:

— Dur şövalye! dedi. Birkaç dakikanızı alacağım için özür dilerim. Size söyleyecek bir çift sözüm var!

— Sen kimsin, arkadaş? Kralımıza ait bir yolda bir yolcuyu ne hakla yolundan alıyorsun?

— Şimdi benim hakkımda hükmünü ver! Adım Robin Hood'dur.

Şövalyenin dudakları tebessümle kıvrıldı:

— Yaa! demek Robin Hood sensin ha!

— Evet, benim! Bugün benimle Sherwood'a gelirsen sana çok muhteşem bir ziyafet çekerim.

— Teşekkür ederim, çok nazıksın, fakat benim gibi kolay neşelenemeyen dertli bir misafir senin canını sıkabilir!

— Sherwood ormanının içinde biz bir han işletiyoruz! Fakat hanımız yoldan epeyce uzak olduğu için pek fazla müşteri gelmez! Onun için biz de canımız sıkıldığı zamanlar arkadaşlarla çıkar misafir ararız. İşte şövalye, mesele bundan ibaret!

Şövalye üzgün bir sesle:

— Ne demek istediğini anlıyorum, dedi. Ama ben senin aradığın adam olamam. Çünkü beş param yok!

Robin Hood, dikkatle şövalyeyi süzerek:

— Gerçekten mi? dedi. Kusura bakma ama sözlerine pek inanamıyorum! Bu bir itimat meselesi... Üstünü bizzat arayacağım için herhâlde kusura bakmazsın!

— Cebimde on şilinden başka metelik yok. Arkadaş, sana erkekçe söylüyorum, şövalye Rişard'ın bu on şilinden gayrı meteliği yoktur!

Şövalye, sözlerini bitirince sustu. Ortaliğa büyük bir sessizlik çökmüştü. Neden sonra Robin Hood:

— Yanında bundan başka paran olmadığına bir şövalyeye yakışır şekilde yemin eder misin? dedi.

— Tabii ki ederim, dürüst bir şövalye olarak, şerefim üstüne yemin ederim ki, şu dünyada on şilinden gayrı beş param yoktur!

— Senin gibi asil bir şövalyenin sözlerine itimatsızlık olmaz!

— Senin kötü bir insan olmadığını biliyordum zaten, dedi. Bununla beraber benim derdim senin deva bulacağın cinsten değil. Ama yine de bugün seninle Sherwood'a seve seve gelirim!

Bu sözlerden sonra, dizginleri çaktı, hep birlikte ormana doğru yola koyuldular.

Bir ara Robin Hood:

— Şövalye, dedi. Canını sıkmak istemem. Ama derdinin ne olduğunu söyleyince acaba için biraz ferahlamaz mı?

— Pekâlâ! Derdimi gizlemek için bir sebep yok. Mesele şu: Borcuma karşılık şatomu ve topraklarımı rehin etmişim. Üç gün içinde borcu ödemem gerekiyor. Aksi hâlde bütün malım mülküm elimden gidip, Emmet başrahibinin olacak! Çünkü onun gibi bir tefecinin elinden bir daha mal kurtarmak imkânsızdır!

Kızıl Vill söze karıştı:

— Peki ama bu kara gününüzde size yardım edecek bir tek dostunuz yok mu?

— Bir tek kişi bile yok, iyi günlerimizde, hiç soframızdan misafirimiz eksik olmazdı. Bütün dostlarımız bizi sevdiklerini söylerlerdi. Fakat hepsi iyi gün dostuymuş.

Robin Hood:

— Şövalyem, dedi. Dostun olmadığını söylüyorsun. Kendimi methetmeyeyim, ama ben birçok kimselerin kara gün yardımcısı olduğumdur. Neşelen dostum, ben sana belki yardım edebilirim!

Ormandaki yerlerine vardıkları zaman günün son ışıkları etrafı aydınlatmaktaydı. Daha uzaktan Küçük Con'un bir takım misafirlerle gelmiş olduğunu görür gibi olmuşlardı. Yaklaştıklarında bu misafirin Hereford Başpapazı olduğunu gördüler!

Yemekten sonra Robin Hood:

— Başpapaz hazretleri! Paranın üçte biri senin olacak. Üçte biri de bu gece burada çektiğimiz ziyafetin karşılığı olarak bizde kalacak. Çünkü sen umduğumuzdan daha zenginmişsin. Üçte biri de hayır olarak dağıtılacak.

Sonra, şövalyeye dönerek:

— Şövalye Rişard, dedi. Seni bu hâlde sokan mademki kilisedir, yine o kiliseye ait paralarla belini doğrultacaksın.

Hayır işler için ayrılan bu beş yüz altını alıp Emmet Başrahibine olan borcunu ödeyeceksin!

— İyi kalpli arkadaşlar, dedi. Hepiniz göreceksiniz ki, Şövalye Rişard, bugün kendisine gösterdiğiniz iyiliği asla unutmayacaktır; içinizde herhangi birinin günün birinde başı sıkışırsa çekinmeden bana gelsin. Rişard şatosunun kapıları daima sizlere açıktır.

Daha fazla bir şey söyleyemedi. Geri dönerek acele adımlarla geri çekildi.

Aralarında Küçük Con da olmak üzere Şövalyeyi geçirecek gençler yola çıkmaya hazırdılar. Hepsinin belinde kılıç, başlarında miğfer vardı. Sıraya dizildiler. Bu arada güzel bir tablo meydana getiriyorlardı. Robin şövalyeye doğru ilerleyerek boynuna bir altın zincir astı, Kızıl Vill eğilerek altın mahmuzlar geçirdi ayakkabısına. Küçük Con, şövalyenin atını dizgininden tutarak ortaya getirdi. Şövalye atına bindi. Bir zaman gözlerini Robin'den ayırmadı, sonra birden eğilerek yanağından öptü. Şövalye ve Robin'in adamları ellerinde meşalelerle ağaçların arkasında kaybolurlarken, orman çetelerin sesleriyle inliyordu.

Hereford Başpapazı, üzgün bir sesle:

— Artık ben de gitmeliyim, arkadaşlar, dedi. Vakit epeyce geç oldu!

Robin, elini Başpapazın koluna uzatarak onu durdurdu:

— Bu kadar acele etmenize gerek yok papaz efendi, dedi. Şövalyenin Emmet Başrahibine borcunu ödemesine daha üç gün var. Şövalyenin işlerini karıştırmamak için bu zaman içersinde gözümün önünde olmalısın. Av meraklısı olduğumu da biliyorum.

ŞÖVALYE BORCUNU ÖDÜYOR

Emmet Başrahibi, Şövalye Rişard kendisini görmeye gittiği sıralarda Şövalyenin topraklarına konması sevinciyle arkadaşlarına ziyafet çekiyordu. Ziyafette bulunanların kahkahaları ve neşeli konuşmaları etrafı çınlatıyor, sofradakilerin her biri, en yüksek düzeyde neşeleniyordu.

Büyücü yüzlü hukuk doktorunun ağzı kulaklarına varıyordu. Şövalye Rişard davasındaki hükmüne mükâfat olarak Başrahipten seksen altın almıştı. Nottingham Şerifi:

— Başrahip hazretleri, dedi. İyi ama arazilerin ve şatonun senin olduğuna kesin olarak emin misin?

Şarabını yudumlayan Başrahip, dudaklarını şapırdatarak:

— Evet, dedi. Bana olan borcunu ödemek için parası olmadığını çok iyi biliyorum!

Az sonra Şövalye Rişard, hole girdi. Başrahabin yanına gelince, bir dizi üstüne çökerek yalvaran bir sesle:

— Vaadimde durmuş olmak için geldim bugün!

— Peki, borcunu getirdin mi?

— Ne gezer? Üzerimde bir peniden başka metelik yok!

— Öyleyse sen batağının birisin! diyerek kadehini kaldırdı. Şerif hazretleri, şerefinize içiyorum!

Şövalye, hâlâ dizi taşın üstünde duruyordu. Başrahip, ona dönerek sert bir sesle:

— O zaman benden ne istiyorsun? diye sordu.

— Merhametinizi istiyorum! Siz Allah'ın merhametini beklersiniz, ben de şu anda sizin merhametinizi bekliyorum! Bana kendi merhametinizi gösterin! Topraklarından atarak, göz göre göre asil bir şövalyeyi sefaletle sürüklemeyin!

— Mühlet sona erdi ve sen borcunu ödemedin, dedi, artık şato ve toprakların senin elinden gitti sayılır!

Şövalye, bu defa, Şerife dönerek:

— Ya siz, Şerif hazretleri, dedi. Siz olsun, benim tarafımı tutmaz mısınız?

— Her hakkından vazgeçmesi için sen bu şövalyeye ne verebilirsin Başrahip hazretleri?

— Önce iki yüz altın vermeyi düşünüyordum, şimdi beş para fazla vermem!

— Daha önce sen bin altın teklif etmemiş miydin, rahip taslağı, ama topraklarıma değil sahip olmak, adımını dahi atamayacaksın!

Sonra, kapıda dikilen adamlarına dönerek, eliyle birine işaret etti.

— Buraya gel!

İşareti üzerine, muhafızların en uzun boylusu yanına geldi ve deri bir keseyi şövalyeye uzattı. Şövalye, keseyi alarak içindekileri masanın ortasına boşalttı.

— Sakın aklımdan çıkartma, dedi. Bana üç yüz altın ver, üstünü bağışlayayım, demiştin. Üç yüz altından metelik fazla alamazsın!

Sonra altınları sayarak üç yüz tanesini Başrahibin önüne sürdü.

— Benim işim bitti, Başrahip hazretleri, dedi. Borcumu ödedim. Artık aramızda bir şey kalmadı. Huzuru kalple buradan ayrılıyorum.

Başrahibin verdiği ziyafetin üzerinden tam bir yıl, bir gün geçmiş ve yeni bir sene başlamıştı. Bu yeni yıl, birçok değişiklikler getirmişti. Şövalye Rişard'ın bir yıl önce yabancı otlarla kaplı tarlalarında şimdi içi dolgun buğday başakları dalgalanıyor ve bereketli mahsul alınacağını müjdeliyordu. Bu bir yıl içerisinde şatoda da mühim değişiklikler olmuş, ihmale uğramış bina ve etrafı tekrar düzenlenmişti.

Sabahın erken saatlerinde büyük bir gürültüyle şatonun merdiveni indirildi. Çelik zırhlar giymiş muhafızlar, başlarında şövalyeleri olduğu hâlde, şatodan ayrıldılar.

Bu güzel sabah vakti, Şövalye Rişard, Robin Hood'a borcunu ödemeye gidiyordu. Kılıç şangırtılarına karışan muntazam nal sesleriyle yeri göğü çınlatarak, Danbi Kasabasına kadar geldiler. Tepeye vardıklarında, kasabanın semalarında renk renk bayrak ve flamaların dalgalanmakta olduğunu gördüler. Şövalye, en yakınındaki muhafaza dönerek:

— Bugün Danbi'de ne var? diye sordu.

— Saygıdeğer Şövalyem, Danbi Panayırı.

— O hâlde görülmeye değer, dedi. Bence biraz yolumuza ara verelim ve yarışmaları seyredelim!

Güreşlerin yapılmakta olduğu ringin etrafı kalabalıktı.

Güreş hakemlerinden biri Şövalye Rişard'ı tanıyordu, hemen oturduğu yerden kalkarak şövalyeyi karşılamaya koştu. Aralarında oturarak hakemlik etmesini rica etti.

O sabahki güreşler pek ateşli olmuştu. Egbert adında bir köy delikanlısı, karşısına çıkanları teker teker tuşa getirmişti. En sonra, Danbili Vilyam adında meşhur bir güreşçi ona meydan okumuş ve ringe çıkarak, Danbililerin coşkun tezahüratı arasında Egbert'i tuşa getirmişti.

Şövalye Rişard geldiğinde, hemşerilerinin çılginca tezahüratı ile hindi gibi kabaran Vilyam, ringde bir aşağı bir yukarı dolanarak herkese meydan okuyordu.

İri yarı, uzun boylu bir delikanlı, elinde kalın bir sırk olduğu hâlde kalabalığı yararak ilerledi ve bir sıçrayışta ringe hopladı. Vilyam gibi kiloca ağır değildi ama daha uzun boylu, geniş omuzlu ve sağlam yapılı olduğu göze çarpıyordu. Şövalye Rişard, delikanlıyı dikkatle süzerek yanındaki hakeme sordu:

— Bu delikanlının kim olduğunu biliyor musun? Daha önce bir yerde görmüş gibiyim!

— Yanılıyorsunuz, ben kendisini ilk defa görüyorum!

Bu esnada delikanlı sopasını bir kenara bırakarak soyunmaya başladı. Biraz sonra adaleli kolları ve vücudu ortaya çıktı.

İki rakip karşı karşıya geldiler, dizleri üzerinde eğilerek, hücum geçmek için fırsat kollamaya başladılar. Vilyam kendini bir çift kolun kısıp aldığını gördü. Nefes nefese, vücutları kan ter içinde mücadele ediyorlardı. Fakat yabancı o kadar kuvvetle sıkıştırıyordu ki, nihayet Vilyam dayanamayacak hâlde geldi. Bunun üzerine delikanlı bütün kuvvetini toplayarak, ayağıyla geriden çelme taktı ve Vilyam'ı yere yıktı. Vilyam, bir daha kalkamayacak hâlde kazık gibi yere serildi.

Yabancı, Vilyam kolayca tuşa geldiği için, alkışlanmadı, aksine sevgili hemşerileri yenildiği için seyirciler arasında homurdanmalar başladı.

Hakemlerden biri Vilyam'ın akrabası idi.

— Öldüyse, hakkında pek hayırlı olmaz, arkadaş, peşinen söyleyeyim!

Yabancı cesur bir sesle cevap verdi:

— Güreş kurallarına uygun bir şekilde, herkesin gözü önünde güreştim ben!

— Orası pek belli olmaz! dedi.

Birden Şövalye Rişard'ın sesi işitildi:

— Öyle şey olmaz, dedi. Delikanlı haklı! Vilyam öldüyse, ringde kendini müdafaa ederek öldü!

Bu arada ringe çıkan üç adam, Vilyam'ın ölmediğini haber verdiler. Vilyam ölmemiş fakat yere düşünce fazlaca sarsılmıştı.

Ayağa kalkan başhakem yabancıyı şampiyon ilan etti:

— Delikanlı, mükâfatı hak etti. İşte altın yüzük, eldivenler ve şarap.

Bu sırada, çıkarttığı elbiseleri tekrar giyen delikanlı sopasını eline aldı. Bir şey söylemeden halkı ve hakemleri selamladı. Bir sıçrayışta ringden atlayarak kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Kasabalılarının yenilgisini hazmedemeyen kabadayılar peşine takılarak üzerine saldırdılar.

Bu esnada, birkaç alçak, arkadan attıkları taşlarla delikanlının kafasını yüzünü yardı. Fıskıran kanlar üstünü başını ala boyadı. Onu bu hâlde gören düşmanları bu defa tekrar üstüne çullandılar ve ayakları altına aldılar.

Eğer tam bu anda Şövalye Rişard, gürültüleri işitip de oraya yetişmeseydi, delikanlı için netice pek kötü sona erecek, belki hayatına bile mal olacaktı.

Çelik zırlı şövalyenin ve muhafızlarının o tarafa geldiğini fark eden kalabalık, sıcak nefeste eriyen kar gibi birden dağılıverdi. Delikanlı, üstü başı kan ve toz içinde ortada kalmıştı.

— Bugün hayatımı kurtardınız, Sir Rişard! dedi.

— Sen kimsin? diye sordu. Beni nereden tanıyorsun:

— Beni daha önce de Sherwood'da Robin Hood'un yanında görmüştünüz. Ben David'im!

— Demek sen David'sin ha! diye hayretle haykırdı. Seni niye tanıyamadığımı şimdi anlıyorum David! Sakal bırakmışsın, aradan geçen bir yıl içinde tam bir erkek olmuşsun! Gel çadırın içine, David, yüzündeki kanları temizle, Ralf, çabuk bir gömlek çıkart heybeden. Başına gelen bu olaya doğrusu çok üzüldüm, fakat iyi kalpli Efendin Robin Hood'a bana yaptığı iyiliklere mukabele etmek fırsatını bulduğuma da çok memnun oldum. Eğer ben görüp de yetişmeseydim hakkında pek hayırlı olmayacaktı delikanlı.

Hep beraber yola çıktılar.

Küçük Con ve arkadaşlarıyla birlikte, Robin Hood, şövalyenin gelmesini bekliyordu. Uzun bir bekleyişten sonra nihayet, pas rengi yaprakların arasında beliren bir parlaklık gözü aldı. Sir Rişard, adamlarının başında geliyordu. Şövalye doğru Robin Hood'un yanına geldi ve tam önüne gelince atından inerek boynuna sarıldı.

Bir zaman sonra, Robin Hood şövalyeyi omuzlarından tutarak tepeden tırnağa kadar süzdü.

— Maşallah! dedi. Bakıyorum da, kuş gibi cıvıldıyorsun! Geçen defa gördüğüm zamanki asık suratlılığın geçmiş!

— Bunu sana borçluyum, Robin! Eğer sen olmasaydın şimdi ben kim bilir dünyanın hangi ucunda sefalet içinde yüzecektim. Bana ödünç verdiğin parayı geri getirdim. Şimdiye kadar onun üç misli para kazandım. Artık yine eskisi yibi zenginim. Borcumla birlikte sana ve arkadaşlarına eşim ve kendi namıma bazı hediyeler getirdim!

Robin itiraz etti:

— Biz Sherwood'lular yeyip içmeden önce bir işe başlamayız!

Koluna girerek Şövalyeyi büyük ağacın altındaki sıraya götürdü. Yemekten sonra şövalye beş yüz altın borcunu verdi. Daha sonra atların yüklerini indirtti. Birden bir sevinç çılgılığı ormanı çınlattı. Çünkü denklerden, en kıymetli ağaçtan yapılmış, pırl pırl cıvalı iki yüz yay çıkmıştı. Yaylar gümüş kakmalarla süslenmişti. Ayrıca ok koymak için

simle işlenmiş iki yüz deri çanta vardı. Her çantanın içinde, uçları gümüş gibi pırlıl pırlıl parlayan ve tavus kuşu tüyleriyle sona eren ikişer düzine ok göze çarpıyordu.

Şövalye, çetecilerin her birine bir yay ve deri ok çantası verdi. Robin'e verdiği oklar da, yay da altın kakmalıydı ve usta bir işçinin elinden çıktığı belliydi.

Sonunda Şövalyenin ayrılma vakti geldi. Robin Hood, çetesindeki bütün adamlarını topladı. Çetecilerden her biri eline bir meşale alarak, şövalye ile adamlarını geçirmeye gitti. Sherwood ormanının sona erdiği yere geldiklerinde Şövalye Robin'in boynuna sarılarak yanaklarından öptü. Sonra adamlarıyla birlikte kısa sürede gecenin karanlığında gözden kayboldu.

ROBİN HOOD DİLENCİLİK YAPIYOR

Zaman akarken kış mevsimi geçmiş, ilkbahar gelmişti.

Robin Hood:

— Çok sevdiğim ilkbahar mevsiminde şu ormanı rahatça dolaşmayı İngiltere Kralı olmaya tercih ederim.

Böyle düşünürken, birden bire her nasılsa, aklına dilenci kıyafetinde dolaşmak fikri saplandı. Bu düşünceyle hemen yola çıktı. Rastladığı ilk dilenciden elbiselerini satın almayı düşündü. Nihayet bir dilenciye rastladı. Onunla bir süre arkadaş olduktan sonra şöyle dedi:

— Ben de dilenci olmak, dilencililiğin zevklerini tatmak istiyorum.

Dilenci hemen ciddileşti:

— Sana bir şey söyleyeyim mi arkadaş. Hangi meslek olursa olsun, insanın çekirdekten yetişmesi lazımdır.

— Evet, söylediğin doğru olabilir, fakat bu, içimdeki dilenme arzuna mani değil. Şimdi benim yegâne eksikim bir dilenci elbisesi. Hani pek şık değilse de hoş bir kıyafetin var. Elbiselerini aldığım için sana iki

altın vereceğim. Her ihtimale karşı olur ki, elbiseyi alırken dövüşmem gerekebilir diye sopamı yanıma almıştım.

— Senden korkan senin gibi olsun, arkadaş! İstersen çık karşıma. Kaldır serçe parmağını! Bak başına gelenleri!

— Arkadaş, aksilik etme! Şirin kafanı yerinden etmeyeceğim!

Dilenci, ayağa fırlayarak sopasını kaptı:

— Haydi, çık karşıma, dedi. Artık benden günah gitti.

Robin Hood da sopasını eline aldı.

Sopasını sıkıca tutup savuran dilenci, Robin'e kuvvetli bir darbe indirdi. Robin de hemen aynı şiddetle bir darbe ile karşılık verdi. Dilenci, üç darbe indirdi, fakat bir tanesi olsun Robin'in kılına bile değmedi. Sonra, Robin birden fırsatını yakalılarak bir darbe indirdi! Daha gözünü açıp kapatmasına meydan kalmadan elindeki sopası hendeğe fırladı. Kendisi de hareketsiz otların üstüne serildi kaldı.

Dilenci ayılıp kendine gelir gibi olunca, Robin:

— Ee, arkadaş, dedi. Şimdi benimle elbise değiştirecek misin, yoksa seni yeniden pataklayayım mı?

— Tamam, mademki elbiselerimi istiyorsun vereceğim, elbisemden başka bir şeyime el dokundurmayacağına söz ver önce.

— Erkekçe söz veriyorum ki, parana el sürmeyeceğim.

Bunun üzerine Dilenci, belinde asılı kamayı çekti; ceketinin astarını keserek içinden on altın çıkarttı. Kurnazca Robin'e göz kırparak altınları yere otların üstüne bıraktı.

— İşte, elbiselerimi alabilirsin, karşılık olarak elbiselerini bana vereceksin ama üste bir peni dahi vermem!

Elbiseleri değiş tokuş ettiler. Dilenci, üstüne tıpa tıpa uyan yeşil çuha elbiseleri giyince sevinçle hoplayıp zıplamaya, başladı. Sonrada sevinçle uzaklaştı.

Robin, dilencinin gittiği istikametini aksi yönde ilerlemeye başladı. Bir ara yolu düzlüğe çıktığında karşısında bağdaş kurmuş, dört güçlü kuvvetli erkeğin karnını doyurmakta olduğunu gördü.

Bunlar dört neşeli dilenciydi. Her birinin boynunda bir levha asılıydı. Levhalardan birinin üstünde “Kör” öbüründe, “Sağır” üçüncüsünde “Dilsiz” ve dördüncüsünde de “Allah rızası için bu sakata merhamet edin.” kelimeleri yazılıydı.

Robin’in geldiğini ilk işiten sağır dilenci olmuştu

— Sessiz olun! Biri geliyor! Ayak sesleri işitiyorum!

Robin’i ilk gören de kör dilenciydi.

— Korkmayın o da bizden, meslektaşımız.

Bunun üzerine dilsiz, yüksek sesle:

Hoş geldin, kardeş! dedi. Gel otur, soframızda henüz yiyecek bir şeyler var. Matarada şarap bulacaksın!

Sakat dilenci, takma ayaklarını çıkarmış rahatça oturuyordu, doğrularak Robin’e oturabilmesi için yer açtı.

Hepinizin saadetini içiyorum arkadaşlar, maşallah hepiniz o kadar sıhhatlisiniz ki, bakıyorum hiçbirinizin sıhhatine içmeme lüzum yok!

Bu sözlere her biri dişlerini göstererek sırttı. İçlerinden birisi:

— Ne taraftan geliyorsun, arkadaş? diye sordu.

Robin:

— Nerden olacak, dedi. Daha dün geceyi Sherwood ormanında uyuyarak geçirdim!

Sağır:

— Öyle mi? diye sordu. Üstümüzde bu kadar para taşırken, ben doğrusu Sherwood’da bir saniye olsun göz kırpmam.

— Haklısın, ama ne parası?

— Dilenciler Kralı bize bu paraları vererek Linkoln’e götürmemizi söyledi.

Ama dilenci konuşmayı yarıda kesti.

— Kardeş, sussana! Buradaki kardeşimizden şüphe etmek aklımdan geçmez ama henüz kendisini tanımıyoruz. Yerin kulağı vardır. Sen

kimlensin kardeş? Doğru adamlardan mı, Kurt adamlardan mı, yoksa Dommererlerden misin?

Bu sözler karşısında Robin Hood, ağzı hayretten bir karış açık, aptal aptal dilencilerin suratına baktı.

— Doğrusunu isterseniz, ben doğru adamlarımdım. Daha doğrusu doğru bir insan olmaya çalışıyorum. Kimsenin sesi çıkmıyordu. Uzun süren sessizliği yine kör bozdu:

— Sen Roma'daki Çingeneler kongresine katıldın mı?

— Böyle sorularla beni sınavıp durmayın. Kafam kızarsa hepiniz için fena olur sonu, peşinen söyleyeyim. Dördünüzün de kafasını parçalamak geçiyor içimden! Eğer şarabınızı içmemiş olsaydım, çoktan bu arzumu yerine getirirdim.

Robin sözlerini henüz bitirmişti ki, dilencilerin dördü birden ayağa sıçradı. Önce kör, sonra öbürleri olmak üzere hepsi de otların üzerinde duran sopalarını ellerine aldılar.

Durumun kötü gittiğini gören Robin Hood, bütün bu gürültünün gerçek sebebini bilmediği hâlde, yerinden sıçradı ve sopasını kaparak sırtını ağaca verdi.

Tak! Tak! Göz açıp kapatıncaya kadar geçen bir zaman içerisinde iki darbe indirdi ve kör otların üzerine yuvarlanmaya başladı.

Bunu gören diğer dilenciler Robin'den uzakta durdular.

— Haydi, ne duruyorsunuz! Gelsenize!

Çekindiklerini gören Robin, kendisi ileri atıldı ve sıçrarken de hücum etti. Dilsiz yere yuvarlanırken, elinden düşen sopası uzağa fırladı. Bunu gören sakatla sağır dilenciler, kurtuluşu kaçmakta bularak, biri sağa, öbürü sola, tabana kuvvet kaçıştılar. Robin kahkahalarla gülerek arkalarından baktı. Şimdiye kadar bu kadar süratli koşan topalı ilk defa görüyordu!

Robin köre doğru ilerledi. Eliyle dilencinin yırtık pırtık elbiselerini yoklamaya başladı. Bir ara eline, Çingene'nin gömleğinin altında boynuna astığı bir deri kese çarptı. Kesede pırıl pırıl elli altın vardı:

— Dilenci milletin altın babası olduğu söylenirdi de inanmazdım, dedi. Meğer doğruymuş!

Sonra sopasını alarak, oradan ayrıldı ve neşeyle yoluna devam etti.

Bir ara yoruldu; bir yamaca oturup dinlendi. Az sonra bir atlı gördü. Robin bir kahkaha koyuverdi. Adamın pek acayip bir hâli vardı. Sıska mı sıska, kikirliği çıkmıştı.

Bu çelimsiz adam, birkaç senedir o havalinin bütün buğdayını peşin para ile ucuza alıyor ve elinde tutarak fiyatın artmasına sebep oluyor ve bu şekilde de dünyanın parasını kazanıyordu. Fakir halkın rızısıyla oynadığı ve onların sırtından geçindiği için, uzaktan yakından adını işiten herkes bu adamdan nefret ederdi.

Adam Robin Hood'un tam önüne gelmişti ki, Robin bir sıçrayışta sırtında torbası ile yolun ortasına dikildi ve atın dizginlerinden kavrayarak durdurdu.

— Zavallı bir dilenciye acı, dedi. Bir penicik ver de bir lokma ekmek alayım ne olur!

— Yıkıl karşımdan! Boynuna bir torba takıp, yollarda serbestçe dilenen sizin gibileri hapse tıkmak lazım...

— İyi de, benim senden farkım ne? Ben de Allah'ın kulu değil miyim? İkimizde aynı şeyi yapmıyor muyuz? Sen de, ben de fakir halkın sırtından geçiniyoruz. Kardeş sayılırız! Yalnız sen zenginsin, ben fakir! Onun için, sana bir kere daha rica ediyorum, bana ekmek parası ver.

— Şimdi burada Şerifin adamları olsa, seni yakalatır, eşek sudan gelinceye kadar kırbaçlatırdım. Robin Hood çıkıp karşıma beni tepeden tırnağa kadar arasa, yine bir metelik bulamaz.

Sherwood'da bir sürü hırsız olduğunu bile bile, yanımda parayla buralardan geçecek kadar aptal mıyım ben!

Yakında kimse olup olmadığını anlamak ister gibi sağına soluna bakan Robin Hood, parmak uçlarında yükselerek zahire tüccarının kulağına uzandı:

— Hele bana iyice bak, ben gördüğün gibi bir dilenci miyim? Yüzümde, gözümde, üstümde, başımda bir parçacık toz var mı? Sana doğru söylüyorum, ben de senin gibi dürüst bir adamım. Hele bak arkadaş!

Koynundan para kesesini çıkartarak pırl pırl altınları zahire tüccarının hayret dolu gözlerinin önüne serdi.

— Dostum. Bu elbiseler, dürüst bir adamı Robin Hood denilen o hırsızdan korumanın en emin çaresidir!

— Çabuk, paranı yerine koy, delikanlı. Sen deli misin? Hiç bu pılı pırtıyı giymekle Robin Hood'un elinden kurtulacağını mı sandın! Robin Hood tehlikesine karşı, bir yerine iki dürüst adamın birlikte gitmesi daha emin çare olur.

Birlikte yola çıktılar. Sıska at tırıs gidiyor, Robin Hood gülmemek için kendini güç tutarak yanı başında koşarken zahire tüccarını şüphelendirmemek için gülmemeye çalışıyordu. Sherwood'un az ilerisindeki bir tepeye varıncaya kadar bu şekilde koşarak yol aldılar!

Zahire tüccarı ilk defa konuştu:

— İşte en tehlikeli yerler burası, arkadaş, dedi.

— Keşke benim de yanımda para olmasaydı, Robin Hood karşıma çıkıp da üzerimi ararsa. Hâlim nice olur!

Tüccar Robin'e bakarak kurnazca göz kırptı:

— Benim de yanımda senin kadar para var. Fakat öyle sakladım ki, Sherwoodlu hırsız ölse bulamaz!

— Dalga geçiyorsun; insan iki yüz altını nasıl saklayabilir ki!

— Sen o kadar genç ve dürüst bir insansın ki, şimdiye kadar bir Allah'ın kuluna açmadığım bir hakikati sana anlatacağım. Ayağımdaki ayakkabıları görüyor musun?

— Evet, ne olmuş? O kadar büyük ve kalın ki, değil ben, kör bile görür!

— Sessiz ol, dostum, bu alay edilecek bir mevzu değil! Ayakkabıların başka marifeti var. Topuğunu söktün mü, taban kısmı sandık kapağı

gibi açılır. Her biri seksen çil altın alıyor. Şangırdamasın diye altınları pamuklara sardım.

Zahire tüccarı daha sözünü bitirmemişti ki, Robin Hood, bir kahkaha salıverdi.

— Dur, bakalım, ahbap, sen şimdiye kadar gördüğüm tilkilerin en kurnazısın. Demek, altınları ayakkabının tabanında saklıyorsun ha!

— Sussana, sen delirdin mi? Böyle tehlikeli bir yerde avazın çıktığı kadar yüksek sesle konuşup gülüyorsun! Haydi, yolumuza devam edelim.

— Artık buradan bir adım ileri gidemem! Çünkü bütün arkadaşlarım buradadır. Sen istersen yalnız gidebilirsin, sevimli dostum, fakat korkarım yalınayak gitmek zorunda kalacaksın. Çünkü doğrusunu istersen ayakkabıların benim pek hoşuma gitti!

Tüccar şaşırmişti:

— Ne! Kimsin sen?

— Ben Robin Hood'um... Şimdi hiç uzatmadan ayakkabılarını çıkar.

Adam ayakkabılarının bağını çözerek yola bıraktı ve sonra hiç durmadan atını mahmuzlayıp gözden kayboldu.

ROBİN HOOD KRALİÇENİN KARŞISINDA

Bu olayı takip eden günlerin birinde Mavi Domuz hanının önünde genç bir süvari durdu. Hancının şarap tasını havaya kaldırarak:

— Sevgili Kraliçemin sağlık ve mutluluğuna içiyorum!

— Tanrının yardımıyla asil Kraliçemin arzusunu yerine getirir ve Robin Hood adındaki delikanlıyı bulurum.

Bu iddialı sözler üzerine bütün gözler delikanlının üzerine çevrildi. Yalnız yeşil çuha elbise giymiş iki delikanlı, birbirlerine bir şeyler fısıldadılar!

— Robin Hood'u ne yapacaksın, delikanlı?

— Kraliçeden bir mesaj getirdim. Yerini biliyorsanız, beni yanına götürün!

Hep birlikte yola çıktılar. Düzlüğe vardıklarında Robin Hood onları karşıladı.

— Eğer yanılmıyorsam, siz Robin Hood'sunuz, dedi. Size, asil Kraliçemiz Elenor'un selamlarını getirdim.

— Kahramanlığınızı ve yardımseverliğinizi duyan Kraliçemiz sizi görmek istiyor. Bana sizi görmemi ve Londra'ya gelecek olursanız, bütün gücünü ve yetkisini kullanarak başınıza bir felaket gelmesini önleyeceğini ve sizi sağ salim Sherwood'a göndereceğini anlatmamı rica etti. Dört gün sonra Finsbury Çayırında, şöhretli Kralımız Henri, büyük bir müsabaka tertipledi. Kraliçemiz, sizi de bu okçuların arasında görmek istiyor.

— İyi dilek nişanesi olarak, kendi parmağından çıkarttığı bu altın yüzüğü size gönderdi. İşte yüzük, buyurun alın.

Robin Hood, eğilerek yüzüğü aldı ve hürmetle öptü. Sonra serçe parmağına taktı.

— Kraliçemin lütfettiği bu kıymetli yüzüğü ölünceye kadar parmağımdan çıkarmayacağım ve seninle Londra'ya geleceğim. Ben hemen hazırlanıyorum. Yanıma yalnız üç arkadaş alacağım. Küçük Con, yeğenim Kızıl Vill ve Ozanım.

Derhâl yola çıktılar. Üçüncü günün sabahı Londra'daydılar. Kraliçe, geldiklerini haber alınca hemen kabul etti. Robin, ellerini göğsünde çaprazlayarak diz çöktü.

— Kraliçem, beni emretmişsiniz, geldim! dedi.

Kraliçe hepsine yer göstererek oturttu. Nefis yemekler ve içkiler getirtti. Sonra maceralarını kendi ağızlarından dinledi! Böylece saatler geçerek nihayet yarışmaların yapılacağı vakit geldi. Finsböri kırlarının hâli görülecek şeydi. Nihayet Kral ve Kraliçe gelip yerlerine oturunca yarışmalar başladı. Kral okçularıyla böbürleniyordu.

Kraliçe:

— Burada gördüğümüz gençleri, İngiltere'nin en iyi okçuları mı sanıyorsun?

— Kesinlikle! Bu gördüklerin yalnız İngiltere'nin değil, dünyanın en usta okçularıdır, Kraliçem!

— Peki ama ya ben senin en iyi okçularınla yarışacak üç okçu olduğunu söylersem ne dersin?

— Benim yapamadığımı sen yaptın, derim, yalnız benim okçularımınla boy ölçüşecek kimse gelmemiştir dünyaya.

— Peki, aksini iddia edersem? Bugünkü yarışmalara onlar katılsın istiyorum.

— Ancak, daha önce bana bu üç gencin bir kılına zarar gelmeyeceğine dair garanti vermelisin!

— Kabul! Bahsettiğin okçuları ortaya çıkartırsan, sana söz veriyorum ki, bu gençlerin bir kılına zarar gelmeyecektir ve kırk gün müddetle istedikleri yere serbestçe gidip gelebilirler.

Partington'u yanına çağıran Kraliçe, onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Partington selam vererek uzaklaştı, hızlı adımlarla çayırları geçerek kalabalığın arasında kayboldu. Gözleriyle Partington'u takip edenler, birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. Herkes, Kraliçenin Kralın okçularına karşı çıkartacağı okçuları merak ediyordu.

Az sonra Partington ile dört yabancı, Kralla Kraliçenin oturduğu locanın önüne geldikleri zaman, şapkalarını ellerine alıp, yere diz çöktüler: Hereford Başpapazı isparmoza tutulmuş gibi titremeye başladı, bir şeyler söylemek ister gibi dudaklarını araladı, fakat başını kaldırdığı zaman Kraliçenin alayla gülümsediğini gördü ve sesini çıkartmadı.

Kraliçe, eğilerek tatlı bir sesle şunları söyledi:

— Kralla iddiaya tutuştum, Lokley. Sen ve iki adamının Kralın karşısına çıkartacağı üç okçuyu yeneceğini söyledim. Hatırım için elinden geleni yapacak mısın?

— Ben elimden geleni yapacağım. Eğer muvaffak olamaz, sizin yüzünüzü kara çıkartırsam, yemin ediyorum, bir daha elime yay almam!

Kral, Kraliçeye dönerek:

— Karşıma diktiğin bu adamlar da kim? diye sordu.

Daha fazla dilini tutamayan Başpapaz:

— Majesteleri, dedi. Şu gördüğünüz mavi elbiseli genç, memleketi kasıp kavuran Robin Hood adındaki hırsızdır. Şu uzun boylu onun sağ kolu Küçük Con'dur. Yeşil çuha elbiseli şu delikanlı ise Kızıl Vill'dir. Allar giyinmiş olanı da Alan Deyl adında Kuzeyli bir halk şairidir!

Bu sözler üzerine Kralın kaşları çatıldı. Kızgın bir ifadeyle Kraliçeye sordu:

— Doğru mu?

— Başpapaz efendi iki rahibeyle birlikte Sherwood ormanında üç gün üç gece Robin Hood'da misafir kaldığı için çok iyi tanırsınız. Fakat unutma bu gençlere kırk gün müddetle el sürdüremeyeceğine söz verdin!

— Sözümde duracağım, ama sonrasına karışmam!

Kral kendi okçularına döndü:

— Girbert, Epus, Hubert siz içinüz bu okçuya karşı atış yapacaksınız. Eğer, bu okçuları mağlup etmeye muvaffak olursanız, şapkalarınızı gümüş parayla dolduracağım. Eğer muvaffak olamazsanız kazandığınız mükâfatları da kaybedeceksiniz; galip gelenler alacak. Haydi delikanlılarım!

Oklarını sırayla atmaya başladılar. Robin Hood sırası gelince yayını kavradı. Üst üste attığı üç ok da merkezdeki noktaya saplanmıştı.

Kral öfkesinden kudurmuştu. Kendi okçularının Robin Hood ve üç arkadaşına yenilişine çok üzölmüştü.

Kraliçe ve adamlarıyla beraber saraya döndü.

Bütün okçular, Kral gidince, Robin Hood ve arkadaşlarını yakından görebilmek ümidiyle etrafını sardılar. Bu sırada seyirciler arasından meraklılar da etraflarına toplandı. Böylece Robin Hood ve arkadaşları ortada kalmak üzere etraflarında kat kat halka meydana geldi.

Bir ara biri Robin Hood'u kolundan sarsarak çekti:

— Kulağına bir şey söyleyeceğim, efendim! Biraz önce, bir delikanlı seni arıyordu. İsmi Rişard Partington. Seni bulamayınca, sana tanıdığın bir kadından mesaj getirdiğini söyledi. Bu mesajı, şimdi sana kelime kelime tekrarlıyorum!

Dur, bakayım nasıldı? Hay Allah! Galiba unuttum. Hah, hatırladım, şöyle: “Aslan diş biliyor. Kelleni koru!”

Robin, haberi yollayan kadının bizzat Kraliçe olduğunu anlamıştı. Kraliçe Kralın çok kızgın olduğunu haber veriyordu.

— Teşekkür ederim, arkadaş. Şu anda bana çok büyük bir iyilikte bulundun!

Bunun üzerine üç arkadaşını yanına çağırdı ve Londra’dan hemen uzaklaşmaları gerektiğini açıkladı. Bunun üzerine, fazla vakit kaybetmeden oradan ayrıldılar. Sonra, Londra’yı geride bırakarak kuzeye doğru ilerlediler.

ROBİN HOOD KILIK DEĞİŞTİRİYOR

Finsbury Çayırını geride bırakan Robin Hood ve arkadaşları, yola koyuldular. Ancak on kilometre kadar yol almışlardı ki, Kralın muhafızlarından altı tanesi Robin Hood’la adamlarını araştırmaya başladı. Bu arada, Kralın sözünde durmayışı mertçe bir hareket değildi. Bütün bu oyunlar Hereford Başpapazının başının altından çıkmıştı.

Başpapazın sözlerinin etkisinde kalarak şeytana uyan Kral, Kraliçeye verdiği sözden dönmüştü. Şövalye Robert’e, yanına en güvendiği altı muhafızı alarak Finsbury’de Robin Hood’la arkadaşlarını yakalamasını emretti.

Asil yaratılışlı ve mert bir şövalye olan Robert, Kralın sözünden dönüşüne gerçekten çok üzülmüştü. Sadece, muhafızlarını hemen o anda Robin Hood’u yakalamaya göndereceği yerde, önce Kraliçeye gidip bütün olanları anlattı ve Robin Hood’a tehlikeyi haber vermesini söyledi. İşte bunun içindir ki, muhafızlar bir süre sonra Finsbury Çayırına geldiklerinde Robin Hood’la arkadaşlarını bulamamışlardı.

Bu esnada Robin Hood'la arkadaşları Barnet kasabasına vardılar ve hana girip karınlarını doyurdular. Yemekten sonra, hancı telaşla koşarak içeri girdi; kapıya Partington adında, Kraliçenin sarayından bir genç geldiğini ve mavi elbiseli delikanlıyla derhâl konuşmak istediğini söyledi.

Robin hemen dışarı fırladı.

— Bin kadar silahlı asker sizi yakalamak veya ormana girmenize mani olmak için acele hareket ediyor. Bu adamların başına Hereford Başpapazı geçti. Şu anda iki süvari bölüğü yolda! Nerdeyse gelirler. Hemen bu hanı terk edin.

— İkinci defadır benim ve arkadaşlarımla hayatını kurtarıyorsun. Zamanı gelince, Robin Hood'un hiçbir iyiliğin altında kalmayacağını sana göstereceğim. Hereford Başpapazına gelince, onu bir elime geçirirsem, hakkında herhâlde hayırlı olmaz. Kraliçeye derhâl yola çıktığımızı söyleyebilirsin.

Böylece, el sıkışarak ayrıldılar. Delikanlı, atını Londra'ya doğru mahmuzlarken, Robin Hood hana giriyordu. Arkadaşları merakla onu bekliyorlardı. Hancı da dışarıda neler konuşulduğunu, yakışıklı delikanlının bu mavi elbiseli adamı niçin aradığını merak etmekteydi.

Fazla geçmemişti ki, Kralın adamlarından bir grup atlı, Barnet kasabasındaki hanın kapısına gelip durdular. Silahlı askerleri karşısında gören hancı:

— Haydi, arkadaşlar, kalkın! Albans'a varana kadar hiçbir yerde konaklamak yok!

Kesesini çıkartarak hancıya hesabı ödedikten sonra, handan ayrıldılar.

Robin Hood, kasabanın dışındaki ana yola vardıklarında, Kraliçenin uşağıyla arasında geçen konuşmayı arkadaşlarına anlattı ve Kralın adamlarının peşlerinde olduğunu haber verdi. Sonra, buradan ikiye ayrılma kararını, üçünün doğuya, kendisinin de batıya ilerleyerek çeşitli yollardan Sherwood'a gitmelerini söyledi.

— Konuşurlarken, mavi elbiselinin arkadaşlarına Albans'a gideceklerini söylediğini işittim. Vakit kaybetmezseniz, yolda yakalayabilirsiniz.

Küçük Con, Kızıl Vill ve Alan Deyl, Barnet kasabası civarında ana yolu terk ederek doğuya doğru ilerlemeye başladılar. Mümkün olduğu kadar hızlı adımlarla ve hiç durmadan Kelmford kasabasına vardılar. Sonra güney batıya yürüyerek, Sherwood ormanının kuzey sınırına yaklaştılar. Bütün bu zaman içerisinde, Kralın bir tek adamına olsun tesadüf etmediler. Yolculukları sekiz gün sürmüş ve sağ salim ormana kavuşmuşlardı.

Bu esnada Robin Hood'un şansı yaver gitmemişti. Kralın adamları Robin Hood'la arkadaşlarını Albans'ta bulamayınca, ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Biraz sonra yeni bir süvari grubu daha gelmiş, az sonra bunu üçüncü bir grup takip etmiş ve mehtapta yollar silahlı askerlerle dolmuştu. Hereford Başpapazı da bu grubun içindeydi. Robin, Hood'un bir kere daha tuzaktan kaçtığını işitince, hiç vakit kaybetmeden adamlarını topladı, son hızla kuzeye doğru ilerlemeye başladı ve bütün birliklere peşi sıra gelmeleri emrini verdi.

Dördüncü gün akşamüzeri Nottingham'a varmıştı. Orada adamlarını altışar, yedişer kişilik gruplara bölerek, Sherwood'a giden kuzey, güney, doğu, batı bütün yolları tutmalarını bildirdi. Nottingham Şerifine de adamlarını toplayıp, kendisine yardım etmesini bildirdi. Kızıl Vill, Küçük Con ve Alan Deyl, birkaç saat farkıyla tehlikeyi aşıp ormana girmişler, onların ormana girmesinden az sonra geçtikleri yol da tutulmuştu.

Robin Hood'un bütün bu olanlardan haberi yoktu. Henüz yumur-tadan çıkmış bir civciv neşesiyle ıslık çalarak Stanton yoluna paralel olarak tarlaların arasında ilerliyordu. Nihayet küçük bir derenin yolunu kestiği yere vardı. Durdu. Susamıştı. Dereye eğilerek avucunu tas gibi çukurlaştırarak suyla doldurdu ve içti. Birden, kulağının üstünden vızıldayarak bir şey geçti ve dereye düşerek etrafa sular sıçrattı. Robin, yıldırım gibi ayağa fırladı ve etrafına bakınmadan çalılara doğru seğirtti. Kulağının üstünden vızıldayarak geçen şeyin ok olduğunu anlamıştı. Biraz gecikmesi hayatına mal olabilirdi. O çalıların arasında sıçrarken

bile birbiri peşi sıra altı ok başının üstünden geçmiş, bir tanesi böğrüne çarpmıştı. Eğer içinde zırh olmasaydı, hâli fenaydı.

Biraz sonra Kralın süvarileri dörtnala güründüler. Hemen atlarından atlayarak Robin Hood'un peşi sıra çalılara daldılar. Fakat Robin, buraları onlardan daha iyi biliyordu. Onun için orada eğilerek, öbür tarafa yere yatarak, bazı yerleri de koşup geçerek, Kralın süvarilerini az sonra çok geride bıraktı ve ayrıldığı yoldan sekiz yüz adım uzaktaki başka bir yola çıktı. Fakat henüz üç yüz metre kadar ilerlememişti ki, bir tepeye vardı. Oradan, aşağıda bir ağacın gölgesinde dinlenen bir başka grup daha gördü.

Geri döndü, hiç durmadan kilometrelerce koştu. Derby kasabasına yaklaştı. Tehlikeyi atlattığını düşünerek durdu ve gölgelik bir yer seçerek, biraz dinlenmek ve terini soğutmak için oturdu.

— Gerçekten de hayatımın en zor kurtuluşu bu oldu, diye mırıldandı. Hiç böyle kılı kılına tehlikeyi atlatmamıştım. Kulağımın hizasından vızıldayarak geçen okun kulağıma dokunduğunu hissederek gibi oldum. Bu koşu, hem karnımı acıktırdı, hem de beni susattı.

Az sonra yolda bir kunduracı belirdi. Kunduracının belinde bir içki matarası göze çarpıyordu. Torbasında da iyice pişmiş bir but vardı.

— Merhaba arkadaş, dedi. Bu güzel günde, böyle neşeyle ne tarafa gidiyorsun?

— Biraz önce yaptığım bir kundurayı sattım ve tam üç şilin altı peni aldım! Pırıl pırıl paraları bir görsen! Alın teriyle kazandım ben onları! İyi ama sen ne yapıyorsun?

— Ne yapacağım, çalıkların arasına gizlenip kanatlarına tuz serperek altın kanatlı kuş tutuyorum. Ama doğrusunu istersen, bugün senden başkasını tutmuş değilim!

— Hiç altın kanatlı kuş görmedim. Ne olur doğru söyle, bu kuşları oradan mı yakalıyorsun? Ne olur, söyle çok var mı? Bir tane yakalamak için canımı vermeye hazırım!

— Hem de bir sürü! Fakat sen şimdi onu bırak da akıllı genç, söyle bakalım yanındaki torbada ve belindeki matarada ne var?

Altın kuş hikâyesi kunduracının zaten kıt olan aklını iyice alıp götürmüştü.

— Onları bana sat. Daha söylerken ağzım sulandı. Sana üstümdeki bu mavi elbiseleri verir, üstelik senin elbiselerini ve meşin önlüğünü on şiline satın alırım!

Teklifi kabul eden Robin soyunmaya başladı. Onun ciddi olduğunu gören kunduracı da, acele ile soyundu. Robin'in elbiseleri çok hoşuna gitmişti.

Böylece Robin kunduracının eski elbiselerini giyerek meşin önlüğünü taktı. Kunduracı da Robin Hood'un yeni mavi elbiselerini kuşandı. Sonra karınlarını doyurdular.

Kunduracı öksürüp sesini akort ederek okumaya başladı. Fakat daha birinci kıtayı henüz bitirmişti ki, altı asker birden bir anda karşılıklarına dikilerek namuslu kunduracıyı yaka paça ettiler. Üstündeki mavi elbiseleri âdeta parçalarcasına, zavallı delikanlıyı sarsıyorlardı.

— Sonunda elimize geçtin mi, mavi elbiseli alçak? Hereford Başpapazı seni yakalayacak gruptaki her askere seksener altın vaat ettiğine göre şu anda hepimiz zengin olduk demektir. Yaşasın!

Bu sözler karşısında ağız hayretle bir karış açılan kunduracı korkusundan dilini yutmuşa dönmüştü. Robin Hood da şaşırılmış gibi yaparak:

— Aman Tanrım, Efendiler, bu gürültü patırtı ne demek oluyor? Zavallı dürüst bir insana benziyor!

— Dürüst mü dedin? Karşında gördüğün bu alçak Robin Hood denilen asidir!

Konuşmaları duyan kunduracının hayreti bir kat daha arttı. Kafasının içinde bir takım düşünceler dans ediyordu. Üstelik Robin Hood'a bakıp, kendisine benzediğini görünce şüphesi artar gibi oldu. Çatlak kafasında kendisini sahiden meşhur asi Robin Hood sandı.

— Alın götürün beni arkadaşlar! Şu anda İngiltere'nin en kuvvetli insanını ele geçirmiş bulunuyorsunuz!

— Matarada şarap var, torbada da et!

— Bir de deli numarası yapıyorsun ha? Hey Geyl, çabuk bir ip getir, bu alçağın kollarını arkasına bağla.

Kunduracının kollarını iplerle sıkı sıkı arkasına bağladılar. Robin, ayakta dikilerek uzaklaşmalarını seyretti. Gözden kaybolduklarında gözlerinden yaş gelene kadar kahkahalarla güldü. Çünkü zavallı kunduracının başına bir şey gelmeyeceğini çok iyi biliyor, üstelik Robin Hood diye karşısına kunduracı çıkartılınca Başpapazın hâlini gözünün önüne getiriyordu. Kahkahaları dinince, tekrar Nottingham üzerinden Sherwood'a doğru yürümeye başladı.

Ancak Robin Hood'un umduğu gibi çıkmadı. Daha on kilometre gitmeden ayaklarındaki takatin kesildiğini hissetti. Oturup dinlendi, o gün bir adım daha atacak hâlde olmadığını hissediyordu. Yorgunluktan ayakları kütük gibi olmuş, kıpırdıyamıyordu. Biraz dinlendikten sonra ayağa kalkıp, yürümeye çalıştı. Fakat daha iki kilometre yol almadan, pes etti ve gördüğü ilk hana girerek hancıya seslendi. Güneş henüz ufukta batmak üzere olduğu hâlde, kendisine yatacak bir oda göstermesini söyledi. Hanın uç odası vardı.

Hancı adaların en kötüsünü Robin Hood'a verdi. Fakat Robin Hood'un bir şeye bakacak hâli yoktu. Vücudu külçe gibiydi. Hemen üstündeki elbiseleri atarak yatağa uzandı ve daha başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı.

Tam bu sırada birden kapı ardına kadar açılarak Emmet Manastırı rahiplerinden biri hana girdi. Yüksek sınıf bir memur olduğu, elbisesinin üstündeki işaretlerden anlaşılıyordu. Hemen hancıyı çağırarak önce katırını içeri alıp, iyice doyurmasını; sonra da hanın en iyi yiyeceklerini kendisine getirmesini emretti. Böylece, zengin bir sofraya hazırlandı ve en nadide yemekler, kıymetli bir şişe şarapla birlikte masaya sıralandı. Rahip, hemen masaya çöktü. Az sonra masada, bir fareyi bile doyuramayacak kadar az artık kalmıştı.

Yemeğini yiyen Rahip, hancıya, odasını göstermesini söyledi. Bir kunduracı ile aynı odada yatacağını işitince bütün uykusu kaçtı. Ama başka çare de yoktu. Ya kunduracı ile aynı odada yatardı veyahut da geceyi ayakta geçirirdi. Böylece, eline mumu alarak homurdana

homurdana yatmaya çıktı. Geceyi geçireceği odaya girince mumu Robin'in yüzüne tutarak, delikanlıyı tepeden tırnağa kadar inceden inceye tetkik etti. Karşısında saç sakallarına karışmış, kir pis içinde bir kunduracı yerine yüzü gözü tertemiz bir delikanlı bulunca sevindi. Hemen soyunup yatağa girdi. Böylece gece geçti, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Robin Hood gözlerini açtı.

— Aziz peder, bu gece yatağıma nasıl düştü acaba? diye mırıldanarak, yavaşça kalktı. Aziz Peder, ismin her ne ise, sen mademki yatağıma bana sormadan paylaştın, şimdi ben de senin elbiselerini, sana sormadan alacağım!

Robin, aceleyle rahibin elbiselerini giydi ve yerine kendi kunduracı elbiselerini bıraktı. Sonra, sabahın erken saatinde aşıya indi. Henüz uyanmış seyis, katır isteyip istemediğini sordu.

— İstiyorum oğlum. Hem çabuk çıkart. Geç kaldım, işim var!

Böylece, seyis hemen katırı getirdi. Robin katırın üstüne atlayarak neşeyle yola koyuldu.

Handaki aziz pedere gelince, yıldırımla vurulmuşa dönmüştü. Onun yerinde kim olsa, güzel elbiselerinin, içinde pırl pırl altın bulunan kesesiyle birlikte gidip, yerine iki parça pılı pırtı ile bir meşin önlük kaldığını görünce, aynı şekilde şaşırıp kalırdı. Her soyulmuş insan gibi, çalgınca sövüp sayıyordu. Fakat bütün bu sövüp saymalar giden elbiseleri geri getiremezdi ki! Üstelik o sabah Emmet Manastırında muhakkak bulunması lazımdı. İster istemez ya Kunduracının' elbiselerini giyecekti veyahut da çıplak gidecekti!

Homurdanarak yaya yola çıktı. Daha pek az yol almıştı ki, Kralın adamları karşısına dikildiler ve Başpapazın karşısına götürmek üzere yaka paça ettiler. Boşu boşuna, kendisinin rahip olduğunu söyledi, ispat etmek için ustura ile kazınmış kafasını gösterdi. Fakat para etmedi. Bütün bunlar Robin Hood olmadığını ispata yetmiyordu.

Aynı anda, Robin Hood, Kralın iki grup adamları arasından rahatça geçerek yol alıyordu. Sherwood'a yaklaşınca kalbi küt küt atmaya

başladı. Bunun için, önce doğruya doğru ilerledi. Birden asil bir şövalye ile yüz yüze geldi, hemen katırı durdurup yere atladı.

— Aman ne büyük tesadüf, Şövalye Rişard! Sizi gökte ararken yerde buldum!

Bütün olanları Şövalye Rişard'a anlattı ve nihayet Sherwood'a çok yaklaşmış olduğu için kendisini biraz emniyette hissettiğini söyledi, Robin Hood, sözlerini bitirince Şövalye, üzüntüyle başını iki yana salladı:

— Şu anda eskisinden daha büyük bir tehlike içersindesin Robin, dedi. Şerifin adamları ormana giden bütün yolları utmuş, geleni geçeni sıkı bir muayeneden geçiriyor. Bu durumda yapacak tek şey var, Robin, Londra'ya dön ve Kraliçeden yardım iste. Haydi, şimdi benimle doğru şatoma gel. Bu elbiseleri çıkart, muhafızlarım gibi giyin. Ben, arkamda muhafızın olduğu hâlde Londra'ya giderim, sen de muhafızların arasına karışsın!

Bunun üzerine Robin, Şövalye Rişard'ın dediğini yaparak onunla birlikte şatoya gitti.

Yanında yarım düzine nedimesiyle birlikte, Kraliçe Elenor, sarayın bahçesinde güller arasında dolaşiyor ve hep birlikte neşeli neşeli konuşuyorlardı. Birden, karşılardaki duvarda bir adam belirdi, bir an duvarda kaldıktan sonra, kuş gibi yumuşak otların üstüne sıçradı. Nedimeler, birden korkarak çığlık attılar, fakat adam Kraliçenin yanına koşarak önünde diz çöktü.

— Hayırdır, Robin? Burada ne arıyorsun? Kral seni eline geçirirse, mahvoldun demektir! Her tarafta harıl harıl seni arattığından haberin yok mu?

— Var, Kralın beni nasıl aradığını bildiğim için geldim buraya. Majestelerinin ne kadar merhametli ve nazik bir insan olduğunu bilirim. Hayatımı, hiç çekinmeden onun merhametli ellerine terk ediyorum.

— Peki, seni sağ salim Sherwood'a ulaştırmak için elimden geleni yapacağım. Ben geri dönene kadar burada bekle!

Kraliçe geri döndüğü zaman yanında Sir Robert Li vardı. Sir Robert, Robin'e yaklaşarak, ciddi bir sesle:

— Saygıdeğer Kralımız sizin için yeniden söz verdi ve emniyet içinde yola çıkabileceğini vaat etti. Bununla da kalmadı, üç gün sonra adamlarından birini yanına katarak, seni sağ salım Sherwood'a göndereceğini de söyledi. Otur kalk, dua et ki, arkanda asil Kraliçemiz gibi güçlü ve sözünde duran bir destek var. Eğer o olmasaydı, sen çoktan öbür tarafa gitmiştin.

ROBİN HOOD CANİ GİZBORNLU GUY'LA TANIŞIYOR

Son olaylardan bu yana oldukça uzun bir zaman geçmişti. Robin Hood bir gün ormanda gezintiye çıkmıştı. Robin Hood, geniş bir orman yoluna çıktı. Kuşların şarkısını dinleye dinleye keyifle yürürken, büyük bir meşe ağacının dibinde serinlenen bir adamla karşılaştı. Karşısındakinin kendisini fark etmediğini anlayan Robin Hood, olduğu yerde durup uzun uzun yabancıyı tetkik etti. Doğrusu, yabancı uzun uzun bakılmaya değer hâldeydi ve Robin şimdiye kadar ağaç altında bu şekilde dinlenen bir insan daha görmemişti. Tepeden tırnağa kadar, at postuna bürünmüştü. Başında, bütün yüzünü örten bir kukuleta vardı. Kulakları tavşan kulağına benziyordu. Vücudunu, posttan yapılmış bir ceket örtüyordu. Ayaklarını da kılı post kaplıyordu. Belinde geniş ve ağır bir kılıçla, iki tarafı da keskin bir hançer sallanıyordu. Omzunda muntazam ve yuvarlak oklar vardı. Yayı da, yanı başındaki ağaca dayalıydı.

— Selam, arkadaş, dedi. Sen kimsin?

— Sen kimsin, serseri? dedi.

— Hayrola?! Bu sabah solundan mı kalktın, niye suratın bu kadar asık!

— Sözlerimi demek beğenmedin. O hâlde, kendini kolla! Çünkü hareketlerim de sözlerime benzer!

— Yanlış anlama. Sözlerini beğendim, çok hoş ve tatlı. Üstelik şimdiye kadar işittiğim en akıllıca sözler senin sözlerin!

— Senin adın ne arkadaş?

— Sonunda sesini duyabildim. İşte buna memnun oldum, dedi. Az kalsın, dilsiz olduğunu zannedecektim. Benim ismimin ehemmiyeti yok. Mühim olan senin ismin... Çünkü bakıyorum buraların yabancısın. Söylesene sevimli delikanlı, o güzelim vücuduna bu kaba postları neye geçirdin?

Bu sözler, yabancıyı uzun bir süre kahkahalarla güldürdü.

— Gerçekten sen, şimdiye kadar gördüğüm insanların en cesur ve mertçe konuşansın! dedi. Nasıl oluyor da seni hemen öldürmüyorum, bilmem. Çünkü daha iki gün önce, bana senin söylediklerinin yarısı kadar söz söyledi diye bir Nottinghamlıyı öldürdüm! Aptal, bu postu, sıcak tutsun diye giyiyorum. Üstelik kılıç darbelerine karşı, çelik zırh gibi vücudumu korur. İsmime gelince, Gizbornlu Guy'ım ben. Belki tesadüfen işitmişindir daha önce. Hereford bölgesinden geliyorum. Ben bir asiyim ve ekmeğimi taştan muhtelif şekilde çıkartıyorum. Aslında bunları atlatmanın sırası değil... Başpapaz, Şerifin benden istediği bir şeyi başarabilirsem beni affedeceğini söyledi. Ayrıca, bana on altın mükâfat vereceğini ilave etti. Ben de doğruca Nottingham'a geldim. Şerifi buldum. Benden ne istese beğenirsin? Bana bu ormana gelip, kendim gibi bir asi olan Robin Hood'u ölü veya diri yakalama mı söylemez mi? Sana şunu söyleyeyim, Robin Hood için vaat edilen iki yüz altının yarısı kadar para uğruna kendi kardeşimi bile öldürmekten çekinmem.

Bu sözleri dikkatle dinledi Robin. Gizbornlu Guy hakkında çok şey işitmişti. Kanlı ve caniyane işlerinin hikâyesini çok duymuştu. Gizbornlu Guy, şöhreti her tarafa yayılmış, meşhur bir caniydi.

— Peki ama bu Robin'in senden daha kuvvetli olabileceğini hiç düşünmüyor musun? Ben Robin'i çok iyi tanırım. Herkes, onun buraların en kuvvetli genci olduğunu söylüyor!

— Buraların en kuvvetli genci olabilir. Hıh! Güya asiymiş, kanundan kaçıyormuş! Ormana gelirken öldürdüğü haric, bugüne dek kimsenin kanına girmemiş! Güya, iyi okçuymuş! Senenin her günü, onunla ok yarışı yapmaya hazırım!

Hiç bozuntuya vermeyen Robin Hood:

— Evet, dedi. İyi okçu olduğu da söyleniyor. Fakat biz bütün Nottinghamlılar iyi okçuyuzdur. Okçulukta hiçbir iddiam olmadığı hâlde ben bile, seninle yarışmaya hazırım!

Bu sözler üzerine Gizbornlu Guy, hayret dolu bakışlarla Robin Hood'a baktı. Sonra tekrar kahkaha attı:

— Gerçekten çok cesur birisin sen, dedi. Benimle bu şekilde konuşmak büyük cesarettir çünkü. Korkusuzca konuşman hoşuma gitti. Pek az insan buna cesaret edebilir. Haydi, bir nişan yeri hazırla; seninle bir ok atayım.

— Burada elle konulan nişana sadece bebekler ok atar! Ben şimdi sana bir Nottingham hedefi seçeyim!

Robin Hood, bu sözlerden sonra ayağa sıçradı. Biraz ilerideki bir çalıya yaklaşarak, başparmak kalınlığında bir dal kesti. Kabuğunu soydu ve ucunu sivrilterek, nemli toprağa sapladı.

— İşte Nottinghamlı okçuların hedefi böyle olur. Haydi, şimdi ustalığını göster. İyi bir okçuysan, bu değneği ortasından ikiye bölersin!

Guy, ayağa kalktı:

— Şimdi dikkat et, diye bağırdı. Böyle bir hedefi şeytan bile vuramaz!

— Ya öyle ya böyle, belki vuramaz. Okunu at bakalım, bunu sonra öğreniriz.

Bu sözler üzerine Guy, kaşlarını çatarak Robin Hood'a baktı. Fakat Robin'in saf bir şekilde durduğunu görünce, söyleyeceği sözleri yuttu ve yayını gerip bıraktı.

Yayını iki defa gerip okunu fırlattı fakat ikisinde de vuramadı. Attığı oklar, değneğin bir parmak uzağından geçti.

— Şeytanı vuramayacağımı şimdi anladım, dedi. Doğru mu istersen arkadaş, eğer kılıcını yayından daha iyi kullanmıyorsan, Robin Hood'u yenmeyi aklının ucundan çıkart!

Bu sözleri işiten Guy, vahşi bakışlarını Robin'e dikti:

— Sen çok neşeli ve tatlı dilli bir delikanlısın, dedi. Fakat biraz da dilini tutmayı ve fazla ileri gitmemeyi öğren yoksa boğazını keser, dilini kopartırım ha!

Robin Hood, hiç cevap vermeden yayını aldı ve gerdi. Bununla beraber kalbi hırsla tutuşuyordu. İki defa attı, ilk ok, değneğe çarparak geçti; ikincisi tam ortasına çarparak ikiye böldü. Robin, Guy'ın konuşmasına fırsat vermeden, yayını yere fırlattı. Kılıcını çekerek:

— Alçak adam, seni kana susamış! diye öfkeyle haykırdı. Göster bakalım, erkek sporlarından neler biliyorsun? Son bir defa güneş görsün gözlerin, çünkü ecelin geldi! Dünyanın temiz topraklarını yeter derecede çiğnedin! Pis hayvan! Bugün, Tanrının emriyle kudurmuş köpek gibi öleceksin! Ben Robin Hood'um!

Gizbornlu Guy, bir müddet aptal aptal Robin Hood'a baktı. Fakat çok geçmeden hayreti kayboldu ve kudurmuş bir boğaya döndü:

— Gerçekten Robin Hood musun sen? diye haykırdı. Seni gördüğüme memnun oldum, zavallı mahlûk! Kendini kolla; üstüne atladığım zaman kendini toplamaya bile vakit bulamayacaksın!

Sonra, o da kılıcını çekti.

Böylece Sherwood ormanlarının sahne olduğu en müthiş mücadele başladı. Bu bir ölüm kalım mücadelesiydi, çünkü ikisinden biri muhakkak öleceği için acımak diye bir şey akla gelemezdi. Alt alta, üst üste dövüştüler. Otlar üzerinde yuvarlanmalarından topraklar üstünden ordu geçmiş gibi eşelendi. Robin Hood'un keskin kılıcı ikide birde yumuşak bir ete batıyor ve otlar yer yer kan damlalarıyla lekeleniyordu! Nihayet, Gizbornlu Guy, bütün gücünü toplayarak Robin Hood'un üstüne dehşetle atıldı, fakat Robin bir adım yana sıçrayarak kurtuldu. Ama bu arada, topukları bir çalı köküne çarptı ve sırtüstü yere yuvarlandı. Guy'ın korkunç bir yüzle üzerine atladığını görünce:

— Tanrım, sen bana acı! diye mırıldandı.

Büyük kılıcını hırsla savurdu Gizbornlu Guy. Robin, çıplak eliyle kılıcı kavradı. Eli kan içinde kalmış, fakat hasmını yere yuvarlamaya muvaffak olmuştu. İkinci bir hücumu uğramadan hemen ayağa sıçradı ve kılıcını

kavradı. Şimdi, Gizbornlu Guy'ın kalbine, kara bulut gibi ümitsizlik çökmüştü. Yaralı bir atmaca gibi etrafına bakmaya başladı. Kuvvetinin gittikçe azaldığını gören Robin ileri atıldı ve Guy'ın kılıç tutan eline alttan yıldırım gibi bir darbe indirdi. Guy'ın elinden kılıç düştü, yere eğilip almak istedi. Robin, onun kendisini toplamasına vakit bırakmadan ekin biçer gibi hasmını biçmeye başladı. Guy topukları üzerinde bir yarım daire çizdi, acı bir çığlık atarak kolunu havaya kaldırdı ve yüzüstü yere yuvarlandı.

Robin Hood, kılıcını silerek kınına soktu. Sonra, Gizbornlu Guy'ın önüne gelerek, kollarını kenetledi ve şunları mırıldandı:

— Daha bir delikanlı iken, Kralın bir orman memurunu öldürdüğümünden bu yana, ilk defa birinin kanına giriyorum. Sık sık orman memurunu öldürdüğüm için vicdan azabı duymuşumdur, fakat şimdi zerrece üzüntü duymuyorum. Aksine, bir kasabayı kudurmuş bir domuzdan kurtarmış gibi memnunum. Mademki Nottingham şerifi beni öldürtmek için seni üstüme yolladı; şimdi ben de senin elbiselerini giyerek gidip Efendimizi görmeye çalışayım! Belki bu arada ona borcumu da ödeme imkânı bulurum!

Ölü Guy'ın üstündeki postları çıkartan Robin Hood, bunları üzerine giydi. Sonra, Guy'ın kılıcını ve kamasını belinden çözerek, kendi kılıcını taktı. At postundan yapılmış kukuletaı başından geçirdi. Bu hâliyle kimse onu tanıyamazdı. Daha sonra Nottingham'a doğru yürümeye başladı. Yollardan geçerken; kadın, erkek, çoluk, çocuk, ondan kaçırıyordu. Çünkü Gizbornlu Guy'ın ismini ve adi cinayetlerini herkes sık sık duymaktaydı.

Bütün bunlar olurken, Küçük Con'un başına neler geldiğini görelim.

Küçük Con, ormandaki patikadan ilerleyerek Sherwood'dan çıkmıştı. Az sonra, derme çatma bir kulübe gördü. Birdenbire durdu, birinin ağladığını işitir gibi olmuştu. Kulak kabarttı, ses kulübeden geliyordu. Hemen kulübeye doğru ilerledi. Ak saçlı bir kadın, acı gözyaşları döküyordu.

Merhametli bir genç olan Küçük Con, kadını teselli etmek için yanına gitti. Tatlı sözler söyleyerek üzüntüsünün sebebini anlatmasını, belki bir çare bulabileceğini belirtti. Dertli kadın, derdine çare olmadığı anlatmak ister gibi başını iki yanına salladı. Konuşmaya başladı. Bir iki saat öncesine kadar aslan gibi üç erkek evlat anasıydı. Az önce oğullarını alıp götürmüşlerdi. Galiba asacaklardı. Bütün suçları bir gece önce oğlunun ormana gidip bir geyik vurmasydı. Kralın orman memurları, kan damlalarını takip ederek kulübeye gelmiş ve tencerede pişen geyiği görmüşlerdi. Üç kardeş de birbirini ele verip, hangisinin geyiği vurduğunu söylemediği için üç delikanlıyı da alıp götürmüşlerdi. Oğullarım Robin Hood' u öldürtmeye yolladığı bir adamı Nottingham yakınındaki handa bekleyen Şerifin yanına götürmüşlerdi.

— Bana göre bir elbise var mı evde?

Yaşlı kadın, ölen kocasının elbisesini Küçük Con'a getirdi. Küçük Con acele giyindi. Sonra, hemen bir takma peruka ile sakal yapıp, kendi sakallarını ve saçlarını gizledi. Merhum köylünün koca tepeli şapkasını kafasına geçirdi; bir eline yayını, bir eline de sopasını alarak, olanca hızıyla Şerifin karargâh kurduğu hana doğru koşmaya başladı.

Bu sırada üç kardeş Şerifin karşısına getirilmişti.

— Demek siz Kralımızın geyiklerini vuruyorsunuz, ha! İbret olsun diye üçünüzü de ormanda astıracağım, dedikten sonra atına atladı, adamları da atlarına bindiler. Üç kardeş, ormancılardan arasında olmak üzere Sherwood'a doğru yola çıktılar. Ormana varınca, delikanlıların boynunki ilmekler sıkıştırıldı; halatın ucu, büyük meşe ağacının bir dalına takıldı.

İhtiyar bir adam, sopasına dayanmış seyrediyordu. Şerifin gözleri, delikanlıların boyunlarını kopartacak ipin çekilmesini emretmeden önce, bu acayip ihtiyara ilişti.

— Buraya gel, baba, dedi. Sana söyleyeceklerim var!

Küçük Con'dan başka biri olmayan ihtiyar, Şerifin bu daveti üzerine yanına gitti.

— Yüzün hiç yabancı değil! Seni daha önce görmüş gibiyim. Adın ne senin baba?

— Adım Hobıl, zatı şahanelerinizin emrindeyim!

— İsmi bir türlü hatırlayamadım! Fakat ziyanı yok! Bu altı peni kazanmak ister misin?

— Elbet, Şerif Hazretlerimiz benden ne isterler?

— Bugün üç adam asılacak. İplerini çekersen, sana altını veririm.

— Kabul, diyerek Küçük Con delikanlıların yanına gitti. Ellerinin ipini çözerken üçünün kulağına da bir şeyler fısıldadı. Sonra:

— Şerif Hazretleri. Bu zavallıları öbür dünyaya göndermek istiyorum.

— Tamam, nasıl istersen. Elini çabuk tut da ne yaparsan yap!

Küçük Con, arkasına bir göz attı, yolun bomboş olduğunu görünce perukasını ve çenesindeki takma sakalı çekip attı. Avazı çıktığı kadar yüksek sesle:

— Kaçın! diye haykırdı.

Delikanlılar, yıldırım hızıyla, boyunlarındaki ilmeği gevdiiler ve yaydan çıkan ok gibi hızla ağaçların arasında kayboldular. Küçük Con da, Şerif ve adamlarının hayret dolu bakışları arasında tazı gibi ormana dalmıştı.

— Peşlerinden koşun!

Küçük Con, Şerifin bu emrini duydu, yakalanmadan kaçmasının imkânsız olduğunu anlayarak, birdenbire durdu; Olduğunuz yerde kalın! diye bağırdı. İcinizden biri bir adım atmaya kalkarsa, hiç acımam, yayı bırakırım ha!

Tabii ki Şerifin adamları Küçük Con'un söylediğini yapacak kudrette bir insan olduğunu, aksini yapanın o anda ruhunu teslim edeceğini çok iyi biliyorlardı. Şerif, düşmanın göz göre göre kaçtığını anlayınca, deli gibi oldu. Birdenbire, atının başını ormana çevirdi ve hayvanı deli gibi mahmuzladı. Küçük Con, yayını Şerifin alınının ortasına nişan alarak gerip bıraktı. Fakat aksilik! Ok kırıldı. Bunu gören Şerifin adamları Efen-

dilerinin peşine takılarak Küçük Con'un üstüne yürüdüler. Şerif, Küçük Con ağaçların arasında kaybolmadan yetişti ve öne eğilerek kılıcıyla kuvvetli bir darbe indirdi. Küçük Con'u yere yıkmıştı.

Telaştan nerdeyse bu adamı gebertecektim! Haydi, su getir, şunun başından aşağıya dök.

Gözlerini açınca, Küçük Con, ne olduğunu anlamak için hayretle etrafına baktı. Sonra, ellerini arkasına bağladılar; kaldırıp bir at sırtına ters oturtular. Küçük Con'u asacakları ağacın yanına gelmişlerdi ki, adamlardan biri birden deli gibi haykırdı:

— Şerif Hazretleri, şu Gizbornlu Guy değil mi?

— Sahi! Evet, o! dedi. Onu Allah gönderdi, bu baş hırsızı ona öldürtürüz!

— Nasıl, şansın yaver gitti mi? Üstün başın kan içersinde.

Sesini Gizbornlu Guy'ın sesine benzeten Robin Hood:

— Elbiselerimi beğenmiyorsan, gözlerini kapat, dedi. Üzerimde gördüğün bu kan lekeleri, pis asi Robin Hood'un kanlarıdır.

Şerifin eline düşen Küçük Con:

— Alçaklar! diye bağırdı. Kana susamış hainler! Dünyanın en cömert ve nazik kalbini taşıyan insanını, demek alçakça öldürdün! Bu korkak şerife alet oldun demek! Artık ben de ölebilirim! Efendim olmadıktan sonra bence hayatın bir kıymeti yoktur!

Küçük Con, bu sözleri avazı çıktığı kadar söylerken, güneş yanığı esmer yüzünü tuzlu gözyaşları yıkıyordu.

— Robin geberdi; sağ kolu ise elimde! Dile benden ne dilersen!

— Efendisini ben öldürdüm, bu adamı da ben öldüreyim.

— Seni akıllı biri sanırdım, koca ahmak! Sade bu mu?

— Şu alçağı attan indirin ve ağaca dayayın.

Askerler Küçük Con'u attan indirirlerken, Robin Hood yayını da omzundan indirdi ve ağacın yanına bıraktı. Fakat kalabalığın arasında kimse bunun farkında bile olmadı. Küçük Con'u ağaca dayadıklarında, Gizbornlu Guy'ın ucu keskin hançerini kavradı:

— Şimdi geri çekilin! Elini kıpırdatanı acımadan gebertirim! Senin gönderdiğin adamı öldürdüm, Şerif Efendi! Geri çekil ki, şimdi de seni onun yanına göndermeyeyim!

Gümüş boruyu dudaklarına götürerek üç defa kuvvetle öttürdü. Nottingham Şerifi ecel terleri dökmeye başladı.

Deli gibi atını mahmuzladı. Arkasında bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldu. Efendilerinin kaçtığını gören adamlar da, kurtuluşun tek çaresinin kaçmak olduğunu anlayarak peşi sıra gittiler.

— Haydi, gel! diye bağırdı. İşte göğsüm, açık! Efendimi öldüreni de öldürsün. İnsan kasabı, senden korkum yok!

Robin Hood yavaşça:

— Sakin ol, Küçük Con, diye fısıldadı. Şurada, tam önünde benim yayım ve oklarım var, kılıcım da orada. İplerini kes de hemen onları al! Hazır ol! Çabuk!

Robin Hood, Küçük Con'un ellerini bağlayan ipleri aceleyle kesti. Küçük Con, yıldırım hızıyla ileri atıldı ve yayı, kılıcı kaptı. Robin Hood da, hemen başından kukuletayı çıkarttı, yerden Gizbornlu Guy'ın yayını aldı.

KRAL RİŞAR

İlerleyen günlerde İngiltere Kralı Rişar Nottingham'a gelmişti. Şerefine verilen ziyafette Şerife şöyle dedi:

— Sizin bölgenizde kalan Sherwood ormanında yaşadığı söylenen Robin Hood adında bir asi ve arkadaşlarının birçok maceralarını duydum. Bana onlar hakkında bilgi verir misiniz, Şerif Efendi? Öğrendiğime göre, siz de birçok defa onunla karşılaşmışsınız!

— Öncelikle şunu söylemeliyim ki Majeste, Robin Hood ve arkadaşları memleketin en cesur asileridir.

Daha sonra, gözde şövalye Henri, Robin Hood'un Sir Rişard'a Hero-ford Başpapazından aldığı parayı ödünç verişinin hikâyesini anlattı. Kral

ve hazır bulunanlar tekrar tekrar kahkahalar savururken, alay mevzuu olan zavallı Başpapaz kıpkırmızı olmuştu.

Hava kararınca yerlerine çekildiler, fakat Kralın akli fikri Robin Hood'da idi. Bir ara:

— Robin Hood denilen bu adamla karşılaşmak için yüz altını so-kağa atarım! dedi.

Şövalye Hubert gülerek:

— Majesteleri böyle bir şeyi arzu ediyorlarsa, bu arzuyu yerine getirmek hiç de güç değil, dedi. Ormanda birlikte yemek yemenizi de sağlayabilirim!

Ve böylece, ertesi sabah erkenden, Kral, Şerife bir gece önce kurdukları planı anlattı ve o gün eğlenceli bir gün geçirmeye gideceklerini söyledi. Şerif:

— Lütfen, Efendimiz! diye haykırdı. Ne yaptığınızın farkında değilsiniz galiba! Bu şekilde yanına gittiğiniz alçak, ne Kral dinler, ne de kanun!

— Peki ama, Robin Hood şimdiye kadar, Gizbornlu Guy hariç, kimsenin kanına girmemiş, yalan mı?

Az sonra yedi takım gezginci rahip cüppesi getirildi. Kral ve adamları cüppeleri giydiler. Kral, içinde yüz altın bulunan bir kese-yi cüppesinin içinden boynuna astı. Kapıya getirilen katırlara binerek yola çıktılar. Aradıkları cinsten kimseye rastlamaksızın kilometrelerce yol aldılar. Bir ara Kral:

— Tanrım, buralara kadar geldik de yanımıza bir damla olsun şarap aldırmadık. Susuzluğumu gidermek için çekinmeden elli altın verirdim!

Kralın sözleri henüz sona ermişti ki, yol kenarındaki ağaçların arasından uzun boylu, sarı saç ve sakallı, mavi gözleri neşeyle parlayan bir delikanlı çıktı.

— Aziz peder, böyle dürüst bir pazarlığı dünyada reddedemem! Civarda bir han işletiriz. Elli altına sadece içki değil, sana ve arkadaşlarına hayatında görmediğin bir de muhteşem ziyafet çekeriz.

Hemen bir ıslık çaldı. Birden yolun her iki yanındaki çalılar aralandı ve yeşil çuha elbiseler giymiş, geniş omuzlu altmış genç yola fırladı.

— Sen kimsin? Bizim gibi kutsal din adamlarına hiç hürmetin yok mu?

— Zerrece yok. Doğrusunu istersen, senin gibi zengin rahiplerin kutsallığı beni zerrece ilgilendirmez. Bana gelince, herhâlde adımlı duymuşsundur. İsmim Robin Hood'dur.

— Şu meşhur asi Robin Hood sensin ha!

Bu sırada ağaçların arasından Küçük Con ve altmış arkadaşıyla birlikte Şövalye Rişard görüldü. Şövalye daha uzaktan Robin'e telaşla sesleniyordu:

— Elini çabuk tut, aziz dostum! Kral Rişard bu sabah adamlarıyla Nottingham'dan yola çıkmış, seni aramak için ormana geliyormuş. Adamlarını hazırla ve şatoma gel. Tehlikeyi atlatıncaya kadar şatomda gizlenin. Yanındaki o yabancılar da kim?

— Misafirlerimiz! Onlara yolda rastladık! İsimlerini bilmiyorum.

Şövalye Rişard, dikkatli bakışlarını, Robin'in işaret ettiği uzun boylu rahibin üstüne dikti.

Şövalye Rişard'ın yüzü kireç gibi oldu, karşısındakini tanımıştı. Acele atından inerek önünde diz çöktü. Kral kendisinin tanındığını anlayınca kukuletasını itti. Asiler diz çöktüler. Kral teker teker hepsini süzdükten sonra bakışlarını Rişard'ın üzerine çevirdi:

— Hangi cesaretle bu adamlarla benim arama giriyorsun? İngiltere'nin en nam salmış asilerine şatonu bir sığınak mı yapacaksın Şövalye Rişard!

— Bunu yaptığım için majesteleri bana kızmakta yerden göğe kadar haklıdır! Ancak, Robin Hood'la adamlarının başına bir şey gelmesindense, majestenin nefretine hedef olmayı tercih ederim. Çünkü hayatımı, şerefimi, her şeyimi ben onlara borçluyum.

Araya giren Sir Henry:

— Kral Rişar, sana hizmet eden, uğruna savaşılan biri karşısında eğiliyor, Filistin’de sizi ölümden ben kurtarmıştım. Bu meselede çekinmeden ben de babamla aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım. Gazabınıza uğrayacağımı bilsem dahi, ben de babamın yaptığını yapar ve bu asil asi Robin Hood ve adamlarına yardım etmekten çekinmezdim! dedi.

Kral, önünde diz çökmüş, şövalyelerin bir birine, bir öbürüne baktı. Yavaş yavaş yüzünün gergin hatları yumuşadı. Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

— Sen cesur ve sözünü sakınmayan bir şövalyesin, Sir Rişard! Serbestçe konuşman aleyhine olmaz asla.

Kral, Robin Hood’a işaret ederek yanına gelmesini bildirdi.

— Senin bana olan sadakatinden eminim. Günahlarından ise, korkuyla bahsetmene lüzum yok. Çünkü seni ve bütün arkadaşlarınızı affediyorum. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiye kadar olduğu gibi ormanda yaşamanıza müsaade edemem. Sözünü hatırla. Bana seve seve hizmet edeceğini söylemiştin. Şimdi benimle Londra’ya geleceksin. Küçük Con’u, yeğenin Vill’i, Alan Deyl’i de yanına al. Öbür arkadaşlarının da isimlerini ver, hepsi Sherwood ormanını benim adıma muhafaza edecek. Çünkü Sherwood’daki geyiklerimi asi yiyeceğine, bu memurlarım afiyetle yesin! Haydi, artık bunları bırakalım da karnımızı doyuralım. Sizin ormanda nasıl yaşadığınızı görmek isterim!

Bunun üzerine Robin hemen adamlarına muhteşem bir ziyafet hazırlamaları için emir verdi. Derhâl ateşler yakıldı; vurulan geyiğin derisi yüzüldü ve ateşte kızartılmasına başlandı. Robin Kral Rişar ile maiyetindekileri, kendi yaşadıkları yere götürdü. Kral yere oturarak yedi, içti; karnı doyduktan sonra yeminle hayatında böyle tatlı bir yemek daha yemediğini itiraf etti.

O gece Kral, Sherwood ormanında, yapraklardan yapılmış bir yatakta uyudu. Ertesi sabah erkenden kalkarak Nottingham’a doğru yola çıktı. Robin Hood, yanında bütün adamları olduğu hâlde Kralla beraber gidiyordu. Asilerin ellerini kollarını sallaya sallaya, hem de Kralın yanında şehre girdiğini gören Nottinghamlıların ne kadar şa-

şırdığını varın siz tahmin edin! Şerife gelince, Robin Hood'un Kralla gayet samimi olduğunu görünce ne yapacağını, ne diyeceğini şaşırıp kaldı. İçinde bu cesur delikanlıya karşı hissettiği nefrete rağmen, Kralla arasının iyi olduğunu görünce yaltaklanmaya başladı.

Kral, ertesi gün yanında asilerin lideri Robin Hood, Küçük Con, Kızıl Vill ve Alan Deyl olduğu hâlde Nottingham'dan ayrıldı. Kralla birlikte gidecek olan asiler, geride kalan arkadaşlarının ellerini sıkıp, yanaklarını öperek teker teker vedalaştılar ve fırsat buldukça Sherwood'a onları görmeye geleceklerini vaat ettiler. Bu arada içlerinden bazıları ağlıyordu. Sonra, hepsi atlara bindi ve Kralın maiyetindeki süvarilerin arasına katılıp yola çıktılar.

ROBİN HOOD İLE ARKADAŞLARIN SONU

Mertliği, cesareti, iyilikseverliği ve kahramanlığı ile ün salan Robin Hood'un maceraları burada sona eriyor. Arkadaşlarından ayrılırken sık sık Sherwood'a gelip onları göreceğine içtenlikle söz veren Robin, çeşitli nedenler yüzünden bir türlü bu sözünde duramamış ve Sherwood'a gelememiştir. Robin Hood ile Dell'in ormana dönmeleri mümkün olamamıştır.

Okçuluktaki büyük mahareti dolayısıyla, Robin Hood, Kralın gözdesi olmuştu. Böylece hızlı hızlı terfi ederek Kralın gönüllü ordusunun komutanlığına kadar yükselmişti. Kral, sadakati karşısında onu Huntington Kontu yapmıştı. Bu yüzden Robin, Sherwood'a gelme fırsatı elde edememişti. Alan ile eşi Elen'e gelince, onlar da bir türlü Robin Hood'un yanından ayrılmamış, iyi ve kötü günlerinde ona arkadaş olmuşlardı.

Sevgili okuyucular, artık sizi bu yolculukta yalnız bırakacak ve "hayırlı günler" dileyerek yanınızdan ayrılacağım. Bu yüzden sözü fazla uzatmadan size onun, en büyük kahramanın Huntington Kontu olarak değil de, elinde yayı, kalbi ormanda olduğu hâlde hayata nasıl veda ettiğini kısaca anlatacağım.

Bir süre sonra Kral Rişar gerçekten ismine layık olarak, aslan yürekli bir insana yakışır şekilde savaş meydanında can vermişti. Kral öldükten sonra Huntington Kontu, yani bizim Robin Hood diye tanıdığımız kahraman, kendisini yapayalnız hissederek memleketine döndü. Alan Deyl ile eşi Elen de onunla birlikte gelmişlerdi. Alan Deyl ve eşi, hep birlikte Sherwood'dan ayrıldıktan sonra, hiç Robin Hood'dan ayrılmamışlardı.

İngiltere sahillerine vardıklarında mevsim ilkbahardı. Ağaçlar yeşermiş, kuşlar cıvı cıvı ötüşüyordu. İlkbaharın tatlılığı ve tabiatın neşesi Robin Hood'a ormanda geçirdiği günleri hatırlattı. Ormana gitmek için içinde büyük bir arzu uyandı. Doğru Kral Rişar'ın ölümüyle tahta çıkan Kral John'a giderek, Sherwood'u ziyaret etmek üzere izin istedi. Kral gidip gelmesi için izin verdi, fakat üç günden fazla kalmamasını rica etti. Böylece, Robin Hood'la Alan Deyl, Sherwood'a gitmek üzere vakit kaybetmeden yola çıktılar.

Yolculuklarındaki ilk geceyi Nottingham'daki bir handa geçirdiler. Fakat Robin'e olan nefreti hâlâ bir parça olsun azalmamış Şerifi ziyarete gitmediler. Ertesi gün, sabah erkenden atlarına atlayarak Sherwood'a doğru yola çıktılar. Yolda ilerlerken, Robin Hood, bütün gençliğini geçirdiği, en kıyı köşedeki ağaçları ve taşları tanıyordu! İşte, yanında Küçük Con olduğu hâlde, akşamüzerleri şu patikada dolaşırdı! İşte, bir rahibi yakalamak için adamlarıyla birlikte şuralardan geçmişlerdi.

Geçmişteki anılardan bahsederek, yavaş yavaş ilerliyorlardı. Bu şekilde, ağaçların arasından süzülerek büyük meşe ağacının altındaki, yıllarca yuva olarak kullandıkları düzlüğe vardılar. Ağacın altına gelip durduklarında ikisi de susuyordu.

Gözünü kırpmadan, Robin, iyi bildiği, taşını toprağını tanıdığı eski yuvalarına dikkatle bakıyordu. Her şey eskisi gibiydi; yalnız, öncece birçok gencin kahkahalarıyla çınlattığı orman, bir ölü sessizliğine bürünmüştü. Ağaçlara, çalılara, otlara bakarken, içi bir tuhaf oldu ve kendisini tutamayarak tuzlu gözyaşları yanaklarını yıkamaya başladı.

Robin, o sabah yola çıkarken, uzun gümüş boruyu da yanına astı. O anda eski günlerde olduğu gibi boru çalmak için kuvvetli bir arzu

duydu. Boruyu dudaklarına götürdü ve üfledi.. Borudan çıkan sesler ormana dağıldı ve yankılandı.

Küçük Con o sabah, tesadüfen bir iş dolayısıyla ormandan geçiyordu. Düşüncelerine dalmış yürürken, birden uzaktan gelen boru sesi işitti. Kalbine ok yiyen bir yavru ceylanın sıçraması gibi, Küçük Con da kulağına gelen boru sesiyle irkildi. Bir anda yüzüne kan hücum etmiş, yanakları al al olmuştu. Boru bir defa öttü, bir daha öttü. Bunun üstüne Küçük Con bir sevinç çığlığı atarak, ağaçların arasından koşarak ilerlemeye başladı. Elbisesini yırtan, yüzünü gözünü çizen dallara, dikenlere aldırış ettiği yoktu. O anda tek düşündüğü şey, en kısa yoldan bir an önce, sesin geldiği yere varmaktı. Nihayet çılgın gibi ağaçların arasından düzlüğe fırladı; bir an beklemeden kendisini efendisinin ayaklarının altına attı. Koca vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ne Robin Hood, ne de Alan Deyl, bu manzara karşısında bir şey söyleyebilirdi. Yalnızca, yerde efendisinin dizine kapanmış Küçük Con'a bakıyorlar ve bu sırada sıcak gözyaşları ikişer sıra hâlinde yüzlerini yıkıyordu.

Onlar bu şekilde ağlaşıırken Kralın ormancılarından yedi kişi ağaçların arasında belirdi. Başlarında Vill'in bulunduğu yedi kişilik grup Robin Hood'u görünce sevinçten çılgına dönmüştü. Bir zaman sonra dört ormancı daha geldi. Bunların arasında Değirmencinin oğlu Miç de vardı. Çünkü hepsi Robin Hood'un borusunun sesini işitmişti. Her gelen gözyaşları arasında Robin'in boynuna sarılıyor, yüzünü gözünü Robin'in elbiselerine sürüyordu.

Bir süre sonra Robin Hood, ağlamaktan donuklaşan gözlerini etrafındakilerin üzerinde gezdirdi; heyecandan tir tir titreyen bir sesle:

— Yemin ediyorum, artık bu ormandan bir yere dünyada adım atmam, dedi. Uzun zaman ormana ve sizlere hasret kalışım yeter. Ben kontluk falan istemiyorum, gözümde hiçbir şey yok. Üstümden bu asilliği alsınlar, beni yine eski hâlimde bıraksınlar! Başka bir şey istemiyorum!

Onun bu sözler üzerine, müthiş bir çığlık koptu. Arkadaşları sevinç nidaları arasında kucaklaşıyordu.

Ünlü Robin Hood'un geri döndüğü ve yine Sherwood'da yaşayacağı haberi, yangının alevleri gibi, bütün İngiltere'ye kısa zamanda yayıldı. Böylece, daha akşam olmadan bütün arkadaşları yanında toplanmışlardı. Fakat bu haber Kral John'u hiç de memnun etmedi. Robin Hood'u diri veya ölü ele geçirinceye kadar mücadele edeceğine ant içti. Kralın şövalyelerinin arasında Vilyam Deyl adında biri vardı ki, bu şövalye Sherwood ormanını iyi biliyordu. Kral ona dönerek Yanına bir ordu alıp Robin Hood'u yakalamaya gitmesini emretti. Ayrıca Kral Şövalyeye ihtiyacı olduğu kadar askeri Şeriften isteyebilme yetkisini verdi. Böylece, Şerifle Sir Vilyam, Kralın emrini yerine getirmek üzere hemen harekete geçtiler. Tam yedi gün, yedi gece Robin Hood'u aradıkları hâlde ele geçiremediler.

Aslında Robin Hood, eskisi gibi sulhsever, kan dökmek istemeyen bir insan olsaydı, bu mesele belki başka türlü sona erebilirdi. Fakat Kral Rişar'ın yanında yıllarca savaşmış olmak, onu bambaşka bir insan yapmıştı. Üzerine yollanan kuvvetlerden tazının önünden kaçan tilki gibi kaçmak izzeti nefesine dokundu. Böylece, Robin Hood'la arkadaşları Sir Vilyam ve askerleriyle karşılaştılar. Bunu kanlı bir çarpışma takip etti. O gün Şerif'den daha kuvvetli nice genç can verdi. Fakat nihayet Sir Vilyam yaralandı; adamlarının çoğu öldü. Kralın kuvvetleri ormanı mağlup terk ettiler. Yemyeşil otların üzeri kana bürünmüş, birçok genç cansız yerde yatıyordu.

Mertçe düşmanlarını mağlup ettiği hâlde, Robin Hood'un vicdanı sızlıyordu. Gözlerinin önünde birçok kahramanın ölümü onun için büyük bir ıstırap kaynağı olmuştu. Düşüne düne hummaya tutuldu. Üç gün, üç gece ateşler içinde kıvrandı; hastalığı yenmek için o kadar mücadele ettiği hâlde, daha fazla dayanamadı. Dördüncü günün sabahı Küçük Con'u yanına çağırarak, bu hummayı atlatamayacağını, Kirk manastırı rahibesi olan yeğenine gitmek istediğini söyledi. Kuzeni gayet usta bir hacamatçıydı; sıhhate kavuşmak için biraz kan vermesi gerekiyordu. Küçük Con'a seyahate çıkmasını rica etti, belki bu seyahat hastalığı için iyi olacaktı. Böylece, Küçük Con'la Robin Hood, arkadaşlarına veda ederek yola çıktılar. Yavaş yavaş seyahat ederek nihayet manastıra geldiler.

Eskiden, Robin Hood, bu kuzenine çok yardım etmişti. Kral Richard'a tesir ederek kuzenini bu manastıra başrahibe yaptırttı. Fakat dünyada iyilik kadar çabuk unutulmuş bir şey daha yoktur. Başrahibe, Robin Hood'un Kralın yanından ayrılıp tekrar ormana döndüğünü haber alınca, içinden kızmış ve akrabalığının yeni Kralla arasını açmasından endişe etmeye başlamıştı. İşte böylece Robin Hood, kuzenine gidip de kendisini hacamat etmesini, damarından kan almasını söyleyince; zihninde kötü planlar tasarlamış, ona kötülük etmek suretiyle düşmanlarının sevgisini kazanacağını sanmıştı. Bununla beraber, hiçbir şey belli etmeden, Robin Hood'u karşılaşmıştı. Helezon şeklinde yükselen merdivenlerden çıkartarak Robin Hood'u kule üstündeki bir odaya almış, Küçük Con'u içeri sokmamıştı.

Zavallı Küçük Con, manastırın kapısında öksüz gibi yapayalnız kalmış ve efendisini kadınlara teslim etmişti. Fakat içeri giremeyince kapıdan da ayrılmamış, manastırın az ilerisindeki bir ağacın gölgesine oturarak, efendisinin girdiği yere giremeyen bir köpek gibi, gözü kapıda beklemeye başlamıştı.

Başrahibe, kadınlar Robin Hood'u kuledeki odaya götürdükten sonra bütün rahibeleri dışarı çıkartmış, bir ip alarak sanki kanını alacakmış gibi sıkıca Robin'in kolunu bağlamıştı. Gerçekten de Robin Hood'dan kan almıştı, fakat öyle bir damar kesmişti ki, kalpten çıkan kanlar doğrudan doğruya Robin'in vücudundan dışarı akıyordu. Robin'in tabii bundan haberi yoktu. Gerçi kıpkırmızı kanının aktığını görüyordu; fakat yavaş yavaş sızan kanın kendisine zararı dokunacağını farkında değildi.

Rahibe, bu alçakça cinayetten sonra kuzenini tek başına bırakarak dışarı çıktı. Bütün gün, Robin Hood'un kolundan kan aktı; Robin Hood o kadar çabaladığı hâlde kanı durduramadı. Tekrar tekrar imdat istedi, fakat sesini duyup da gelen olmadı. Çünkü kuzeni ona ihanet etmişti ve Küçük Con da sesini işitemeyecek kadar uzaktaydı. Kuvveti tükeninceye kadar kanı aktı. Nihayet güçlkle ayağa kalktı, elleri üstünde sürüne sürüne, borusunun yanına kadar gitti. Boruyu dudaklarına götürerek üfledi. Fakat takati yoktu, borudan çıkan ses çok zayıf ve incedi. Fakat yine de Küçük Con oturduğu yerden boru sesini işitti; yüreği kabarak

telaşla manastıra koştu. Hızla kapıyı vurdu, avaz avaz içeri almaları için bağırdı. Fakat kapı sağlam meşeden yapılmıştı. Küçük Con kırıp içeri girmeye muvaffak olamadı.

Kalbi heyecanla çarpan Küçük Con, efendisine bir şey olduğunu hissetmişti. Birden etrafına baktı. Üç kişinin kaldıramayacağı kadar kocaman bir taşa gözü ilişti. Küçük Con, hemen taşın yanına gitti, sırtlayarak taşı yerinden kıpırdattı. Olanca gücünü toplayarak taşı havaya kaldırdı ve kapıya fırlattı. Kapı paramparça oldu, rahibeler korkuyla kaçıştılar. Küçük Con deli gibi içeri girerek, yıldırım gibi helezoni merdivenleri tırmandı ve efendisinin bulunduğu odanın önüne geldi. Yine kapı kilitliydi; fakat omuz vurarak ardına kadar açtı.

Efendisi, yüzü kireç gibi bembeyaz; başı omzuna düşmüş bir hâlde, yerde uzanıyordu. Küçük Con, birden acı bir çığlık atarak efendisini kucaklayarak yatağa götürdü ve yatırdı.

Başrahibe, yaptığı işten korkarak pişman olmuş ve telaşla içeri gelmişti. Küçük Con ve arkadaşlarının intikam almasından korkuyordu. Hemen yarayı sararak kanamayı durdurdu. O, bunları yaparken, Küçük Con dikkatle takip ediyordu. İş bitince gitmesini söyledi. Kadın, korkudan tir tir titreyerek dışarı çıktı. O çıkınca, Küçük Con, neşeli bir sesle gülerek, bütün korkunun boşuna olduğunu, kuvvetli bir erkeğin bir parça kan kaybetmekle ölmeyeceğini söyledi.

— Bir şeyin kalmayacak, iyileşeceksin, dedi. Yine eskisi gibi ormanda serbestçe dolaşacağız!

Fakat Robin Hood, yattığı yerden başını iki yana sallayarak gülümsüyordu.

— Sevgili Küçük Con'um! diye fısıldadı. Allah seni korusun! Fakat aziz dostum, bundan sonra ormanda birlikte dolaşacağımızı pek sanmıyorum.

Küçük Con, yüksek sesle:

— Neden dolaşamayalım ki? dedi. Tekrar ediyorum, dolaşacağız! Başına bir şey geleceğini kim söylüyor? Ben mi? Dur hele...

Birden durdu. Kelimeler boğazında düğümlenmişti. Titreyen bir sesle:

— Eğer sana bir şey olursa, yemin ediyorum ki, burada taş taş üstünde bırakmam. Bu kadınlara gelince, hiçbiri hakkında hayırlı olmaz!

Küçük Con'un öfkesini yatıştırmaya çalışan Robin Hood, kelimeleri heceleyerek şimdiye kadar Robin Hood ve adamlarının hangi kadına kötülük ettiklerini sordu. Böylece konuştu ve Küçük Con'dan hiçbirine dokunmayacağına dair söz aldı. Bunu bir sessizlik takip etti; Küçük Con, Robin Hood'un elleri ellerinin içinde olduğu hâlde pencereden dışarı bakıyor ve ikide birde boğazının tıkanır gibi olduğunu hissediyordu.

Bu esnada güneş batı ufkunda alçalmıştı. Az sonra kayboldu ve arkasında muhteşem bir kızılık bıraktı. Robin Hood, çok zayıf bir sesle, Küçük Con'a kendisini doğrultmasını, son bir defa ormanı görmek istediğini söyledi. Küçük Con, efendisinin son arzusunu yerine getirip kollarından tutarak başı omzunda olduğu hâlde pencerenin önüne getirdi. Robin Hood, son bir defa uzun uzun ormana doğru baktı, gözlerinden dökülen sıcak göz yaşları yüzünü yakıyordu. Birden Küçük Con'a yayını son defa vermesini ve okları arasından düzgün bir ok seçmesini rica etti. Küçük Con, efendisinin arzusunu yerine getirerek: yayı aldı; ucuna bir ok takarak Robin Hood'un elleri arasına tutuşturdu. Robin Hood, elleri yaya değince gülümsedi ve son bir kuvvetle germeye çalışarak:

— Küçük Con, dedi. Küçük Con, benim sevgili arkadaşım! Dünyada herkesten çok sevdiğim aziz varlık, beni dinle! Bu okun gideceği yere göm beni! Mezarım orası olsun... Yüzümü batıya çevir Küçük Con... Yorgun kemiklerimin acı duymamasını istiyorsan, mezarımı daima yeşil tut...

Robin, sözünü bitirince birden doğruldu. Eski kuvveti geri dönmüş gibiydi. Yayı yüzüne gererek bıraktı. Açık pencereden süzülen ok hızla yol alıyordu. Ok giderken, yayı tutan eli yanına düştü ve vücudu tekrar Küçük Con'un kolları arasına yuvarlandı. Yaydan çıkan okla birlikte, Robin Hood'un bedeninden bir şey daha çıkmıştı... Ruhü!...

Küçük Con bir süre sessizce durdu; sonra incitmemek için itina ile tuttuğu Robin Hood'u yatağa yatırdı. Ellerini göğsünde çaprazladıktan

sonra çarşafı yüzünü örttü. Daha sonra hızla geri dönerek dışarı çıktı.

Merdiven başında Başrahibe ile birlikte bazı rahibeleri gördü. Titreyen üzgün bir sesle:

— Eğer bu odaya bir kişi bile yaklaşmaya kalkarsa, manastırı taş taş üstünde bırakmamacasına yerle bir ederim! Sözlerimi aklınızdan çıkartmayın.

Bu sözlerden sonra, manastırdan uzaklaştı. Koşarak ormana girdi ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

Sabah güneşinin ilk ışıkları doğu ufkunu henüz aydınlatmaya başlamıştı ki, Küçük Con'la altı arkadaşı koşa koşa manastıra girdiler. Küçük Con'un sözlerinden çekinen kadınlar ortadan kaybolduğu için kimseyi göremediler. Rüzgâr gibi merdivenleri tırmandılar. Bunu bir ağlaşma takip etti. Bir zaman sonra sesler dindi ve helezoni merdivenlerden ağır bir şey indiren erkeklerin ayak sesleri işitildi. Böylece, arkadaşları Robin Hood'un cenazesini manastırdan çıkarttılar. Şafak vakti kapkaranlık görünen ağaçların ardından acı çığlıklar koptu. Çünkü bütün adamları orada, ağaçların arkasında bekliyorlardı.

Robin Hood, işte böyle Kirk manastırında hayattan ayrıldı. Son nefesinde bile kendisine kötülük eden bir insanı affetme büyüklüğünde bulunmuştu. Çünkü o yüreğinde zayıflara karşı her zaman şefkat duygusu taşıyordu.

Çetesinde yer alan adamları, Robin Hood'un ölümünden sonra değişik yerlere dağıldılar fakat hiçbiri kötü bir olayla karşılaşmadı. Bu sırada Şerif de değişmişti; yeni gelen şerif daha merhametli biriydi.

Robin Hood'un arkadaşları ülkenin dört bir yanına dağıldılar, sessizlik ve huzur içinde yaşamaya başladılar. Böylece onlardan birçoğu gençliklerinde başlarından geçen maceralarını torunlarına anlatma fırsatı buldu.

Kirk Manastırı civarındaki bir mezar taşının üstünde aşağıda okuyacağınız eski İngilizce ile yazılmış şu satırlar bulunmaktadır:

*Şu gördüğünüz lahdin altında
Meşhur Huntington Kontu yatmakta
Ün salmış bir okçu olan Kontun
Robin Hood'dur asıl ismi.
Şimdiye kadar İngiltere halkı o ve adamları gibi
Cesur ve mert asiler görmemiştir.
Ölümü 23 Aralık 1247*

HOWARD PYLE

- SON -